

Câmpuri magnetice

Ovidiu Bufnilă

MOTTO:

Enciclopedia este ceea ce ești dispus să fii.

Enciclopedia înseamnă deschidere și este o chestiune de vocație iar bibliografia este un inventar care trebuie străbătut cu sârguință.

Mihaela Bufnilă

Toată vara au umblat printre agenții noștri niște vorbe aiuritoare.

Marile noastre întinderi informaționale trepidară.

Se zvonea că ne apropiem de o stranie bifurcație. Trompeții din Galeea au anunțat-o spre seară cu sunete vigoase, prelungi, asurzitoare.

Toboșarii din Cretona și-au rupt mâinile de sticlă. Husarii din Goblena au tunelat domeniile virtuale în goana cailor vrând să găsească bifurcația.

Ne îndreptam spre ea de o mie de ani fără ca măcar s-o bănuim și fără ca astrofizicienii fericiți din Ehren, din Adamville și Takla Makan să-i descopere prezența periculoasă în spuza stelelor pe care le cercetau cu atâta vioiciune.

Era ca și cum ne-am fi aruncat orbește într-un vârtej virtual fără să luăm seama la pericolele care ne pândeau.

Eremitii reformați din Ehren puseră la cale dărâmarea zidului din Takla Makan în timp ce Obin Oba se întâlnește cu vicepreședintele Weinberger, în mare secret, la bordul submarinului galben pe care Abu Kadîr îl ancorase nu departe de Puerto Pico, în apropiere de Insulele Diavolului.

Generalul Bașkaev se certă cu augusta oficială din Burbansk iar cavaleriștii din Guaribo îi adresa o scrisoare plutonierului Slatt anunțându-l că se vor petrece evenimente tragice. Pneumaticii din Ghile Ga aflară că Petra Petronius ar fi descoperit o celulă bizară ce avea o uriașă pereche virtuală.

Bobolina le promise electricilor din Susa Mabusa că o

să afle întreg adevărul dar locotenenții împăratului Ogawa îi puseră întruna bețe în roate.

Pricoliciul de la arsenalul din Galeea povesti tuturor că avusese un coșmar și că era posibil ca întreg universul plin de universuri să fie înfășurat într-o mantie înstelată de magicienii secretului. Pricoliciul se visă pe muntele Haman și se jură că văzuse pentru prima oară în viața lui un diamant de lumină veche.

Groparii din Kauna Kunaó îl căutară pe pricolici vrând să-l răpească pentru că aveau de gând să atace Tulule și să devină nemuritori.

Generalul Monteores se întâlnește cu begonul de Bagoda încercând să se pună de acord asupra împărțirii lumii iar colonelul Sharun se gândi pentru prima oară că Pitoșkin, unul dintre oamenii lui, i-ar putea fi de folos ca să afle cât mai multe lucruri despre Mandhala.

Totalitarienii din Cretona puseră la cale o ambuscadă în care ar fi vrut să-i atragă pe totalitariștii din Galeea iar forțele de ordine din Betola încercară să împrăstie cei zece mii de gunoieri care aveau de gând să dea o lovitură mortală guvernantei naționale și să aresteze ofițerii împăratului Ogawa.

Marele scut din Qiatotocoatl deveni obiect de dispută între ambasadorii orientalelor și occidentalelor iar noi ne cuibărim într-un albatros imperial pregătindu-ne să reinterprețăm imperfecțiunea.

Zburând pe deasupra muntelui Haman, am zărit-o pe domnișoara Margareta din micul Beauburg giugiulindu-se cu Pitoșkin. Se hârjoneau într-o căpiță de fân. Nici nu le trecea prin gând că în curând vom secretiza întregul univers plin de universuri.

În zare, dincolo de Azego Bazego, se desfășura dansul norilor din Marsila Molé iar forțele maritime ale vicepreședintelui Weinberger produceau primele vârtejuri virtuale.

Cerul se înroșise și se auzea bubuitul tunurilor din Kumbra Kumbrali.

Nici vorbă de pacea de o mie de ani!

Mușcând-o de urechiușă pe domnișoara Margareta, Pitoșkin îi povesti despre buclele Davi, despre orgasmul universal și despre diamantele de lumină veche în care ar fi stat ascuns teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Domnișoara Margareta își trecu degetul printre buze și îi șopti lui Pitoșkin că ignoranța și prostia guvernantei naționale din Bulbona or să ducă la pierzanie agenții secrete și că minunata artă a spionajului se apropia de sfârșit.

Pitoșkin încercă s-o liniștească dar chiar atunci ne zări plutind prin văzduh. O luă la fugă după albatrosul imperial vrând să-l doboare cu pietre. Se lăsă păgubaș pentru că dincolo de stâncile de pe țărm văzu submarinul galben al lui Abu Kadîr tăind leneș valurile.

Lângă tunurile de la prova, vicepreședintele Weinberger stătea la taclale cu Obin Oba. Râdeau de se prăpădeau. Fumau trabuc. Se băteau prietenește pe umăr și, din când în când, se strângeau în brațe.

Puneau la cale soarta popoarelor din Guaribo, Kodaon și Tonga Tongao, răpirea lui Agomanian Agomanianos care lupta împotriva diavolului, extazul mulțimilor din Takla Makan, dimineața generalilor din Quanqo Koqué, marea trandafirilor din Adamville și furtul secretelor din San Gastoban.

Colonelul Sharun ar fi dat orice să afle toată tărașenia.

Privindu-se într-o oglindă adusă de un pelerin din Burbansk, colonelul își țuguie buzele și-și promise că într-o bună zi va conduce lumea.

Pitoșkin își scoase ocheanul și urmări cu atenție mișcările buzelor celor doi sperând că o să primească o tresă în plus.

Un matroz se cățăără în nacelă vrând să împuște albatrosul pentru prânzul lui Abu Kadîr.

Matrozul era gras și știrb. Avea obrazul plin de cicatrice. Luptase în Nulome, la Popocatepetlán și în

Guabano Lao.

Era iubitul lui Abu Kadîr și fusese cumpărat pentru două banițe de aur din Metongo Bambo. Abu Kadîr ținea la el ca la ochii din cap și omorâse cu mâna lui o mulțime de vânători de balene și de soldați imperiali care doar îndrăzniseră să arunce vreo privire iubitului său.

Vicepreședintele Weinberger îl lovi pe matroz peste mână. Glonțul fierbinte şuieră amenințător și se pierdu în spuma valurilor.

Abu Kadîr se apropie în grabă.

Era asudat. Avea tunica descheiată iar mustățile uriașe i se zbârliseră. Bocancii îi miroseau a catran. Catarama centurii ruginise din cauza aerului sărat iar chelia îi era plină de pete maronii. Sabia din oțel de Polga Polgani zăgănea nerăbdătoare și amenințătoare. Pușcociul dăruit de tunarii din Beauburg se umflase de plumbi grei gata, gata să trimită pe lumea cealaltă orice ageamiu care ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe Kadîr. Pumnalul furat din Galeea se pregătea să lovească mișelește iar arcanul dăruit de guvernatorul din Togai mustăcea vrând să-i gâtuie drăgăstos pe toți cei din preajmă.

Vicepreședintele mărturisi că în copilărie un albatros imperial i se arătase în vis și că îi povestise despre diamantele de lumină veche, despre universul plin de universuri și despre femeile din Mandhala. La prima vedere totul părea să fie o superbă iluzie dar Weinberger era convins că e același albatros.

Abu Kadîr îi aruncă o privire scurtă lui Obin Oba.

Obin Oba avea un caftan cusut cu fir de aur și niște ochi ca de smoală. Galopul cailor sălbatici se auzea în răsuflarea lui. Sute de bătălii sângeroase se citeau în tatuajele sale iar pe cizme încă nu se uscase sângele pneumaticilor uciși în șarja de cavalerie de la Qinzacoatl.

Obin Oba încuviință dând ușor din cap.

Era sfârșitul primăverii și se anunțau evenimente tragice care aveau să schimbe soarta tuturor lumilor și a

universului plin de universuri.

Abu Kadîr își scoase sabia și reteză scăfârlia iubitului său.

Să fi fost oare acest moment un act de descurajare strategică inițiat de serviciile secrete inamice din alte lumi? Să fi fost o intrigă țesută de un rebel din interiorul enciclopediei? Să fi fost o conspirație pusă la cale de augusta oficială din Calabria aflată mână-n mână cu spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil?

Dar cum ar fi putut acționa asemenea spioni de vreme ce eram o omogenitate informațională și stăpâneam secretul orizontalizării?

Oare structurile narative și descriptive ale enciclopediei fuseseră virusate în adâncime? Analiza sociologică ne dezvăluia tendințele?

Bobolinele, hemolii, gunoierii din Guaribo, femeile de serviciu din Takla Makan, melisele și eremeții reformați din Ehren și multe alte personaje fabulatorii erau suportul ideal pentru virușii informaționali folosiți de serviciile secrete inamice?

Să fi fost o stare de insurgență a structurilor imaginare libere pe care le-am descoperit în mișcarea noastră aparentă către sensul ultim?

De ce nu am evitat bifurcația în cele din urmă?

De ce ne-am lăsat atrași de rotirea marilor molecule neluând în seamă mulțimea de celule care țâșneau din vârtejurile virtuale căutându-și fie o pereche, fie un punct de echilibru în care să pornească în marea lor aventură prin universul plin de universuri?

De ce am fi preferat abisul unei stări de acalmie informațională?

Reinterpretând structurile narative și descriptive ne obligăm să reorganizăm instrucțiunile conținute în inventarul nostru enciclopedic.

Lumile din Molina Mar, din Burbansk, din Puerto Pico și din Qiatotocoatl ne apar ca fiind imperfecte, actele economice, religioase, militare, culturale și de orice altă

natură fiind adesea fără substanță.

Imperfecțiunea nu este însă țelul nostru ultim așa cum spionii de dincolo de orizontul vizibil nu sunt adevărații noștri dușmani.

Acțiunile de dezinformare puse la cale de serviciile secrete inamice ne-au ajutat însă să descoperim proprietățile uluitoare ale orizontalității.

Am reușit astfel să intuim strategicele câmpurilor magnetice și am înțeles că alcătuirea lumilor nesfârșite se revendică a fi a codurilor constituite spre deliciul interpretării. Am aflat că maliția sau aroganța celui care interpretează sunt dovezi sigure de vulnerabilitate.

Savanții desueți din Patola, din Beauburg și din Gugumbe au preamărit tradiția și au luat cu asalt întemeierile forțelor de creștere lucrând în dauna lor și spre binele spiritului conservator. Malagambiștii literari din Pântrașiva, din Kalombra și Baha au ținut prelegeri și conferințe despre marele nimic năucind masele largi și vestind o ultimă apocalipsă pentru a fi pe placul augustei oficiale.

Toate aceste experiențe ne-au convins să pornim în căutarea miracolului și au organizat ceea ce numim adeseori tendința.

Experiența însoțește sensul ascuns al misiunii noastre și ne îndreptățește să credem că, de cele mai multe ori, ignoranța și prostia sunt instituționalizate cu bună știință în lumile enciclopediei.

Ele sunt susținute fie de propaganda în dauna binelui public, fie de monopolul pus pe nemurire. Ele au un efect devastator stârnind vântejuri virtuale și producând revoluții pe care savanții desueți din Doga Noga și Marsila Molé le confundă cu câte o bifurcație exemplară, tânjind după un eveniment cu efecte devastatoare.

Așa stând lucrurile, imperfecțiunea nu vorbește despre sfârșitul istoriei. Lupta dintre periferie și centru ascunde alte înțelesuri decât cele oficiale și pune istoria sub semnul întrebării. Cinismul ucide elanul critic iar

critica devine inutilă într-o lume în care corpul ucide privirea.

Noi am pornit însă în căutarea sensului ultim convinși că, deși pare finită, existența este o construcție fără de capăt. Suntem prizonieri ai unor matrice informaționale fundamentale dar încercăm să construim ceea ce pare de neconstruit.

În aparenta noastră mișcare prin universul plin de universuri, descoperim că sensurile înțepenite în stereotipii sunt mai mortale decât proiectilele sau forțele telurice sau valurile zbuciumatului ocean digital.

Conspiratorii plini de tenacitate din Quanqo Koqué și Togai caută în profunzimile enciclopediei formula magică prin care ar putea stăpâni mișcările tectonice și vorbesc încifrat despre lipsirea de secret, taină și miracol.

Iminenta desecretizare arde formele și produce evenimente în cascadă punând profețiile de la Gumaba și Tefalo în mare dificultate și bagatelizând acțiunile secretoșilor din Guaribo, din Metembo și Wole Wa.

Dezvăluirea nu este însă decăderea secretului.

Războaiele informaționale ne dezvăluie că evoluția este a limitei iar organizarea superioară prin catastrofe e a vecinătății.

Formele pornite spre sensul ultim al lucrurilor își pierd de cele mai multe ori suplețea genetică și simțul interpretării. Tocmai de aceea luptăm cu ferveare în războaiele informaționale urmărind transformările neașteptate.

Probabilitatea existenței unei bifurcații în proximitatea noastră ne-a făcut să inițiem procedurile de secretizare a universului plin de universuri și să luăm aminte la sfârșitul națiunilor, la sfârșitul imperiilor și la vulgarizarea istoriei.

Amenințarea imperiului ar putea fi bifurcația.

Iar terorismul ar putea ascunde profunzimile formelor aduse de dincolo de orizontul vizibil de spionii enciclopediilor pe care nu le-am supus interpretării.

Construit cu perversitate, terorismul e refuzul celuilalt. În aparență, terorismul asigură prezența diriguitoare. E prezența dușmanului. Prezența malefică. El nu anunță noile războaie ci epoca imperială.

Care va fi imperiul?

Nu care va fi ci cum va funcționa imperiul e important de știut. Aflându-ne în zona predicției sau a profeției, ne putem înșela asupra termenilor. Dar nu o fac oare inspirații din Galeea atunci când duc spre eșafod femeile slute?

Dar imperfecțiunea e tocmai superbia gândirii. Lipsirea de mari armate aflate în încheștări sângeroase și pline de tragic și grandoare anunță un construct imperial.

Diferența este pregătită.

Soldații imperialelor își înmoaie lancea în sângele barbarilor. Dar barbarii din Gotumba, din Askayo și Guantile nu sunt ființe fermecătoare în volutele planului ascuns al lumii?

Artele complexității se desfășoară pline de perversitate.

Imperiul se întinde etern, jinduind după starea sa imaginară. Imperiul pare a fi sensul ultim, ultima instrucțiune a enciclopediei noastre.

Imperiul e sfârșitul democrației.

Ea sucombă, se sufocă sub elanul maselor al căror metabolism trebuie să funcționeze continuu îngurgitând falșii eroi. Falșii eroi sunt construiți cu abilitate sau din greșeală în Mastrokas, Azego Bazego și Tulule. Exercițiul lor stă fie sub semnul conspirației, fie sub semnul rebeliunii, insurgența nefiind invocată.

Starea de insurgență, aducătoare de sens, este înlocuită în epoca imperială cu starea de beligeranță continuă. Vor fi avut loc toate războaiele informaționale posibile în Popocatepetlán, în Galeea, în tumultuoasa Bulbona.

Celălalt ar putea fi eternul dușman în timp ce marile armate se preschimbă în gărzi imperiale specializate și

înarmate până-n dinți. Ele sunt trimise să restabilească ordinea prin edict imperial și prin manipulări. Ele sunt trimise, mesianic, să aducă fie pacea, fie sabia mulțimilor care se vânzolesc în vecinătatea orașelor rotitoare aflate la nord de Ghile Ga.

Celălalt este diabolizat. El va fi nu ars pe rug sau ucis în bătălie ci va fi pulverizat semantic în încâlcite procese pierdute în noianul știrilor amețitoare fie anulat prin acte diplomatice de miniștrii de externe ai orientalelor și occidentalelor.

Artele complexității se nutresc din aceleași fundamente autoritare ale enciclopediei. Ele metabolizează bibliografia. Ele controlează centrul și periferia dând viață fantasmelor care cutreieră prin mințile naivilor sau îndrăgostiților din Baasa, din Kualimbo și din Gotela.

Noul imperiu nu este din acest punct de vedere un pas înainte.

Structurile narative și descriptive intră într-o eră plină de convulsii care nu anunță o renaștere ci o decădere în celălalt.

Este în fapt, toată această epocă imperială, o utopică de rangul I s-au, mai mult, o imposibilitate strategică, un finit al exercițiului de putere.

Vorbind despre aceasta, nu vom ști niciodată dacă deciziile noastre au fost corecte sau nu. Nu vom ști niciodată dacă structurile narative și descriptive pe care le folosim sunt posibile potrivit noilor instrucțiuni enciclopedice.

Mareea trandafirilor din Adamville, extazul mulțimilor din Takla Makan, dimineața generalilor din Quanqo Koqué, diamantele de lumină veche și aventurile lui Pitoșkin sunt construcții imaginare sau urma lăsată de structurile turbulente specifice complexităților?

Vom descoperi că de fapt complexitățile sunt expresia dinamicii câmpurilor magnetice care guvernează artele privirii?

Trăim într-o superbie a incertitudinii.

Guvernatorul din Togai nu are încredere în împăratul Ogawa iar vicepreședintele Weinberger îi suspectează pe toți. Obin Oba nu pleacă urechea la lingușeli iar Pitoșkin, omul colonelului Sharun, se întreabă adeseori dacă există cu adevărat și dacă lumea este într-adevăr reală.

Noi, magicienii secretului, luăm forme și pătrundem în miezul evenimentelor fiind chiar esența lor. Nu știm sigur dacă ființăm sau ne aflăm doar în funcțiune după un plan ascuns ale cărui instrucțiuni nu le deținem.

Plutim într-un ocean de ambiguitate.

Dar știm că minunata artă a spionajului ne-a deslușit că dacă zidurile ar fi limită absolută atunci nu ar mai fi nimic.

Formele enciclopedice se vânzolesc.

Sub presiunea câmpurilor magnetice am intrat într-o simultaneitate de rangul I restrângând domeniul imaginarului. Prezentul, trecutul și viitorul s-au regăsit în același plan și pentru o milionime de secundă ne-am privit pe noi înșine.

Nu eram interesați de rebeli, de revoluționari, de conspiratori, de vizionari, de intriganți și de inocenți. Am construit o aparență. Secretizând universul plin de universuri, am ocupat întregul concept spațio-temporal al enciclopediei.

Entropia deveni o construcție simbolică iar timpul se pulveriză.

Lipsirea de istorie și lipsirea de timp prin deconstrucție a normei și reevaluarea atitudinală într-un iluzoriu continuum par a fi tendința către sensul ultim.

Fragmentarea și simultaneizarea centru-periferie arestează elanul omului de știință care decade din dreptul său natural în Matola, Rabodaran și Metula.

Nu marile spații de lectură sociale vor fi ale sensului ultim iar sociologul nu va mai fi lectorul ideal. Nevăzând în aceasta moartea sociologiei ci o metamorfoză, o schimbare de ritm în lumile enciclopedice.

Imaginea celuilalt nu va mai fi obiect de studiu și nici

eveniment al stării civile, el nemaifiind al grupului ci al lui însuși.

Eul multiplicant, multiplicat în serii de comportamente și atitudini, îl face pe analistul conservator și lipsit de orizont să creadă că faptele sociologice nu vor mai fi, nivelare fiind prin multiplicare.

Societățile nefiind pe moarte ci într-un vârtej informațional, structurile lor informaționale prăbușindu-se în ele însele fie prin regim inflaționist fie prin constrângere la comportament copiat sau indus.

Marele orgasm al universului plin de universuri va pustii totalitățile stabilind tendința în mai toate lumile solare.

Dar schimbarea sentimentului religios atât prin schimbarea obiectului cât și prin reciclarea subiectului dă îndreptări asupra tendințelor.

Cardinalii din Gutumbe, călugării simpatici din Guaribo și Tulule, episcopul din Takla Makan și multe alte fețe bisericești s-au întâlnit de mai multe ori departe de ochii lumii încercând să găsească o limbă comună într-o lume a diversității.

Unitatea diversității și descoperirea limbilor sunt iluzorii, unitatea nefiind căci autoritatea se deconstruiește construindu-se, aflându-se în plin proces de eroziune.

Aceasta fiind dinamica haosului.

Căci eroul, fermentul sociologiei, fie erou exemplar prin comportament exemplar, fie erou al actelor sociale și al prospecției sociologice prin legătură și atitudine, prin concept și tendință, se prăbușește în el însuși.

Nu rețeaua îl egalizează cu el însuși ci multiplicarea celuilalt. Celălalt nu mai admite eroul ca funcție socială negându-i funcția. Societățile nu mai pot fi categorisite și inventariate, numite și definite. Instrucțiunile enciclopediei sunt secretizate.

Faliile nu sunt așa cum nu sunt nici limitele sociologiei ea nemaifiind știință ce poartă structura aparținătoare magicului. Noile comportamente, noile

manifestări ale spiritului religios, actele habitatului și ploile acide construiesc chipul celuiilalt.

Sociologul nu va mai fi în opoziție. El nu va mai fi martorul. Rămânând martor el se va sfârși. Dăruindu-se acțiunii, el va fi eroul.

Eroul și celălalt, iată norma admisă în Gabo, Mahdama și Bastroias.

Sociologia viitorului nu este a obiectelor moarte sau simpla citire a scării valorice, valoarea nemaifiind un construct static. Valoarea nu este un asumat și niciun dăruit așa cum sociologia nu este periferic, ea fiind corpul împotriva corporalității ca și stigmat social.

Mesajul este aici și acum. Evenimentul este mesajul iar nu componentele lui, nu statisticile, nu anchetele, nu sondajele și nu actul politic.

Simultaneitatea este cheia de boltă a noii sociologii care nu va fi a proximității, a alăturării sau a limitei autorității ci va fi, deconstruindu-se autoritatea, chiar aceasta.

Sociologia va fi celălalt construindu-se pe sine și subminând autoritatea, evenimentul, aici și acum, fiind al întregului.

Matricele societăților vor fi ale complexității și ale sfârșirii limitei, complexitatea fiind mai mult decât structură complexă sau dinamică a obiectului social, obiectul social nemaifiind.

Marea construcție, prin deconstrucția autorității, nu înseamnă disoluția socialului ci e calea către simultaneitate și lipsire de opoziție, matricele societăților construindu-se odată cu analiza sociologului, iluzorie fiind granița dintre observație și construcție și interpretare.

Moartea autorității în Takla Makan, în Guaribo, în Patola și Marsila Molé nu este nimic altceva decât moartea discursului autoritar și conservator și moartea pasivului. Ieșit de sub conul de lumină al academicului subordonat ministerialului prin fonduri și simpozion și medalii ale conjuncturii și funestului carnaval al autorității închistate,

actul sociologului va fi al războinicului demiurg care distruge pentru a construi.

Augusta oficială va sucomba.

Punând în lumină matricele socialului și structurile dinamice ale lumilor, sociologul va fi în noul său drept natural să recompună partitura socialului nu pe potrivea mesajului sau împotriva lui, nu pe potrivea instrumentarului și dicționarului.

El va fi acela care va schimba aici și acum instrucțiunile socialului reunind sentimentul religios cu opinia publică și construind astfel noul mesaj, noua structură care și ea va fi supusă derizoriului și sfârșirii într-o lume a vecinătăților și nu a limitelor iluzorii și apocaliptice.

Enciclopedia conține actele sociologice și le instrumentează cu perversitate lucrând asupra magicienilor secretului. Magicienii secretului lucrează asupra verdictului învăluind și aruncând vălul și năvodul asupra lumii.

Formele cuprinse în inventarul enciclopedic sunt prinse în conflicte imaginare pe care le comentează adeseori cu însuflețire. Ele nu se află în căutarea adevărului ci doresc să explicitizeze ființarea prin propoziții simple constrângând conceptul și aretând miturile și istorisirile în structuri precare.

În Nulome, în Adamville și Kamol Pator, în Doga Noga și în Takla Makan, augusta oficială polemizează cu detractorii guvernării punând la cale spectacole de stradă ieftine. Literatura vine să sprijine retorica găunoasă înlocuind spiritul critic și preschimbând constructul filosofic într-o nesfârșită logoree.

Ființele se revendică a fi ale autorității fără de margini și emit sentințe pline de dezinvoltură și perversitate.

Din această perspectivă, limbajul sentențios, dincolo de autoironia pură, nu se vrea cuprins confuziei el nefiind predicție și nici măcar profeție.

Limbajul sentențios pare mai mult o prăbușire a semnului sprijinind eretica interpretare a simultaneității.

Nesfârșitele polemici dintre centru și periferie ne pun de multe ori în pericol în mișcarea noastră aparentă prin universul plin de universuri.

Ne orizontalizăm însă în cascadă.

Trecem razant pe lângă o groapă de potențial ivită în urma unor furtuni magnetice. Punem capcane informaționale pentru serviciile secrete inamice.

Formele enciclopediei se răzvrătesc.

Împăratul Ogawa vrea să se preschimbe într-un albatros imperial. Obin Oba vrea să se metamorfozeze într-un apus de soare. Femeile de serviciu din Takla Makan vor să ajungă preotese în Mandhala.

Pitoșkin ia legătura cu spionii din Mudra Dramu și le promite un diamant de lumină veche cerându-le în schimb să-l transforme în sunetul primordial pentru a gădila urechiușele domnișoarei Margareta.

Corpurile sunt în derivă.

Celulele se hârjonesc chemându-se unele pe altele.

Infinite sunt mișcările corpului urmând credința. Cercul magic al mișcării conține o infinitate de coduri. Dacă axa longitudinală se sfârșește la mijlocul bolții cerești, imaginarul e asemenea unui turbion. Ne vom lupta pe potrivă cu nimicnicia și ipocrizia.

Dacă axa transversală e prea rigidă, atunci vom fi sortiți slugărniciei și doar revelația ne-ar putea sustrage violent nemerniciei și compromisului.

Poate că momentul nașterii nu e guvernabil și imaginarul, conținându-se, are o târzie descoperire a sa. Axele imaginii sunt conținute în numerele finței și în van am încerca să le schimbăm.

Pitoșkin ar plăti bani grei la oracolul din Bulbona ca să afle că numerele îi anunță un destin implacabil. Împăratul Ogawa are o numărătoare magică adusă din Bankusai iar Bobolina vorbește uneori despre numerele satanice care guvernează corporalitatea în artele privirii.

Mișcările corpului sunt pecetluite de axe determinate. Iar codurile sunt definiția și, avându-le, putem reinterpreta imperfecțiunea. Insurgența este explicitarea forței imaginarului. Iar forța imaginarului este împotriva dictatutului și autorității colectiviste.

Comunitățile și nu colectivitățile sunt ținta spionilor veniți de dincolo de orizontul vizibil. Se pare că furtunile magnetice sunt provocate de serviciile secrete inamice prin tehnici subtile. Bobolinele se multiplică sub presiunea câmpurilor și pornesc pline de elan să înfăptuiască.

Ființe tragice ale colectivității par a se deosebi prin maniere și exercițiu monden de bobolinele comunităților aflate întrețesute în structurile narative de profunzime ale enciclopediei.

Dar nu mondenitatea le diferențiază ci insurgența.

Bănuim că rețelele noastre au fost deja virusate și că spionii încearcă să pulverizeze orizontalitatea noastră prin centre și periferii virtuale.

Interceptăm mesaje. Zgomotul de fond al universului plin de universuri e încărcat de amprente. Interpretarea mesajelor dintre serviciile secrete inamice ne duce la concluzii stranii.

În rândurile inamicilor noștri se cuibărește confuzia. Sunt tot mai fascinați de acuratețea secretizării universului plin de universuri.

Sunt cuprinși de perplexitate.

Tind să devină inversul nostru informațional. Ca și cum ar vrea să ne legăm prin conducte secrete. Ca și cum ar vrea să fim pereche în mișcarea noastră aparentă, să ne confundăm, să fim unul și același obiect cosmic aflat în funcțiune sau fințând.

Unele servicii secrete inamice au pornit în căutarea propriei lor identități, se cheamă unele pe altele, se tatonează, încheie câte un armistițiu.

Altele încearcă să descopere gramatici operaționale și grile de lectură hoinărind prin instrucțiunile enciclopediei vrând să dea de urma noastră.

Dar grilele de lectură sunt secrete. Aidoma nopților. În faldurile lor se ascund felurite întâmplări al căror înțeles scapă muritorilor.

Asta s-a întâmplat cu puțin timp înainte ca domeniul real să explodeze aplatizându-ne și transformându-ne creierele în conducte de gradul unu.

Și chiar tu, cititorule, nu ai habar că ești de fapt o aparență. Nu te-ai gândit că nu ești în domeniul real și că ești doar o instrucțiune din domeniul virtual. Un produs al artelor privirii, o combinație de coduri câștigătoare.

Căci ce altceva ar putea fi arta? O urmă de melc, o aparență și ea, un reziduu al programului. Cine să înțeleagă oare programul? Poate magicienii secretului. Ei sunt ființe fabuloase. Uneori se întrupează în subdomenii care pot părea reale unor ființe bidimensionale așa cum am fost odinioară.

Sub presiunea câmpurilor magnetice, universul plin de universuri se umflă sau se dezumflă. Conducele informaționale sunt elastice. Și ele se mișcă. În nodurile lor se găsesc urme de lumină veche, materie stelară de la începuturi, matrice informaționale care au fost aruncate de program și așa mai departe. Se petrec apoi tot felul de fenomene.

Viața nu este decât o reflecție. O aparență. Materialitatea și solidaritatea se deduc din viteza particulelor. Viteza este foarte importantă. Mai apoi, materia invizibilă. Acolo unde conductele informaționale se fac ghem reținând lumina.

Lumina însă scapă de foarte multe ori din cauza câmpurilor magnetice. Și atunci apare noaptea nopților în care tot felul de fenomene sunt posibile. Acestea fiind spuse, textul acesta este o aparență care se adresează ție, o altă aparență construită după o tainică grilă de lectură.

Nemărturisirea grilei e primul act al inițiatului. Descoperirea grilei e actul subtil al celui trecut de utopice. Doar savantul desuet consideră grila un moft, o construcție iluzorie. Inițiatul lecturează enciclopedia cu ajutorul grilei

dar nu o face pentru a proslăvi predicția sau profeția.

Simultaneitatea face inutilă raportarea la viitor dând posibilitatea de a-l interpreta prin lipsire de timp.

Timpul e un construct căutat de serviciile secrete inamice. Regimul lor imaginar e bântuit de fantezme.

Din când în când, găsim în ochii bobolinelor vârtejuri virtuale generate de centralele de informații de dincolo de orizontul vizibil.

Vârtejurile se cuplează la matricele informaționale ale formelor conținute în enciclopedie, intră în rezonanță anunțând nesfârșitele războaie matriceale.

Dar vârtejul nu e grilă.

Spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil par să nu urmărească ocuparea unor poziții avantajoase în raport cu sistemul nostru de referință. Ar fi prematur însă să ne pronunțăm asupra intențiilor lor. Refuză sistematic să intre în contact cu noi și nu dau semne că ar dori să negociem.

Nu par interesați de tehnologiile noastre ci se concentrează asupra unei metafizici a tehnologiei.

Structurile imaginare libere și matricele virtuale ale artefactelor par a le fi de trebuință pentru un plan ascuns.

Organizarea superioară prin catastrofe dezvăluie ființarea-funcționarea artefactului în structuri imaginare libere, morfologia lui aparținând simultaneității și fiindului.

Numai din punctul nostru de vedere există efectul de orizont al continuumului și de aici iluzia evoluției tehnologice. Fiind simultaneitate și nu adăugare, fiind desfășurare deodată și nu construcție, artefactul este o preexistență aparținând unui plan ascuns pe care îl cercetează absorbiți desueții astronomi din Quantila.

În mod fals artefactul aparține istoriei și contextului. Tehnologia este o stare a lumilor fiind a structurilor imaginare libere care nu au a-și căuta vreun suport, ele nefiind în funcțiune.

Artefactul și tehnologia nu sunt importante prin funcțiile lor care ar fi spre buna funcționare a enciclopediei, crede Elal Belal din Ehren.

Artefactul și tehnologia aparțin structurilor ascunse ale universului plin de universuri, enciclopedia revendicând artefactul spre folosința lui.

Nu facem o delimitare între ființă și artefact, ele fiind unul și același obiect al viului și, în ultima instanță, a ultimului sens, fiind al profunzimii fundamentale.

Arestarea artefactului, proasta lui folosire și greșita interpretare a funcțiilor sale, reduc ființa la acte vulgare, la un pragmatism minor și la sfârșitul istoriei ca desfășurare iluzorie.

Un motor uriaș va fi strivit de gravitație în timp ce un nanomotor va scăpa controlului el manifestându-se nu atât liber cât condus de forțe subtile către executarea unor sarcini enciclopedice.

Toate acestea nu pot împiedică revoluția tehnologică să se desfășoare în mod aparent către un ultim sens în Bulbona, Nulome și Adamville, fiind acesta sfârșitul enciclopediei sau desecretizarea universului plin de universuri.

Problema ar fi destul de simplă în lipsa unor structuri imagineare libere, a unui act de reflecție susținut într-un univers lipsit de fiind.

Evenimentul nu ar putea fi însă eveniment nefiind construit după instrucțiunile unor structuri imagineare libere astfel că însuși evenimentul este dovada funcționării unor astfel de structuri care reclamă, în bifurcații, dezvoltarea tehnologiei și tehnicii.

Artefactul ca obiect cosmic nu s-ar putea produce fără o matrice virtuală care să-l organizeze și care să se afle înaintea lui în existența-funcționare.

Intuiția, descoperirea, proiectarea și experimentul nu sunt decât exerciții minore care pun în lumină matricea virtuală desecretizând-o fără a cunoaște sarcina de profunzime și săgeata catastrofei prime, sugerează Iagomanian din Tulule.

Scepticii sau academicianul desuet din Nulome, din Takla Makan și din Guaribo ar întreba cu maliție la ce i-ar

trebui universului plin de universuri o umbrelă sau un manometru sau un telescop iar filosoful arogant ar spune că universul plin de universuri ar încerca să se cunoască privind-se prin uriașa lentilă acționată de un motorăș pus în mișcare de puterea vântului.

Niciuna nici alta.

Trebuința nu este o funcție a universului și nu este o fundamentală unui artefact. Viitorul, conținut în simultaneitate, ar putea dezvălui martorului ultim adevărata natură a artefactului și tehnologiei.

Problema dacă acest martor va fi un artefact aflat în funcțiune sau nu este fundamentală.

Dacă s-ar afla în funcțiune, structurile imagine ar fi nesfârșite și ar pregăti o nouă stare de intenționalitate, intenționalitatea fiind starea supremă a universului plin de universuri.

Dacă nu s-ar afla în funcțiune, artefactul-martor ar fi un pasiv al inventarului pe care matricea virtuală îl va fi părăsit întorcându-se în instrucțiunile enciclopedice.

Aceasta fiind o lipsă exemplară, serviciile secrete inamice pun la cale un atac pe un front de adâncime. Ar putea fi doar o simulare.

Suntem pregătiți pentru atac și contraatac.

Potrivit unor responsabili de ordin superior, virușii produși de serviciile secrete inamice ar putea induce centre și periferii în profunzimile omogenității noastre. Dar noi suntem esența structurilor narative și descriptive.

Noi suntem picurii de ceață din Tonga Tongao, noi suntem vântul de seară din Kauna Kunaó, noi suntem vârtejul amețitor al dansatorilor din Ponema Katai.

O uriașă balenă albastră se arată în docurile din Puerto Pico și flecări despre câte-n lună și-n stele cu pricoliciul de la arsenalul din Galeea.

Generalul Monteores își trimise scafandrii să afle ce și cum iar Obin Oba porni un război pe viață și pe moarte cu vicepreședintele Weinberger.

Domnișoara Margareta îi trimise begonului de

Bagoda un mesaj secret prin care îl avertiză asupra unui posibil atentat, împăratul Ogawa ceru vânătorilor săi pielea balenei albastre iar Abu Kadîr își duse submarinul galben în apropiere de Bulbona pentru un bombardament de seară.

Generalul Başkaev vru să încheie o alianță secretă cu augusta oficială din Guaribo. Femeile din Mandhala își făcură apariția pentru prima oară pe muntele Haman iar electricii din Susa Mabusa se pregătiră să invadeze Tulule.

Bobolina se întâlni cu un alchimist din Marsila Molé într-o cafenea de pe bulevardul trandafirilor din Cutumbe. Alchimistul încerca să producă un atractor straniu și se dădea în vânt după artele privirii.

Argobai Gogobenos, preafericitul din Kodaon, decretă anotimpul fluturilor iar guvernatorul din Togai încercă să se transforme într-o libelulă cu ajutorul unor învățați din Gozeh.

Învățații știau tot ce se poate ști despre nașterea universului plin de universuri și reușiseră s-o facă să vorbească pe balena albastră din Puerto Pico și descifraseră înțelesurile unor mesaje găsite în nisipurile din Galobra.

Mesajele erau adresate unui magician din Susa Mabusa care avea legături oculte cu inspirații din Kalabrar.

Eremitii reformați se strânseseră în Kauna Kunaó. Pregătiră conferințele apriliee și trimiseră invitații în întreaga enciclopedie. Agobembe Kabila îi anunță că va ține un discurs memorabil despre sfârșitul minunatei arte a spionajului iar colonelul Sharun îi sfătui să-și ia unele măsuri de precauție.

Nodurile informaționale din Azego Bazego, Adamville și Bankusai se făcură nevăzute într-o noapte fără lună iar pneumaticii din Ghile Ga se arătară gata să înfrunte diavolul într-o bătălie pe viață și pe moarte în valea Bogga.

Vicepreședintele Weinberger ceru amiralului său să trimită un portavion în zonă iar generalii Guan Ho și Guan

Hoa se grăbiră să pătrundă în trecătoarea Qe pentru a forța inițierea unor negocieri.

Dansatoarele din Beauburg povestiră că magicienii secretului animau uriașa balenă albastră și că forțe tainice puneau la cale schimbarea lumii, aroganța, lipsa de program, iluzoria glorie, nemoartea prin act cenaclier sau insular, falsa retorică despre moartea genului, subretele sau malagambiștii literari care trec drept critici cu ștaif fiind doar câteva dintre elementele unui carnaval al imaginarului.

Plăcerea gurmandului, nărvit și insuficient, maestru declarat al referinței, pare să fie doar execuția în piața publică a scriitorului care, chipurile, ar trebui să îndeplinească un ritual al scrisului.

Scriitorul trebuie să facă orice numai să încapă în meschinele canoane și regulamente instituite de augusta oficială, oricare ar fi ea, sau în molatecele sau vulgarele texte, chipurile critice, vânzolate prin Puerto Pico, Lamona, Cutumbe și Mauna Lao.

Scriitorul este o trompetă inspirată a vremurilor ce vin, este salvatorul și învățătorul. Malagambiștii literari din Kawala consideră chiar că scriitorul e conductor de tren gata, gata să tragă semnalul de alarmă spre vestirea apocalipticilor evenimente.

Gurmandul arogant se hrănește din vechile canoane critice împărțind cu mânie sau dispreț bonuri valorice de glorie sau de prosperitate literară.

Spiritul critic e mort și îngropat în timp ce mulțimile din Azego Bazego, Qiatotocoatl și Kumure sunt guvernate de mituri desuete și nefuncționale.

Mulțimile trăiesc moartea propriului lor imaginar dănțuind fantomatic, îngurgitând evenimentul, neștiind că sistemele liniare sunt defuncte și că secretul este de fapt o complexitate.

Fandomul din Adamville, din Beauburg, din Cretona, Mastrokas și Marsila Molé este văduvit de ani de zile de un spirit critic viguros și eficace. În schimb, noul val de

scriitori este etichetat, încondeiat sau tratat paternalist de criticii desueți pentru care istoria s-a oprit de mult din mersul ei maiestuos și tragic.

Spiritul critic e mort și îngropat dar criticii desueți se întrec în catalogări gomoase și sentințe arogante. Fandomul are nevoie de nerv. Fandomul are nevoie de forțele de creștere care se află sub semnul disoluției nu prin lipsă de asociere vremelnică ci prin lipsa unui discurs viril și devastator.

De ani de zile penibilele bârfoteci insulare sau cenaciere din Galeea, din Tulule și din Kyo Sao, în marginea infantilismului, țin loc, anecdotice, spiritului polemic cuceritor, sănătos.

Niște nimenea se bat cu palma pe burdihan plesnind cu metafore și acreală nodurile informaționale.

E libertate dar nu e spirit critic revoluționar.

E libertate dar nu e curaj.

E momentul istoric al individualităților puternice, obsesii mortale pentru spiritul colectivist.

Neaveniții și impostorii s-au aciuat la sânul fandomului gâdilându-l și tembelizându-l prin act așa-zis critic paternalist, prin construcții hilare, prin structuri narrative vulgare. Să te umfli de răs cum mai chinuie niște nimenea referențialitatea de parcă adevărații războinici ai imaginarului ar fi niște sugari.

Dar acești critici prăfuiți pun, chipurile, talpa-n gât, vrând să-i învețe pe noii veniți cam ce va să zică scriitura. Forțele de creștere au poate o ultimă șansă de a revoluționa spiritul critic. Forțele de creștere au o ultimă șansă de a porni noua cruciadă a imaginarului spre deruta serviciilor secrete inamice.

Stă în savoarea scriiturii lor, în libertatea lor de expresie, în superbia ființării lor să înceapă revoluția imaginarului. Altfel, toți acești minunați tineri, se vor bucura de o scurtă notă în pagina istoriei fandomiale.

Fervoarea lor, prospețimea și curajul de a sparge falșii idoli și de a arde falsul spirit critic care-i guvernează

penibil sau gomos, în prefața cărților sau în nodurile informaționale, sunt atât de prețioase în această minunată cruciadă.

Li se vor opune unii, prin diverse mijloace, prin spirit de gașcă sau prin act arogant, paternalist și leșinat în piețele publice din Guaribo, Adamville și Takla Makan și Mauna Lao.

Ei și?

Cântecele de sirenă, perverse și înșelătoare, ideologiile prăfuite și tămâierea ar putea fi oare pericole pentru forțele de creștere?

Fervoarea cruciadei le va arde căci organizarea superioară a enciclopediilor se face prin fracturi și bifurcații în timp ce sentimentalismul și dulceața criticului desuet sunt ale evoluției și ale deșertăciunii care duc sublimul și spiritul critic în pustiu.

Încercatul mileniu pune într-o altă lumină imaginarul și relația lui cu câmpurile magnetice. Fie aceasta o metaforă care desemnează câmpul enciclopedic aflat în proximitatea privitorului, lector ideal.

Câmpurile enciclopedice sunt cele care formează și susțin imaginarul iar forțele de creștere ar putea porni o cruciadă pentru recuperarea enciclopediei.

Enciclopedia nu este o sumă dar conține un inventar enciclopedic pe care forțele de creștere l-ar putea intui.

Ar putea porni cu ambiție în căutarea lui.

Sigur că l-ar putea inventa inventariind instrucțiunile enciclopediei. Ar lupta pentru distrugerea ei, pentru subminarea unei perfecțiuni semantice prăfuite pregătind răsturnarea puterii vechiului imaginar și metamorfozându-se apoi în noii constructori în toate instrucțiunile enciclopediei.

Forțele de creștere și-ar putea construi lideri, și-ar putea hotărî eroii într-o lume a complexităților. Forțele de creștere trebuie să lupte într-o cu totul altă lume și să pună la cale noi instrucțiuni ale enciclopediei. Cruciaza forțelor de creștere ar putea fi nu doar revoluție a

spiritului critic.

Cine se teme de vârtejurile semantice ale enciclopediei aflate în mișcare haotică se va ține cu dinții de un iluzoriu promontoriu conceptual.

Așa cum, prăbușindu-se în gol de la peste două mii de metri înălțime, egulabul de Mitombe a încercat să se agațe de o bucată siropoasă de nor.

Poate că vom explicita într-o bună zi propoziția simultaneității care cuprinde atât predicția cât și profeția care te guvernează cititorule atât de subtil.

A lupta în câmpurile de bătaie enciclopedice înseamnă a te pregăti fie pentru deziluzie, fie pentru jertfă.

A fi insurgent înseamnă a refuza, a stârni haosul pentru a-l governa. Insurgența este o stare fundamentală a viului în exercitiul său sub presiunea câmpurilor magnetice. Insurgența e cuprinzătorul iar spiritul e necuprinsul tentat de a cuprinde.

Noii cruciați vor descoperi ei singuri templul și noile legi.

Altfel vor sfârși în vulgaritate și micime fiind în cele din urmă înghițiți de hulpava enciclopedie care, metamorfozată în câmpuri magnetice, țintește către desfășurarea ei ca și câmp material care asigură suportul interpretării.

Artele privirii sunt ale insurgenței și premereg interpretării și descoperirii.

Forțele de creștere pot arunca o altfel de privire enciclopediei provocând-o și deconstruind-o pentru a o stăpâni vremelnic. În aceasta constă taina. Iar adevăratul drum, care duce de cele mai multe ori în pustiu, e drumul către miracol.

Forțele de creștere ar putea înfăptui miracolul noii enciclopedii chiar dacă aceasta ar fi superba lor jertfă și un act aparent minor în imensitatea universului plin de universuri.

Serviciile secrete inamice inițiază entropicele de rangul doi. Avem însă știința turbulențelor. Știm foarte

bine că periferiile din Omaha, din Cardena și Burbansk își conțin centrul așa cum democrațiile din structurile noastre descriptive, Adamville, Beauburg și Molina Mar, își conțin dictatura.

Dominația centrului asupra periferiilor nu este o problemă de geometrie în domeniul imaginar. E mai mult o chestiune de relativitate.

Împăratul Ogawa i-a scris cândva lui Petra Petronius invitându-l la curte să conferențieze despre centre și periferii. Astrofizicianul a refuzat dar a folosit un nod informațional pentru a păstra legătura cu împăratul. Ogawa a crezut că Petronius are complexul centrului.

Dar noi, magicienii secretului?

Noi nu avem complexul centrului prin aceasta susținând că libertatea noastră nu are nimic în comun cu geometria.

Noi nu ne organizăm rețelele asemenea unor cercuri concentrice deși uneori lăsăm spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil să interpreteze astfel mișcările noastre pline de subtilitate.

Astfel de figuri reprezintă un model limitat al lumilor. Trasate în iureșul războaielor și rebeliunilor stârnite pentru supremația centrului, cercurile concentrice împresoară centrul ca niște ziduri de necucerit. Îl limitează. Îl definesc. Ca și cum ar fi o simultaneitate. Fals! Cercurile concentrice produc fie insolența și aroganța, fie imbecilizarea și lipsa de credință a locuitorilor.

În mod pervers, unii dintre aceștia lansează semnale de iubire periferiilor.

Le laudă plini de ticăloșie. Le adorm simțurile. Se arată gata de a pune la cale proiecte grandioase. Luptă chiar pentru eliberarea lor iluzorie. Cheamă guvernanta națională în ajutorul periferiilor. Să emită legi și decrete și ordonanțe inspirate.

Politicienii, oamenii de afaceri și vizionarii desueți curtează periferiile, valsează cu ele, le trimit scrisori parfumate sau divizii motorizate sau alimente și

medicamente și un salut frățesc, toți oameni respectabili.

În construcțiile noastre simbolice, structurile descriptive se confundă unele cu altele, se luptă astfel pentru supremație, construiesc oameni respectabili instituind o normă imaginară care funcționează la periferie și la centru deopotrivă.

Unele periferii au vocația centrului. Altele aspiră la universal. Conspiră unele împotriva altora. Se revoltă. Fac revoluție. Își trimit armatele neregulate și briganzii să jefuiască cetățile sau orașele plutitoare sau nodurile informaționale. Văzduhul e plin de praf de pușcă. Rețelele virtuale pâlpâie fantomatic, trag să moară bine împănate de viermi informatici.

Dacă universul plin de universuri ar fi omogen, insurgența din structurile sale narrative ar fi un paradox. Sau poate semnul sigur al activității serviciilor secrete inamice. Neomogenitatea universului plin de universuri ar pune sub semnul întrebării unele instrucțiuni ale enciclopediilor. Ne-ar transforma într-un caz particular de organizare informațională. Am putea fi un singular. Un finit. Nicidecum un fiind care trebuie să fie o structură deschisă, încântătoare. Problema e ce înțelesuri dăm omogenității...

Fundul ar putea fi vârtejul dansatoarelor din Marsila Molé, picăturile de polen de pe câmpiile din Guaribo, spuma zilelor din Qiatotocoatl.

Incertitudinea agită spiritele. Ne lăsăm pradă incertitudinii. Ai spune că suntem masochiști, că suntem telurici și suficienți. Stările de incertitudine, adăugându-se una alteia în cascadă, produc momente de genialitate la periferie și momente academice la centru. Produc vulgaritate la periferie și atitudini arogante și gomoase la centru.

Spiritele înfierbântate își dau întâlnire la conferințele apriliee. Conferințele au loc în fiecare an la observatorul astronomic din Takla Makan. Augusta oficială e invitată să țină și ea câte o cuvântare. Augusta oficială împarte

fondurile, are în grijă bugetul și medaliile.

Nu are habar de neomogenitate. Nici nu-i pasă.

Dar noi, magicienii secretului?

Credem că neomogenitatea ar da lovituri mortale imaginarului. Imperiile s-ar dovedi de neconceput. La fel revoluțiile.

Nici n-ar mai fi ființe. Poate doar forme hilare sau grotești.

Poate doar un ochi primitiv. Din care ar lipsi sclipirea licuricilor, răsăritul învăpăiat, jocul stelelor.

Stelele?

Tainice instrucțiuni ale enciclopediei. Închid în ele structuri narative de profunzime. Gata să ardă esența.

Dar suntem feriți de pericol. Trecerea de la periferie la centru se face prin vecinătăți și nu prin insurgența preschimbată-n vârful de lance împotriva limitei.

Limita e nefiindu-l.

Nici nu există cu adevărat. Ar putea fi o convenție stabilită de răzvrătiții din Takla Makan, din Gozeh, din Kalabrar. Răzvrătiții vor să arunce în aer academiile și universitățile. Au virusat nodurile informaționale. Se pregătesc să ia cu asalt câmpul informațional universal.

Le domolim elanul acționând prin buclele Davi. Inițiem catastrofe sau câte o informare în cascadă. Artele privirii ne dezvăluie noi profunzimi. Reorganizând structurile narative nu e ca și cum ai pleca cu trenul dintr-un centru către nord, către sud, către est sau către vest.

Noi nu explicităm periferia în raport cu centrul prin puncte cardinale. Noi lucrăm cu incertitudini. Lucrăm cu entropice și cu utopice. Din când în când, inspirați de totalitariștii din Guaribo, din Doga Noga sau Cretona sau de scrierile conservatorilor din Nulome, folosim evenimentele mici pentru a construi un model.

Incetitudinea e esența.

Vulgarizând, Galeea sau Bulbona sau Adamville sunt niște biete orașele în raport cu un centru internațional de putere iar acesta, la rândul lui, e o biată mărgică în spuma

universului plin de universuri.

Bineînțeles că minunata artă a spionajului ar fi ridicolă dacă lucrurile ar fi chiar atât de simple. Iar noi, magicienii secretului, am cădea în desuetudine.

Nu suntem orgolioși. Ne deosebim de savanții și scriitorii desueți din Molina Mar, din Guaribo și Popocatepetlán. Bietele lor orgolii sucombă prin vulgarizare. Ele aspiră a fi ale centrului sau de a fi chiar centrul.

Ei ar fi autoritatea.

Bulbona, Mastrokas, Omah și Gozeh ar fi expresia lor. Ei sunt cuprinzătorul iar structurile descriptive sunt ceea ce cuprind.

Ei refuză realitatea.

Capul însângerat al iubitului lui Abu Kadîr nu e cap. E un construct care ar trebui interpretat. Scufundându-l în formol, studiindu-l cu lupa, modelându-l într-un nod informațional primar, savanții desueți emit sentințe asupra totalității.

Nu le pasă de iureșul lumesc, de crunta realitate.

Nu le pasă de generalul Başkaev care ar vrea să dețină controlul pe drumul diamantelor de lumină veche și să pună mâna pe zăcămintele de petrol din Burbansk. Nu le pasă că împăratul Ogawa se gândește dacă nu cumva ar trebui să încheie un armistițiu cu spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil.

Savanții desueți trimit mesaje inocente scriitorilor desueți. Și toți, împreună, refuză adevărul despre războaiele matriceale. Ei percep și interpretează desfășurările care, chipurile, ar fi războaiele. Milioane de oameni mor fără să afle esența războaielor matriceale. Mor pentru Bulbona, mor pentru Takla Makan, mor pentru Popocatepetlán, pentru Marsila Molé.

Nu au habar că sunt prinși într-o expresie matriceală pe care o produce enciclopedia în dauna formelor ei, aspirând la totalitate.

Iar enciclopedia își reorganizează structurile narrative

pe potriva textelor sale care și ele nu sunt altceva decât niște desfășurări, nefiind matricea. Are o economie a ei, o economie ale cărei acte ne scapă adeseori.

Ne punem însă întrebări care ne chinuiesc pentru că virtualitatea dă lovituri serioase economiei unor astfel de structuri narative și evenimente mici încă studiate în academii prăfuite de profesori desueți, surzi la zgomotul războaielor.

Economia războiului e în floare așa cum sunt și trandafirii, fie ei roșii, albaștri sau galbeni, ocultând actele ființei cu parfumul lor.

Ocultarea actelor războinice e cuvântul de ordine iar cine e optimist sau pesimist se poate duce liniștit la culcare pentru că vechile ideologii și teorii economice sunt deja la muzeul națiunilor aflate în colaps.

Resursele și nu religiozitatea vor patrona suflul războinicului. Înghițite cu rapiditate, economiile orientale își dau obștescul sfârșit în timp ce modelul economic al occidentalelor se apropie de glorioasa extincție.

Economia virtuală se arată victorioasă dar războaiele și complexitățile locale vor controla avântul sau declinul economic. Monitoarele vor deveni bun de folosință comun iar vulgarizarea virtualului nu va duce la măreția democrației și înflorirea ei ci la sfârșitul implacabil în mai toate lumile solare.

Desueți acei gânditori care visează la votantul computerizat într-o lume în care ești virusat prin e-mail sau cumpărat pe nimic. Mase întregi se vor descoperi în sclavie printr-un simplu click.

Colectivismul, liberalismul și autoritarismul vor sucumba în fața noii economii, fiind o economie a războiului, căci războiul e succulent și profitabil.

Organizațiile antirăzboinice vor înflori fiind și ele supuse profitului. Serviciile secrete vor aștepta desecretizarea iminentă prin acte economice iar trocul virtual se va înscăuna ca și rege.

Trocul virtual va fi împăratul lumii și anticristul în același timp. Distrugerea familiei prin monosexualism și spectacol decadent al vulvei larg mediatizate nu face decât să distrugă bugetul cuplului tradițional spre afluirea noii economii.

Statele vor fi pulverizate de individualism și comportament antimonopolist în timp ce marile corporații se vor înghiți până când vor ajunge la gradul zero al entropiei în timp ce puținătatea resurselor vor produce noi războaie.

Dar nu războaiele în sine sunt subtilul înțeles al economiei viitoare ci stările războinice din Cretona, Molina Mar, Nulome, Qiatotocoatl, Alundao, Pitonga Batonga, Pasola și Upândâva

Minoritățile, prea slabe din punct de vedere economic pentru a duce războaie de durată dar pline de vioiciune în plan spiritual și solidar, vor fi o piață sigură pentru artefactul de război și vor induce în zonele limitrofe economii de război.

Bulbona militarizată va duce la declinul economic în Takla Makan în timp ce Kyo Sao va încerca să-și controleze periferiile prin act comercial de război nu prin războiul însuși.

Trocul virtual va fi împărat și anticrist într-o lume în care subtilul război meteorologic ar putea avea sorti de izbândă în timp ce teoria etatistă sau liberalismul economic vor rămâne fără suport.

Statul va sfârși în desuetudine, structurile sale de putere fiind virusate și necrozate de grupuri rivale, de șantaj și corupție iar liberalismul economic va fi ucis de economia morții, de un spirit religios haotic care va reclama nu libertatea economică ci libertatea extincției economice.

Lipsirea de sens și mișcarea imaginară a piețelor de desfacere vor afecta orice prognoză economică, instrumentarea haosului fiind necesară pentru a se găsi o nouă ordine economică.

Mișcările antiuniversaliste nu sunt decât o reflecție a actului autoritar, un adjuvant care produce fapte economice profitabile de la suplimentarea fondurilor pentru industria de apărare până la actele de corupție în consiliile municipale ale orașelor care au fost rase de bătăliile universalității.

Forțele economice vor sfârși și ele în plictis sau în mirajul jocului virtual, fiind doar o iluzie optică. Artele privirii vor fi adăugate aceste noi economii în timp ce acționariatele vor pierde din ce în ce mai mult din putere, hazardul virtual substituindu-se așa-zisei hotărâri sau adunări a acționarilor.

Piețele cu geometrie variabilă sunt domeniile viitorului așa cum câmpurile petroliere vor intra sub influența Burbanskului sau sub dictatura din Hombia sau a unor confederații și înțelegeri internaționale.

Economia cu geometrie variabilă va fi cheia de boltă așa cum trocul virtual va deveni fundamental într-o lume care, dacă nu-și va atribui o misiune atotcuprinzătoare, chiar iluzorie, va sucomba în zeci și sute de stări războinice cu profit substanțial pe termen scurt. Economiile războinice vor sfâșia statele, armatele, astăzi deconstruite, revenind în forță la putere.

Complexitățile, guvernate de minți strălucitoare sau năucite, vor folosi elanul războinic minoritar în dauna metropolei care, din punct de vedere economic, va fi susținută de periferii. Războiul economic se va duce între periferii fie că vor fi ele beganeze, toganeze sau molineze.

Metropola se va sfârși în confruntări ideologice în timp ce trocul virtual o va distruge corupându-i armata de funcționari și virtualizând utopiile economice care au guvernat lumea în dauna ei, prin lagăr și apocalips, prin propagandă și lipsire de artefact sau prin preaplinul artefactului ca sens ultim al existenței.

Masele largi vor fi seduse și se vor arunca orbește în vârtoarea consumului deconstruind artefactul și lipsindu-l astfel de sens. Economia morții își va spune cuvântul cu

perversitate reclamând pedeapsa cu moartea.

Pedeapsa cu moartea stă la loc de frunte în justiția cretonică, în Tonga Tongao, în Bankusai și Guaribo, în înșoritul Qiatotocoatl.

În San Gastoban, de exemplu, 80% din populație e de acord cu pedeapsa capitală, condamnații la spânzurătoare aflând de-abia în ultimul moment acest lucru.

Considerată a fi exemplară, pedeapsa cu moartea e un moment în care oglinzile sunt sparte, când patima și oroarea se transformă în act justițiar.

Lipsa de reflecție e un defect de percepție, de inspirație, de interpretare a secretului. O teribilă cădere în penumbra lunii, în vulgaritate și cumplită nesăbuiță.

Spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil nu dovedesc în niciun fel o asemenea capacitate. Reorganizând structurile narative și descriptive ale enciclopediei descoperim spirite care nu recunosc prezența spionilor. În aroganța lor, spiritele conservatoare din Tomei Taiom, Kauna Kunaó, Tulule și Sumba Subaraio anulează și centrul și periferiile aruncându-le în vârtejurile unei retorici suspecte.

Omogenitatea se prăbușește astfel în ea însăși și, potrivit acestui eveniment, departe de centru, se naște plictisul. Îndepărtându-te de centru, întâlnești relaxarea, chiulul, dezordinea. Ca să disciplineze periferiile, augusta oficială din Gozeh, Quzo, Cardena și Jaw Ab Jawal suplimentează forțele polițienesci, mărește efectivele de informatori și culpabilizează prin simțământ periferic sau prin preaplinul unui ideal.

Acolo unde nu se petrece nimic se va fi petrecut totul.

Acest construct ne va urmări multă vreme, așa cum ne urmăresc serviciile secrete inamice în această fascinantă mișcare aparentă prin universul plin de universuri. Terifiantul obiect cosmic, spre deosebire de tot, se explicitează prin catastrofe. E liber. E scăpat din chingile formei și contextului și se înfășoară subtil în

secret aidoma unor personaje ale umbrei înfășurate iluzoriu în tăcerea conspirativă. Intriganții, rebelii și dizidenții sunt însă înșeri căzuți. Ei dau centrului lovituri de mucava. Îl ceartă. Îl amenință cu degetul. Instrumentează acte imagine spre deliciul maselor. Masele nu-l urmează însă pe dizident. Ele se hrănesc cu actele dizidentului, cu zvonurile despre rebeli și cu bârfele despre intriganți dar caută eroul pline de fervoare. Îl adulmecă. Îl construiesc în inimă. Îl cerșesc imaginarului.

Știrbirea imaginarului să fie doar o perversă încercare prin care Weinberger să poată prelua controlul câmpurilor petroliere? Sau, mai sigur, să-i prindă pe luminații din Kyo Sao ca într-un clește?

Luminații, efemeride simbolice, nu par a fi urmați de mase. Luminații se folosesc de elanul revoluționar dar îl aruncă apoi gunoierilor din Guaribo sau cheamă groparii din Molina Mar să-l acopere cu un covor de flori.

Din punct de vedere geometric, luminații, constituiți în elite, sunt în defensivă la centru și insurgenți la periferie. Elitele curtează mulțimile vorbindu-le despre descătușare și libertate în timp ce eroul le descătușează, aceasta fiind condiția sa tragică și devastatoare.

Noi credem, în profunzimea omogenității noastre, că eroul își conține dizidentul, că periferia își conține centrul iar democrația cuprinde dictatura. În regimul imaginar toate acestea se explicitează prin vecinătăți, limita fiind iluzorie. Fiind cuprins al corporalității, limita nu exprimă decât o falsă materialitate, viteza profunzimilor dându-i aparențele fundamentale.

În mișcarea noastră aparentă printre vârtejurile virtuale, porniți în căutarea aceluia fascinant tot, dăm lovituri mortale conceptului, certitudinii și perfecțiunii. Ne reorganizăm structurile narative și descriptive pentru a le pregăti să înfrunte războaiele matriceale de dincolo de orizontul vizibil.

Pentru a induce în eroare serviciile secrete inamice ne arătăm gata de a reinterpreta raportul dintre centru și

periferie și producem unele evenimente în cascadă punând la cale revolta gunoierilor din Bankusai, dimineața generalilor din Nulome, insurecția din Alundao, asaltul de la Pitonga Batonga, migrațiile de seară din Pasola și dansul norilor din Togai. Dar știm că periferiile își devorează singure genialitatea și idealul și că sfârșesc în vulgaritate încheind un armistițiu rușinos.

Pervers, centrul așteaptă cu răbdare decesul periferiilor. Dar nu le va lăsa să se sfârșească în manifestări ridicole sau tragice. În ultima clipă le va salva admitând, efemer, întâmpinarea și sărbătorirea eroului cu surle și tobe. Se va împodobi cu ghirlande de flori și va arunca artificii prin cerul înroșit de gloanțe și bombarde și va pregăti în mare secret calvarul anonimatului pentru cel iubit de periferii.

Și centrul și periferiile se unesc apoi pentru a conspira împotriva universului plin de universuri. Elitele părăsesc masele și se lasă pradă imaginarului, aruncându-se orbește în primul vârtej virtual întâlnit în cale. Tocmai de aceea secretizăm universul plin de universuri inventând catastrofe și evenimente epocale. Tocmai de aceea reorganizăm structurile narative și descriptive. Tocmai de aceea construim incertitudinea care bulversează formele.

Mulțimile din Omah, din Vale Note, din Ehren, din Metongo Bambo, din Polga Polgani și din Guabano Lao nu țin seama de acțiunile noastre. Ele își devorează eroii și, punându-și dizidenții la butonieră, își caută un dușman pe măsură.

Noi suntem gata să-l construim.

Mulțimile îl vor adula sau îl vor ucide dând astfel semn despre teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Încă nu avem o imagine de ansamblu asupra serviciilor secrete inamice dar bănuim că se vor hotărî asupra unor forme și stări potrivit instrucțiunilor lor enciclopedice. Înregistrăm fluctuații magnetice sporadice. Sunt fie manifestări ale câmpurilor, fie dovezi ale unor presupuse activități militare ale inamicilor noștri.

Inițiază proceduri de afluire către profunzimile noastre și caută o fantă spațio-temporală prin care să-și infiltreze agenții. Vorbim deja despre acțiuni care pregătesc un război local, extensie a unui război matriceal. Generalul Baškaev ar vrea să atacăm pe un front larg. Generalul Monteores e de acord iar vicepreședintele Weinberger își cheamă flota la ordine.

Dar noi suntem frontul!

Noi diabolizăm inamicul. Noi punem la cale războaiele matriceale. Noi am putea fi propriul nostru inamic. Noi construim diferența. Noi eliberăm masele de presiunea imaginarului, noi vestim apocalipsa.

Să vestești eliberarea, afirmă unul dintre personajele lui Tal San din Pântrașiva, e o lucrare împotriva imaginarului.

Asemenea lui, guvernatorul din Togai vestește eliberarea imaginii sale. El nu mai este liderul asediat și vampirizat de diverse reviste de scandal ci se arată lumii hotărât în politica lui, cu largă deschidere și foarte inventiv.

Serviciile secrete inamice vor încerca să inițieze un domeniu insular imaginar pentru a ne poziționa și a ne neutraliza.

Regimul imaginar produce printre structurile sale narative și spațiul insular atât de mult folosit în încercările ficționale.

Pentru un scriitor, fie el din Nulome, din Guaribo sau Kalombra, insula este un teren de joc plin de tentații. El își poate construi imaginarul într-un astfel de spațiu dacă ia în considerație dimensiunea critică a insulei, dacă evaluează corect potențialul de imagine al evenimentului și dacă identifică operatorii de imagine.

Dimensiunea critică, în cazul regimului insular, nu e doar axa de imagine N-S, sau E-V. Într-un asemenea caz particular, axa de imagine nu este un continuum și tocmai de aceea scriitorul nu trebuie să-și fundamenteze strategia propriului său imaginar pe o linie dreaptă.

Dimensiunea critică a insulei este un fractal sau o utopică de rang zero care poate fi multiplicată în funcție de evenimentele mici, de timpii proprii ai evenimentului global și de evoluția în câmpul strategic al operatorilor de imagine. Imaginea este un obiect de lucru important pentru scriitor, ea nefiind cumva o suprafață, un ambalaj ci o sumă de stări dinamice. Sunt importante detaliile, de la grimasă la fluxul interior ideatic, sunt vitale relațiile și raportul de comunicare.

O oră de lucru în regimul propriului imaginar poate asigura scriitorului din Guadelo, Malador și Era o raporturi inteligibile de ordinul de mărime patru. În funcție de numărul fizic al operatorilor de imagine participanți la un eveniment, scriitorul, fie el din Nulome, din Guaribo sau Doga Noga, își poate construi imaginea stabilind raporturi de comunicare de palier sau ascensionale.

Regimul descendent al imaginarului e extrem de interesant dar nu e profitabil într-o asemenea situație, el reclamând exercițiu și inițiere în arta disimulării. Insula poate produce exercițiul relației de subordonare prin invocarea autorității sau a experienței. Poziționarea scriitorului în raport cu operatorii de imagine și cu axa de autoritate a evenimentului e o încercare plină de superbie.

Fractalizarea regimului imaginar al insulei și interpretarea corectă a acestei autoorganizări de nivel zero, cu șanse reale de multiplicare, e importantă pentru scriitor, funcționarea matricelor informaționale atașate evenimentului mare putând fi structurate sau restructurate în structuri narative simple. Imaginea scriitorului poate fi fractalizată prin analiză, interpretare și codificare. Codurile de imagine fiind ale secretului, scriitorul are posibilități multiple și direcții de imagine dintre cele mai variate.

În lipsa unui rol și a unei teme, scriitorul poate construi în spațiul de joc al insulei diverse jocuri de imagine. Ulterior, prin feedback, scriitorul poate extrage anumite stări informaționale spre folosință în dinamica

imaginii sale.

Ficțiunile proprii pot fi un bun enciclopedic pentru scriitor, el trebuind să aibă știința propriilor sale structuri narative și descriptive prin care se poate poziționa în jocul de imagine insular.

Acest eveniment mare poate fi fractalizat prin secretul ființării, efortul metafizic al fiecărui operator de imagine putând fi codificat sau decodificat.

Metafizica este o dimensiune ascunsă a ficțiunilor construite de scriitor, ea fiind de trebuință în etapele și bifurcațiile propriului regim imaginar.

A-ți construi imaginarul în spațiul de joc al insulei este o încercare nu doar a ființei și propriiei entropii informaționale. Jocul de imagine prin operatori și evenimente mici este al inițierii în regimul de imagine care este organizat și se autoorganizează în cuprinzătorul evenimentului mare.

Matricea informațională a scriitorului este un caz special al regimului imaginar și aparține tainei, taina fiind legătură între ființă și divinitate.

În cazul insulei, divinitatea are valențe graduale cu capacitate de multiplicare în regim catastrofal, predicția fiind pusă sub semnul întrebării în absența unei dinamici construite cu ajutorul intuiției și inducției.

Insula este un caz special al regimului imaginar și interpretarea ei superficială poate conduce la defecte reale de imagine și la false structuri narative.

Prezența activă este doar o normă, în timp ce absența și influența pot fi armele inițiatului. A fi tu însuți dimensiunea critică a evenimentului mare e o încercare magică dar ucenicul vrăjitor ar trebui să se ambiționeze și să încerce să pună în practică această instrucțiune secretă a regimului imaginar.

Spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil par a fi niște simpli ucenici. Nu găsesc tacticile adecvate și sunt nehotărâți. Așteaptă un ordin care nu mai vine. Din această pricină înregistrăm stări de perplexitate, de

nervozitate și de panică.

Trimitem mesageri însărcinați să negocieze. Mesagerii sunt opriți la periferia unor vecinătăți rotitoare. Sunt supuși unui control sever. Unii dintre ei sunt executați ca mai apoi să fie repuși în funcțiune.

Ne exprimăm nedumerirea față de acțiunile contradictorii ale serviciilor secrete inamice și deplângem starea lor de confuzie. Incertitudinea domnește în profunzimile lor. Nu știu dacă suntem expresia unui artefact, a unui obiect cosmic sau a unei inteligențe necunoscute.

Ne arătăm gata să cooperăm pentru a îi ajuta să depășească impasul în care se află. Propunem ca prim pas un schimb de structuri narrative și descriptive. Trebuie să-i convingem pe ceilalți că toate mișcările și intențiile lor ne sunt cunoscute și că starea noastră de predictibilitate este maximă. Ca și cum am fi pretutindeni pe frontul invizibil. Pentru că noi suntem frontul.

Pentru că noi construim textele care alcătuiesc totalitatea în faza ei incipientă în aparenta ei mișcare prin universul plin de universuri.

Sigur că ne putem întreba dacă nu cumva textele, fie ele și aleatorii, nu sunt pentru un observator din Takla Makan, din Ghile Ga, din Susa Mabusa și din Marsila Molé cântecul de sirenă al totalității.

Aceasta după ce ne vom fi întrebat asupra totalității fie ca autoritate, fie ca expresie spațială sau spațio-temporală. O întrupare a neutrului sau manifestare a neființei. Dacă ar fi vorba de autoritate atunci raporturile noastre ar fi de subordonare, de confruntare sau de cooperare cu autoritatea în totalitatea ei sau cu o parte din ea. Insurgenta noastră ar fi într-un asemenea caz nu lipsită de comic. Autoritatea ar reprezenta pur și simplu textul în întregul lui dat nouă spre interpretare sau doar spre a fi contemplat. Am putea bănuî că și privim un asemenea text, că trecem pe lângă el în fiecare zi sau că suntem chiar propozițiile lui.

Ce ar fi totalitatea?

Doar înfășurarea unui text, abstragerea lui într-o propoziție finală, un act textual ultim rămas, dăruit, uitat, livrat lumii spre interpretare?! Să se reducă existența umană doar la lectura acestui tulburător text înfășurat, ascuns în volutele spațio-temporale?! Fie furnică, fie filosof, înjghebările organice în care pâlpâie o scânteie spirituală nu par a avea ca fundamentală îngurgitarea unor porțiuni de spațiu, mici îngrămădiri de molecule sau celule palpitând sub varii forme colorate viu, atrăgător. Masticația nu pare a fi sensul ultim, deșertăciunea deșertăciunilor.

A te adăposti de furtună în Puerto Pico, în Cretona sau Kumbra Kumbra nu pare a fi demersul către reflecție. A strânge recoltele în Mauna Lao sau a juca la ruletă în Guaribo pare la fel de fad, de neimportant.

Interpretarea totalității, iluzorie.

Numai gândul de a putea interpreta în întregul ei totalitatea i-ar face pe unii să râdă iar pe alții să ridice eșafodul în grabă. Cătușele ar zornăi iar forțele de ordine s-ar grăbi să aducă bineînțeleas calmul pe străzi.

Mulțimile, pe deplin înfiorate, așteaptă miracolul descoperirii, așteaptă un semn al totalității. Ea se încapătânează, se lasă greu, se vrea curtată. Ca și cum ar fi o persoană. Dar nu e persoană. După unii ar fi concept. După alții un puseu filosofic, o himeră. Nici n-ar avea trup. Unii se căznesc s-o înregimenteze, alții o pun în operă în vremelnice grupări cenacliere. Alții valsează cu ea. Alții o terfelesc. Alții se împăunează cu ea. Fac rabat de la normă. Încalcă diverse convenții.

Aflarea ultimului, aflarea totalității trec arareori drept virtute. Par mai degrabă nebunie, rătăcire. Vinovatul sau cel fără de minte e adus spre judecata oamenilor, spre oprobriul lor, rareori spre iertarea lor. În asemenea ipostaze, conformismul și conservatorismul jubilează. Aflarea totalității e suprema libertate. E spiritul liber, neîncătușat, insurgent, violent.

Spiritul liber violentează totalitatea părând a vrea s-o ia cu orice preț în stăpânire. Tocmai de aceea cu virulență purcede la citirea semnelor și interpretarea lor, tocmai de aceea totul este text, fie autostradă, fie supernovă, fie muzică de film, fie sex nebun.

Totul reductibil la propoziție sună ca și cum ar fi o sentință. Are parfum. E ușor dictatorial. E mistic. De neconceput, neliniștitor.

Panoramând, scrutând orizontul, cercetând mulțimile din Takla Makan, Burbansk și Togai, privirea observatorului întâlnește textul devenind propoziție a lui. Problema e dacă observatorul se va gândi pe el însuși ca aparținând textului, ca fiind al totalității prin observare și mărturie. Aici descoperim caracterul discontinuu al acestei raportări la totalitatea ca autoritate. Și totuși rămân corpuri ale frazei de nedeslușit ca și cum ar mai fi un observator în spatele nostru, ca și cum totalitatea ar aștepta sosirea unui altuia. Celălalt, mult invocatul celălalt, pare a fi așteptat cu febrilitate. Asta descoperim în evoluția schemei cinematice a viețuitoarelor de la saurieni la hominide. O căutare a observatorului ideal, a unicului martor.

Totalitatea se gândește pe sine și caută printre propozițiile sale una convenabilă. Tocmai autoritatea ei e pusă în discuție, nefiind un exemplu de perfecțiune. De ce această lipsă de simetrie? De ce acești pași nesiguri în căutarea martorului sublim, de ce atâtea eșecuri?!

La ce bun fluturii sau scriitorii geniali, la ce bun aceste interpretări?! La ce bun atâtea nuvelete, atâtea și atâtea romane care mai de care mai sofisticate, care mai de care mai violente prin structură și narațiune?! Să fie ele doar redundanță? Doar reziduu?! Sterilul unei activități închinată totalității ca autoritate?!

Efortul ființei pălește în fața acestei monstruoase autorități.

Necunoscută. Rece. Arogantă. Gata, gata să fie luată la refec de filosoful dezamăgit din Bankusai, din Ehren sau

din Qiatotocoatl. Filosof pornit să demoleze conceptul. Gata, gata să fie stâlcită totalitatea, erodată așa cum, din plictis cotidian, ființele stâlcesc bietele cuvinte căutând să le stoarcă de sevă, să găsească noi înțeleșuri, noi anecdote, noi fabule.

Apariția, răspândirea și înflorirea fabulei vorbește de decadentă, de neîncredere și de refuzul normei. Moartea romanului e dorită cu sârg, e anunțată cu surle și tobe. Dar romanul rămâne cheia de boltă.

Sunt prinși în ea cu toții. Participă cu nesaț la desfășurarea textului. Ar putea fi foarte bine însă doar pustietate, doar niște propoziții aflătoare într-un jalnic inventar, printre explozii surde și râuri de lavă cosmică.

Ce rămâne din praful piramidelor, din câmpurile de bătlie? Cuvinte răzlețe căutând un autor dispus să le reaseze în operă. La ce bun zbaterea, campania electorală, suicidul și dogma?!

Din când în când, aparent zgâlțâind totalitatea în autoritatea ei, câte o revoluție produce turbulențe în regimul imaginar din Molina Mar, din Quzo, din Azego Bazego și Adamville. Mici insule rotitoare aruncate la întâmplare în imensitatea universului plin de universuri.

Poate că e mai ușor să pui le cale o revoluție în Puerto Pico decât să readuci la viață un fluture de pe câmpiile Herore. Poate că e mai ușor să ștergi porțiuni mari de text, să înnegrești pasaje interzise vulgului.

Vulgul nu are de-a face cu secretele sau tainele sau misterele. El orbecăie în splendoarea existenței sale. Nu e orbit ca și cum ar fi scăldat în lumină arzătoare. Iar elita pune în sipet secretele jinduind după totalitate. Din când în când, elitele din Adamville, Beauburg și Guaribo sunt cuprinse de convulsii și propun strategii utopice pentru salvarea generală.

Masele îmbrățișează programele cu un soi de furie furibundă. Se prefac a înțelege propozițiile textului.

În adevăr, elite și vulg se nuntesc într-un plictis general. Plictisul e lacăt de totalitate spre a slei spiritul

aventurier. Ordinea și legile ucid elanul depărtărilor. Aventura se metamorfozează în pistoale cu apă și în polemici parlamentare cuprinzătoare de texte fie fornăite, fie savante. Savantlâcul e ridicat la rang academic. Academia sucombă însă, descrisă ca fiind drept cetate de necucerit. Pedanteria ucide spiritul scormonitor cerșind mărirea pensiei și zornăitul medaliilor de merit. O întreagă lume construită aidoma unei fabrici se prăbușește lipsindu-se de sens. E așa, o virgulă în textul autorității.

S-ar putea ca însăși autoritatea să fie text. Atunci ar putea fi lecturată în întregul ei? Și ceea ce numim anticipare sau intuiție să nu fie altceva decât o lectură stranie?! Să citească celălalt, nenăscutul?! Să fie intuiția actul de prezență al altcuiva?! Să nu fie ființa umană punctul cheie, punctul terminus, vârful piramidei?! Să fie doar o formă pasageră, poate chiar sfârșitul?!

Iar universul plin de universuri să nu fie decât un nume predicativ?! Care ar fi rostul totalității? Care ar fi rostul acestei întrebări?

Să fie totalitatea întocmai în raport cu ființa?! Să nu fie autoritate decât raportată nouă?! Poate că inexistentul se reclamă a fi text tocmai pentru a ne coordona?! Și atunci la ce bun premiile, felicitările, statuile și comemorările care fac deliciul vieții mondene din Bagoda, Gonfleda și Candorra?!

Iată un bun exercițiu de imoralitate. Iată un bun exemplu de nesupunere. Să nu recunoști sistemul de valori instituit e blasfemie. Să renegi generația anterioară e periculos. Strigător la cer. Să descoperi deșertăciunile maturității, ce oroare!

Lipsirea de sens, un prim pas către descifrarea totalității. Căci proasta educație și tirania sistemului de valori, acceptat în mod oficial, te îndreaptă către pierderea identității. Arta, în falsitatea ei, oglindește vidul. Oglindește lipsa totalității lăudându-se că ar immortaliza-o. Dar totalitatea nu se revendică a fi a artei așa cum nu e a economicului nici e teologului, nici a anarhistului. În

marginea totalității aflăm revolte, sisteme filosofice, strigăte de luptă, pustiire. Înspre totalitate, o coloană nesfârșită de pelerini. Unii agitându-și pumnii, alții cerșind iluminarea. Dar toți fiind ai textului, toți fiind ai morții.

Moarte drapată în monumente, în fotografii îngălbenite și în halbe de bere întru aducere aminte, în săpături arheologice. Să sapi în corpul textului, cu fervoare și speranță, să te întorci către subiect violentând predicatul.

Citirea textului este însăși viața. Chiar prezența textului pare stranie și de neconceput. Chiar și ființarea totalității ca ființă pare de neconceput pentru savanții și scriitorii desueți din Guaribo, din Matala și Agobe. Și aceste propoziții sunt distribuite astfel căci ființa umană este finită prin tocmai explicitarea ei prin text iar textul prin limită. Alt mod de raportare la totalitate și univers nu cunoaștem.

Noi ne raportăm liniar și discontinuu.

Semnele de punctuație, moartea, piramida, mărirea sunt deșertăciuni. Foaia albă de hârtie e sinele deșertăciunii.

În plus, încercăm totalitatea cu noi texte pe care ni le dăruim mișelește spre interpretare, inventând științe defuncte spre a le descifra sau încifra. E ca și cum n-am observa încercările la care ne supune totalitatea ca autoritate a textului fundamental.

Manipularea este tocmai a noastră, expresia perversității noastre. Limită în fond. Suntem limitați dar ne învecinăm, fiind îngrădiți totalității.

Am fost arestați prin interpretare. Aproximăm anumite semne ale totalității.

Celebrăm fastul ființării umane prin tone de scrisori, ne îngrămădim în e-mail și zumzăim retro prin firele de telegraf rămase în insule. Sigur că vărsăm tone de cerneală dorindu-ne în insule. Noi nu suntem însă insulele.

Suntem propoziții ale totalității.

Dar ne preamărim.

Ne proslăvim și ne adulăm și ne lăudăm unii pe alții fără nerușinare. Uneori nici nu contează textele dăruite spre interpretare. Contează faptele, micile întâmplări, biografiile și bibliografiile inventariate cu sârg de funcționarii din Bulbona, Mastrokas și Catombo.

În tot acest timp enciclopedia se umflă, dospește, crapă. Ar părea că am fi spirite enciclopedice, convertizoare de text, câmpuri informaționale remanente. Informația face să pălească lumina, se mișcă infinit mai repede.

Tocmai de aceea propozițiile totalității sunt simultane, lucru greu digerabil de spiritul universitar, academic. Revelația și iluminarea pălesc în fața universității. Seminarul ordonează și îngrădește. Revelația te arde pe dinăuntru. Rigoarea cursului, experimentul, doctoratul luptă împotriva entropiei. Ce nu e organizat nu e științific. Savantul dă însă puțină culoare demersului său hotărând că, ajuns la frontiere, se poate cununa cu dogma. Dar nu există limite. Se află vecinătăți. Propozițiile nu sunt limitate de punct ci sunt învecinate. Iar în vecinătate, totalitatea produce fenomene. Observatorul le poate inventaria, le-ar putea lămuri. El însă hotărăște limita, limitându-se la a chema ordinea și experimentul în ajutor. Totalitatea încearcă acum a se revendica a fi spațială, spațio-temporală. Asta e de-a dreptul dezarmant. Fără a inventa butelia cu gaz respirabil și fuzeea desprinzătoare de textul teluric nu putem aspira la un asalt împotriva totalității.

Am putea vedea textul fundamental aruncându-ne în stele, de pe un munte, într-o noapte de vară. De ce atâta neputință, de ce această închisoare, de ce atâtea milioane de ani prinși în prima propoziție, nimeni nu știe.

Sunt doar bănueli. Și o cantitate impresionantă de romane și nuvelete și sloganuri produse la foc automat de cohorte de scriitori din Gamola, Barbazo și Brucella. Sărmane înjghebări care reclamă asistență socială, premii și ediții de lux pentru scriitorii desueți din Catanao.

Altceva nu pot fi decât reziduuri ale activității cerebrale. Semne ale celui alt, ascuns cumva în spatele observatorului, așteptând să intre în scenă.

Bineînțeles că lumea textelor mustește de critici gomoși, de analiști de situație și de caz, de aspiranți la gloria literară, iluzorie.

Că arta dă sens, e fals, că literatura salvează, e plin de ironie. Totalitatea și-a luat precauții. Și-a inventat serii de detractori și de copiatori. Are ea un plan ascuns. Imităm după modele încastrate în gene sau într-o matrice informațională invizibilă, nebănuită, tainică și miraculoasă.

Că universul plin de universuri ar fi asemenea unui năvod, e posibil. Că ar fi universuri pline de universuri legate de cordoane ombilicale, e înduioșător. Că ar fi spațiul de necuprins, mantie înstelată, e o metaforă.

Cine să salveze totalitatea?!

Poate că e conștientă de singurătatea ei. Poate că s-a înghesuit în ea însăși și a schimbat propozițiile. Poate că încă nu s-a hotărât să facă un miracol. Lucrează doar cu zvonuri și cu trucuri ieftine.

Totalitatea, în textura ei, poate părea neserioasă, asta fiind diferența. Alterată fiind propoziția ei, totalitatea pare a fi scrisă, pare a fi construită.

De aici încolo încep speculațiile. Începe necuprinsul, absurdul, absolutul, încep să intre în scenă totalitățile de toate felurile spre a fi descifrate.

Dar ființa nu vrea schimbare de semne. Ea e limitată. Existența ei în totalitate pare fără de sens, pare lipsită de un plan ascuns.

La ce bun?

La ce i-ar fi trebuit totalității atâta amar de specii?! Să le aprecieze frumusețea, culoarea, ingeniozitatea?!

O totalitate plictisită în întregul ei poate fi o catastrofă. O totalitate insurgentă produce cutremure și bulversează bursele. Incontrolabilă, gigantică, perversă și rea și invidioasă și intrigantă.

Sau poate infimă, ca o boare de primăvară, dată spre

citire elitelor și maselor din Gazma, din Fodela și Pandorra. Să fie atinsă cu înfiorare, cu evlavie.

Totalitatea acceptă o serie de poziționări și chiar de atitudini, de stări confuze și contradictorii. Spre opoziție să fie textul-în-oglindă?!

Dar nu ar fi de neiertat să vorbim despre antitotalitate de vreme ce totalitatea este una lipsind limitele absolute?

Și nici această propoziție nu pare a fi valabilă de vreme ce totalitatea impune nemăsura și nemăsurarea ca nefiind cantitate, corporalitate. Iar corporalitatea este expresia bifurcației nebănuite.

Bifurcația are buletin de identitate.

Lipsirea de celule prin tunelare aparține științei, ea instituind instrucțiunea filosofică a textului, spre recunoașterea autorității.

Totalitatea pare a fi o calitate a autorității.

Când cititorul de texte, arogant, vrea să explicitizeze întregul text, fie nuveletă sau roman, nimerește în deșert.

Îngrijindu-se de metoda sa, de enciclopedia sa, de inventarul său, cititorul de texte nu admite opoziția. El deține secretul și direcționează.

Cu mâna întinsă spre apus sau spre răsărit, cititorul de texte cade în desuetudine pe măsură ce textul se desfășoară. El nu admite imperfecțiunea și strigă aceasta în timp ce se scufundă în istorie.

Istoria nu pare a se sfârși atâta vreme cât numerele critice și dimensiunile critice ale ființei guvernează elanul cosmic sau plictisul cotidian. Înmulțirea ființelor la nesfârșit ține de o economie a viului dar și de filosofia textului, ficționalul fiind constructul fundamental.

Poate că autoritatea este neutră, pe fond. Poate că totalitatea nu există ca stare și atunci nu există un text prestabilit. Nu există nimic.

Totalul nu e decât o fulgurație iar totalitatea o aparență. Pentru noi ea pare însă pe deplin consistentă, corpul dăruit perversității.

De la început și până la sfârșit încercăm să descifrăm. Lectură plictisită sau insurgentă. Așa par a fi lucrurile. În lipsa metodei și a enciclopediei, orice spirit aparținător textului fundamental poate oferi diverse interpretări, diverse soluții. Ele nu sunt utile totalității în niciun fel. Umplu doar singurătatea ființei. Altminteri luată cu asalt de psihanaliști, de hermeneuți și argonauți.

Singurătatea cititorului de texte, aflat în mișcare aparentă prin universul plin de universuri, este violentată fără odihnă. Iar totalitatea îl amăgește folosindu-l cu cinism, nemiloasă. Atribuindu-i acestea, încercăm s-o personificăm, s-o decuantificăm, s-o explicităm.

E indiscutabil că un celălalt râde de noi, ne ia peste picior. Noi nu vedem aceasta și continuăm să luăm lucrurile în serios. Tocmai de aceea, insurgența noastră în vecinătatea textului este de-a dreptul comică.

Ne luăm însă în serios atunci când analizăm starea de spirit a spionilor veniți de dincolo de orizontul vizibil. Potrivit ultimelor informații, serviciile secrete inamice întârzie preschimbarea în forme pentru a-și feri secțiunile de un posibil atac de substituie din partea noastră.

Avem știința secretă a formelor și putem lua înfățișări diverse potrivit instrucțiunilor cuprinse în enciclopediile care se rotesc aparent, undeva, în profunzimile universului plin universuri.

Tocmai de aceea mișcările inamicilor noștri ne apăreau ca fiind contradictorii, ei încercând să ne inducă în eroare. Acesta e un indiciu sigur că dețin informații despre capacitățile noastre de luptă. Să fie oare semnul unei culturi informaționale, să fie semnul că sunt organizați după un plan ascuns?

Cum de nu ni s-a relevat?

De ce nu am descoperit instrucțiunile lui, sarcinile lui strategice, săgeata lui informațională? E un plan anterior operațiunilor de secretizare a universului plin de universuri? Orizontalitatea noastră e vizibilă la mari depărtări? Ce artefact miraculos a cercetat profunzimile

descoperind activitățile noastre subversive? Ce structură vie a tunelat domeniul imaginarului punând în evidență omogenitatea noastră?

Vulgarizatorii din Adamville, din Patola și din Walla vorbesc despre trădare, despre operațiuni secrete de semnalizare puse la cale de conspiratori din Beauburg, din Takla Makan sau din Guaribo.

Nici eremiții reformați n-ar fi străini de astfel de încercări. Generalul Başkaev îl acuză pe vicepreședintele Weinberger iar generalul Monteores arată cu degetul spre împăratul Ogawa. Plutonierul Slatt îl bănuiește pe colonelul Sharun iar femeile din Mandhala zic că Bobolina ar fi cea care a chemat spionii de dincolo de orizontul vizibil prin practici astrologice.

Petrolul îi învrăjbește pe toți și îi ațâță să decorporeze imaginarul populând orașele cu fantasmе și cu povești cutremurătoare despre spioni și războaie matriceale.

Câmpul de imagine fragmentat de politici și de tratate încălcate sau ultrasecrete se revendică a fi marele text care scapă interpretării vulgului. Așa cum dominația asupra câmpului petrolier scapă vulgarizatorului pornit să-și adjucece ficțiunea în dauna spiritelor ingenuе.

Să fie un plan ascuns?

E o lume de carnaval. Oratorii din Gutola și Derma se întrec în a asasina bietul spirit critic sau se fac luntre și punte să demonstreze că Petra Petronius a descoperit teoria relativității ambigue și nu Elal Belal din Qanta.

Malagambiștii își toarnă soclu de statui iar derbedeii travestiți în întemeietori de lumi își violează nemurirea dând numele lor împrejurimilor în viață încă fiind. Elita robotește cu sârg punând sub lupă Marsila Molé, Gugumbe și Takla Makan și Wole Wa și Vale Note.

Da, da, șoptesc prealuminatele spirite, totul e putred. Sunt semnele planului ascuns. Nu încapе nicio îndoială.

Săriții de pe fix vor regionalizare pentru salvarea produsului intern brut iar noii rebeli ridică eșafodul pentru

generațiile trecute pregătindu-se să se ospăteze cu cadavrele lor. Spiritul critic desuet e pus la treabă înainte de a muri iar interogația metafizică, moartă fiind, e folosită de oculte pentru a nivela orgoliul vreunui ministru de externe de dincolo de orizontul vizibil.

Spionii stau cu ochii pe noi. Fac instrucție. La stângaaa. La dreaptaaa. Nu e loc de întors. Ne impresionează prin disciplină și prin exercițiu susținut.

Mimează patriotismul.

Până și patriotismul sănătos și ingenuu e dat cu vopsea. Ai zice că milițiile din Kumbra Kumbrali, din Gozeh, din Mauna Lao și Qiatotocoatl sunt gata, gata să facă harcea-parcea liniștea multîmilor.

Tunurile cu apă domolesc elanul și fac bine puseurilor mistice, filosofice sau anarhiste. Augusta oficială nu are a se teme. Se fardează în fața oglinzii și se masturbează cu hotărâre țipând de plăcere.

La televiziune se dezbat lucruri grele. Despre morți și răniți și mari pagube materiale. Toți se pricep la toate iar marii cărturari au dat verdictul.

E fixare în planul ascuns. E criptoplan. Petronius e pus la butonieră. Elal Belal cu beteală. Ne încălzim cu maxime și cu o copioasă bibliografie obligatorie. Trăim în mit. Suntem cuprinsul unei metafore.

Cardinalii din Rigonna, Beauburg și Vale Note se reunesc în rotonda îngerilor din Qiatotocoatl timp de trei zile pentru a dezbate viitorul spiritului religios și pentru a combate ideea unui plan ascuns. Unii cardinali au cerut ca bisericile locale să primească noi libertăți în conducerea bisericii la nivel universal criticând autoritarismul centrului.

Supusă vârtejului schimbării care soarbe întreaga lume, biserica dorește, în straturile sale intime, o nouă re poziționare, dorește ieșirea din conservatorism și închistare, vrea un suflu nou.

Complexitatea e o provocare dificilă pentru o instituție care are încă avantajul secretului bine păzit și al

unui număr impresionant de adepți în toate lumile. Legat solid de marile descoperiri geografice, de cruciade, de revoluții și schimbări spectaculoase în politică modernă, spiritul religios din rotonda îngerilor are în față o problemă științifică.

Un model simplificat îi va ajuta să găsească politici inspirate pentru ca biserica să poată rezista unui mileniu care se anunță plin de provocări. Complexitatea pare un adversar extrem de pervers, unul din câmpurile sale de luptă preferat fiind imaginarul colectiv.

Metabolismul lui are nevoie de noi. Geostrategica imaginarului ne cuprinde, ne leagă prin fire nevăzute pregătindu-ne pentru orgasmul universal.

Geostrategica e de fapt burlesca de rangul I.

Opinia publică e impresionată dacă-ți sunt ascultate telefoanele de serviciile secrete din Guaribo, din Gatala, din Ehren și Mauna Lao.

Te mai vede lumea în lumina reflectoarelor. Se mai agită spiritele. Din nou vorbim despre moraliști. Îi laudăm pe antimoraliști.

Dar e lipsă de imaginație nu fixare într-un plan ascuns.

Se râde în hohote cu fălcile larg căscate. Mărșăluiesc pe străzi greviștii și miliardarii, umăr lângă umăr. Lume de carnaval.

Să fie mișcare. Spionii de dincolo de orizontul vizibil stau cu ochii pe noi.

Poate că au intenții laudabile. Poate că au fost trimiși în scopuri pașnice iar enciclopediile aflate în profunzimile universului plin de universuri au de gând să invite propria noastră enciclopedie la un balet cosmic.

Suntem gata să ajutăm pe oricine. Numai să fim de ajutor.

Bocitoarele de serviciu valsează cu bășcălioșii de serviciu. Săriții de pe fix iau istoria la refec și o siluiesc și toată lumea se prăpădește de râs.

Derbedeii nu mai vor să moară și-și țintuiesc petecul

de nume în imaginarul colectiv sau comunitar după cum e cazul. Elita se face că nu vede fapta așteptând o micșorare de impozit. Când Beauburg, Lamona, Cutumbe și Galahra sunt în pericol, ne adunăm cu toții pentru niște vorbe.

Vin apoi niște artiști care fie se dau în stambă la televizor, fie pun la cale gazete ochioase unde se sulemenesc spiritele desuete punând metafizica să facă pipi la oliță. Antibeauburgul, antilamona, anticutumbe și antigalahra sunt și ele bune de ceva. Noi le știm pe toate. Noi le-am făcut pe toate. Luăm palme sau câte un pumn drept în nas. Spionii de dincolo de orizontul vizibil se pricep.

Bocitoarele scot repede textul cu pricina. Marii cărturari arată cu degetul la malagambiștii politici și îi ceartă la televizor sau în grupurile de discuție savantă din nodurile informaționale. După un pretext.

Să se îngrășe sărăcimea și snobimea de atâta răs.

Gazetele sunt pline de șușe cu mătușe. Pagina de gardă e cocoșată de câte-un fragment din gândirea profundă a vreunui spilcuit de familie bună. Spilcuitul zice niște chestii acolo să se mire poporanul în gura mare că ce mintoși mai au Gozeh, Omah și Belado.

Nația, nu națiunea!

Nația e bolnavă, zic feluriți felceri. O păzesc niște majuri, o tot mângâie pe pulpe, o trag de țâțe, o îmbie într-un gang să se giurgiulească puțin cu ea, biata de ea, naiva de ea, săraca de ea.

Majurii au nasul roșu. Midinetele au nasul roșu. Spoitorii de chipuri electorale au nasul roșu. Filosofii desueți au nasul roșu. Scriitorii au nasul roșu. Și polițiștii au nasul roșu. Polițiștii care îi articulează pe manifestanți cu bulane de cauciuc, roșii și ele și tunurile cu apă la fel.

Dacă ești tânăr de viitor o ștergi din Qiatotocoatl, din Puerto Pico sau din Gozeh. Toți bocesc din pricina asta dar își freacă mâinile de bucurie că dispare concurența. Dacă ești trecut binișor, ții cu dinții de plăpumioară. Să stea mucoșii la rând! Să învețe să facă frumos. Gugumbe geme

de vorbe de duh și de atâta carnaval. Și Cretona la fel. Și Molina Mar. Și Kamol Pator.

Literații se păruiesc punând generațiile să tropăie una împotriva celeilalte încercând să facă parte dreaptă din niște biete fonduri din care cultură nu se poate face ci doar tevdură. Spiritul critic e sfârtecat. Metafizica e sfârtecată și ea.

Toți se dezbracă în pielea goală descoperind cu mirare tembelă că femeile au cur și țâțe iar bărbații sunt și mai și.

Dar ce facem cu Beauburg, cu Adamville, cu Mandhala și cu Pântrașiva?

Dar ce facem cu națiunea? Dar ce facem cu marele proiect? Ce facem cu planul ascuns? Ce facem cu metafizica? Ce facem cu spiritul critic? Ce facem cu frumoasa Marsila Molé? E naivă, frumoasă.

Iar națiunea? Nu există. Națiunea e vândută pe nimica. Vor vinde și universalizarea.

E încondeiată bine de tot felul de malagambiști care fie o gonfleză, fie o dau cu cercul fie spre vest, fie spre est, fie spre adâncurile necunoscute ale universului plin de universuri.

La poștă, mii de scrisori pierdute. La televiziune bântuie bonjurismul, măgăreala și retorica de un ban și jumătate. Nodurile informaționale se umflă ca niște baloane de săpun și pocnesc asurzitor fiind virusate de serviciile secrete inamice.

Antibulbona se pune în contră cu antiadamville. Se trage de șireturi cu metafizica. Malagambiștii promit c-or să bată stânga la fund de-o să-i meargă fulgii. Desueții din Gozeh se jură că or să ia dreapta la scărmanat. Regaliștii înșfacă și ei ce pot iar regele din Alundaio, privindu-se în oglindă, îl vede pe antirege.

Proștii, naivii și îndrăgostiții, care-l așteptau pe rege ca pe un eliberator, or să-și pună iar papucei de pâslă la vizită. Să nu se ducă luciul dușumelei și să nu se enerveze ghidul de la palat.

Palatul regal rămâne în proprietatea turiștilor în timp ce casa cea mare de la centru e antipalatul. Turiștii sunt spioni deghizați și agită mulțimile povestind lucruri nemaivăzute și nemaiauzite.

Frumoasa Marsila Molé rămâne a imaginarului și a clipelor de vis. Națiunea și elanul rămân ale omului care le dorește. Sau le antidorește. Până și textul acesta e un antitext. Nu e un strigăt de revoltă. Nu e țidula pentru pușcărie sau pentru asasinat politic sau pentru oprobriul public. Nici insurgență nu e de vreme ce nu va zgudui spiritele, nu va dărui orgasm mulțimilor.

E poate doar o burlescă de rangul I. Un geostrategic. Un obiect politic prăfuit, un obiect-stratagemă numai bun pentru a induce în eroare serviciile secrete inamice.

Dacă-l vei șterge cu buretele sau îl vei hăcui cu sabia vei zări, poate, în inima ta, frumusețile nebănuite ale enciclopediei și perversitatea în întreaga ei splendoare.

Nu există niciun plan ascuns, strigă furioși supporterii ideii de hazard mășăluind prin Nulome, prin vesela Calombra, prin Kokusai și Guaribo.

Hazardul e ordinea superioară a lucrurilor, răcnesc plini de înverșunare cei din Beauburg și din Takla Makan. De aici deliciul intoleranței, linșajului, crima și trădarea. Tocmai aici extensia războaielor matriceale.

Unii analiști politici ai orientalelor consideră o eroare strategică decizia executivului din Beauburg de a reduce timpii de emisie ai postului de radio Vocea Burgului în zonele de conflict matriceal în timp ce crește timpul de emisie al postului pentru orientalele îndepărtate

Aceasta ar fi, adaugă analiștii, un pericol pentru proaspăta și încercata democrație văduvită astfel de un flux informațional de la centrul puterii mondiale, imperiala unică.

Nu poți însă să nu observi îngustimea unor astfel de analize care nu iau în calcul decât elementul afectiv, punând spațiul matriceal conflictual sub lumina unei lămpi de carbid și cercetându-l cu o lunetă.

Interesul pentru orientalele îndepărtate a rămas constant, jocul în zonă vizând lumile din Kao Tzi și relațiile lor cu vecinii.

Nu e comunicare. E pur și simplu legare în exercițiul de putere. E lipsirea de libertate prin folosirea unui invers informațional și prin ambiguitate căutată cu obstinație și abilitate. E lipsirea de libertate plănuită cu minuție și cu perversitate.

Dar cine a pus la cale planul? Cine a plănuit universul? Cine ne-a împins cu adevărat spre această fascinantă orizontalitate? Cine a pus la cale formele viului în aparentă mișcare prin universul plin de universuri datorită unor complexități pe care le numim structuri narative din lipsă de altceva?

Un con de lumină? O metafință? Un concept spațio-temporal? O structură imaginară liberă? O planetă inteligentă? Un sunet primar? Diamantele de lumină veche de la Qiatotocoatl? Sau pur și simplu un principiu director? O lege după care ființează enciclopediile trecând de la simplu la complex prin lanțuri catastrofice și prin iluzorii evoluții?

Evoluția? Să fie doar coerență și convenție?

Dar e oare evoluție? E vibrație? Și atunci planul ascuns al lumii nu ne vorbește despre imaginar? Imaginarul bântuit de vârtejuri virtuale, în căutarea unui punct, a unei stări de echilibru!

Să-l descoperim!

Aceasta să fie misiunea noastră secretă? Ar fi ca și cum am încerca să punem mâna pe forțele telurice substituindu-ne câmpurilor magnetice!

Nu e oare zadarnic? Nu e oare calvar în timp ce mileniul se prăbușește fără milă peste structurile noastre narative și descriptive?

În mileniu, virtualul bântuie mințile explicitând căderile și bifurcațiile în irațional. A fi irațional e ca și cum ai fi dincolo, spun unii. Ar fi delăsarea de corp.

Nu elanul antimateriei ci inversul informațional al

materiei care e cu totul altceva. E al grilei de lectură de rangul întâi pe care noi, magicienii secretului, o folosim în războaiele matriceale.

Pe măsură ce înaintăm spre aparenta punere în lumină a planului, ne îndepărtăm de el. Vulgarizatorii din Adamville, hrăniți până la sațietate la tarabele informaționale păzite cu strășnicie de augusta oficială, vorbesc sus și tare despre o anunțată schimbare a planului ascuns. Augusta oficială, pe care o găsim pretutindeni în structurile noastre narrative, în Kokusai, în Wangala, în Guaribo și în Takla Makan le ține hangul pe față.

Buni oratori, vulgarizatorii imaginarului dețin secrete cutremurătoare și trebuincioase conspiratorilor și perversilor. Ei organizează ultimul miting al apocalipsei și cer guvernantei naționale un salariu pe măsură pentru profețiile lor.

Mistificatorii!

Ei nu vor a ști despre planul ascuns al lumii pentru a se jertfi în mod exemplar sau pentru a aduce salvarea.

Încercarea lor e supusă anecdoticului. Parveniți sau nebuni, inocenți sau ticăloși de profesie, ei îmbrățișează secretele, tainele și misterele propovăduind orgasmul universal.

Ceva adevăr totuși în vorbele lor!

Convinși ei înșiși de menirea lor, hoinăresc de colo, colo prin Takla Makan, prin Puerto Pico și Molina Mar, confundând lumina cu catacomba și misiunea cu plăcerile vulgare.

Ridică gherete în plină stradă pentru a înrola întreaga suflare a lumii în cruciade iluzorii. Stricarea lumii e târfa. Sau meditația bolnavă. Sau frumusețea angelică, după caz.

Totul e bun pentru asta.

Ocultele de mucava, revoluțiile și secretomania ridicată la politică de stat în Omah, Hemula și Cretona, execuțiile din Guaribo, parada morților din Bankusai și Quanqo Qoqué, dansul norilor din Doralora, balul

vampirilor din Beauburg, plimbarea osemintelor sacre din Mazalaa, conferințele apriliee, universitățile populare din Burbansk și Klewa, ritualul apei și sărbătorile muntelui din Galeea.

Iluzorie încercare!

Planul ascuns al lumii nu este. El se relevă. El nu se află ci trebuie aflat.

Aceasta ar fi misiunea secretă a omogenității noastre informaționale.

Dar poate că nu există niciun plan. Poate că e numai o bagatelă. O cădere în penumbra Lunii. Praful cosmic așternut prin cancelarii spre calvarul femeilor de serviciu din Takla Makan. Baliverne duminicale, bășcălie națională și internațională și intergalactică.

Poate că sunt numai planuri ale ființelor și personajelor fabulatorii care bântuie structurile noastre narrative.

Bobolinele, hemolii și melisele și pitoșkinii aspiră, conspirativ, la un statut cosmic. O altfel de cucerire a universului plin de universuri.

Pe furiș. Prin fraudă.

O construcție de trebuință elitelor sau o baricadă iluzorie pe care luptă scriitorii și savanții desueți, conservatori și potrivnici reinventării lumilor.

Poate că noi înșine suntem planul. Noi suntem pozițiile lui. Noi suntem instrucțiunile lui, noi suntem informația în stare pură. Noi suntem entropia și matricea ultimă. Noi suntem virușii informaționali. Noi suntem spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil în căutarea actelor noastre, întru aflarea urmelor noastre.

Planul trebuie să fie cuprinzătorul iar noi ar trebui să ne regăsim înăuntrul lui.

Sau poate că nici nu cuprinde omogenitatea noastră informațională. Asta ar însemna cumva că am fi niște reziduuri? Poate secreția misterioaselor strategici ale câmpurilor magnetice în mișcarea lor aparentă prin universul plin de universuri?

Serviciile secrete inamice lasă urme în proximitatea noastră informațională fiind secreții ale imaginarului lor sau dovada folosirii unor tehnologii?

Ne întrebăm dacă nu cumva imaginarul entităților care suntem secretă fluide nebănuite care ar putea indica mișcarea noastră aparentă.

Să se fi cuplat intim aceste structuri imagine fără știrea dar în dauna noastră?

Misiunile noastre diverse să fi generat un imaginar rebel, gata să lupte împotriva noastră zădărniciind îndeplinirea misiunii?

Ar trebui să admitem că răpirile, filajul, interogatoriile, asasinatele, ascultarea telefoanelor, furtul de documente, contactul de influență, șantajul și orchestratele noastre operațiuni de dezinformare au produs o bifurcație în imaginar sub presiunea câmpurilor magnetice în Takla Makan, în Guaribo, în Metombe, Marsila Molé, Adamville și Mrosella?

Să ne îndreptăm către această posibilă bifurcație trecând printr-o simultaneitate? Să fim chiar noi simultaneitatea, esența ei și nu suprafața?

Luăm în calcul posibilitatea ca serviciile secrete inamice să fie un produs al acestei structuri imagine care ar putea conspira împotriva noastră, care ar putea încerca să penetreze rețelele noastre modificându-ne structurile narative și descriptive.

Nu excludem o a doua variantă potrivit căreia imaginarul produs de misiunile noastre a fost capturat de servicii secrete inamice de același rang cu noi. Ele ar încerca să ne atragă într-o capcană folosindu-se de aparentele noastre stări de incertitudine.

Serviciile secrete inamice elaborează un nou set de mesaje. Destinatarul rămâne necunoscut. Nu identificăm turbulențe magnetice dar totuși mesajele au fost trimise către o adresă anume.

Agitațiile belicoase ale începutului de mileniu clarifică sau, dimpotrivă, învăluiesc tendința beligerantă și

turbulențele magnetice. Ființele umane se află în plin război nu ele între ele ci cu acel ceva nenumit, bănuț, hidos sau angelic.

El poate fi identificat. Poate fi construit.

Agenții noștri își pierd însă armele în confruntări și nu reușesc să se infiltreze în structurile narative ale serviciilor secrete inamice fiind, rând pe rând, radiați din inventarul nostru enciclopedic.

Este o măsură de prevedere extremă dar trebuie să ținem cont de faptul că ar fi putut fi transformați în structuri imaginare libere sau în vârtejuri virtuale care ar putea produce reverberații mortale în omogenitatea noastră informațională, determinând Bulbona, Cretona, Quzo, Gonfleda, Adamville, Takla Makan și Bitombe să se transforme într-un invers informațional.

Nu reușim să localizăm destinatarul noului set de mesaje și nici să stabilim natura și funcțiile lui în această fază pregătitoare a războiului informațional total.

Se naște întrebarea chinuitoare dar îndrăzneată dacă nu cumva trebuie să fim convinși de existența unui terț.

Între serviciile secrete inamice, se pare, este o coordonare tacită, în sensul că nu există o comunicare directă între ele și că se află în zone distincte, chiar la distanțe foarte mari sau că, din cauza presiunii câmpurilor magnetice, formațiunea sau conglomeratul lor se descompune pentru a se reface din nou evenimentul scăpând interpretării noastre.

Problema terțului nu e neimportantă pentru noi și o tratăm, în primă fază, ca pe o propoziție admisibilă.

Toate manevrele serviciilor secrete inamice par să indice că ele nu se grăbesc să ajungă în starea de război declarat. Nu se arată interesate de un război-fulger pe care să-l câștige detașat.

Poate că nu sunt pregătite sau poate că încearcă doar să ne distragă atenția sau așteaptă intrarea în scenă a unei a treia forțe care le dictează tacticile și care a stabilit obiectivele strategice.

Acceptând un terț, ne aflăm în fața unor opțiuni tactice diverse. Am putea duce un război de uzură împotriva unei forțe informaționale multiple sau am putea iniția negocieri separate cu serviciile secrete inamice.

Dacă acest terț are un ascendent asupra serviciilor secrete inamice, putem folosi relația de subordonare pentru a pune la cale o revoltă sau o rebeliune împotriva centrului informațional, manipulând periferia.

Dacă e o relație de cooperare, ne putem substitui uneia dintre părți cerând schimbarea protocolului și introducând amendamente favorabile nouă prin exercițiu.

Dacă terțul a plănuit atacul împotriva noastră sau serviciile secrete inamice, mișcându-se aparent în proximitatea noastră informațională, ne-au definit ca potențiali adversari, nu e iarăși lipsit de importanță.

În al doilea caz, obiectivul nu era omogenitatea noastră informațională ci o cu totul altă stare sau punct din universul plin de universuri.

Ar putea fi și o anecdotică de rangul I sau o celebră de nivelul II care să asigure un front comic ficționalului nostru.

Plăcerea comicului nu anulează problema care ne frământă. Ne întrebăm de ce ar risca un terț să intre în bifurcația spre care, potrivit zvonurilor, ne-am îndrepta.

Are o altă viziune cosmică, a ajuns la un adevăr fundamental, are știința despre tot și poate controla totalitatea în mișcarea ei aparentă prin universul plin de universuri modificând-o după bunul plac?

Penetrarea bifurcației ar fi aidoma unui orgasm universal? O inițiere în structurile narrative ultime?

Aflându-se într-o stare conflictuală cu noi, terțul ar fi atras în bifurcație fără a-și mai putea recăpăta echilibrul informațional?

Urmărește acest lucru?

E un terț sinucigaș? Un terț aflat în căutarea unei tragice acordări a fantasmelor și vârtejurilor virtuale la vulgaritatea unei idei cum e cea a morții totale?

Să fie un terț paradoxal? Sau e o construcție imaginară liberă, un cumul de perversități care iau forme în enciclopediile pe care le virusează cu ajutorul serviciilor secrete inamice care ne urmăresc de la începutul acestei experiențe?

Dar poate că el a construit bifurcația. Și în acest caz omogenitatea noastră informațională e importantă pentru el prin ea însăși sau prin enciclopedia pe care o protejează.

Sunt unele idei potrivit cărora terțul ar putea fi un constructor care vrea să ne fixeze într-o operă sau într-un metacod pentru a deschide sau pentru a făuri o lume.

Luăm în calcul și această variantă. Și noi folosim structuri informaționale pentru a reinventa lumile cuprinse în enciclopedia noastră.

Consultăm bibliografia. Punem la cale conflicte între sintaxe și semne, metacoduri, aparente contradicții și incertitudini.

Bobolinele, hemolii, vidanjorii din Burbansk, femeile de serviciu din Molina Mar, academiile din Bakusai și Doga Noga, Suprema Contabilă din Puerto Pico, pitoșkinii și gunoierii din Beauburg, seriile Monteores, Sharun și Farigot, îngerii din Kamol Pator și marea trandafirilor din Pântrașiva, eremiții reformați din Ehren, vânătorii de balene din Galeea, sticlarii din Quzo și savanții desueți din Takla Makan, guvernanta Națională din Bulbona, Cretona și Cardena și Mazalaa și Bitombe, malagambiștii literari din Upândâva sunt tot atâtea construcții simbolice cu care alcătuim noi structuri narative aflate într-o mișcare aparentă care compun la rândul lor omogenitatea informațională care suntem.

Acest amețitor balet cosmic confuzionează serviciile secrete inamice. Cuprinse de disperare recurg la diverse manipulări.

Se pare că o serie de agenți au defectat în cascadă. Secțiunile noastre de filaj recuperare și anihilare nu reușesc să identifice secretele lor în proximitatea noastră. Să fie oare o primă acțiune de dezinformare reușită a

serviciilor secrete inamice?

Să fie încercarea de a penetra fandomul din Mauna Lao, din Guaribo și din Takla Makan pentru a putea controla imaginarul enciclopediei noastre? Oare nu am respectat prescripțiile și regulamentele în timpul operațiunilor de orizontalizare?

Contrainformațiile nu au reușit să regleze imaginarul entităților noastre fiind prinse pe picior greșit?

Un montaj superb!

Dar ce e montajul? O subtilă integrare a unor pasaje, a unor fragmente, a unor cioburi care ar trebui apoi să îndeplinească o funcțiune potrivit unui plan ascuns, potrivit unei doctrine sau potrivit unui impuls inițial?

Paranoia integrării sucombă prin elan socialist. Paranoia cerberilor care preamăresc utopia socialistă este un adagio la marșul funebru al utopicilor care nu doresc integrarea în Tulule, în Guaribo și Agobe și Baha și Calabra și Kauna Kunaó.

Pentru că ar fi spre anularea lor, spre ștergerea lor din istorie.

Discursul fără de substanță și fără de ideal și cinismul sunt cele două laturi ale fundamentalei socialiste pornită să susțină spatele frontului. Socialismul e doar colectivismul cu ștaif, e jobenul purtat șmecherește. E golăneala poleită cu titluri și împănată cu proiecte de anvergură, golite de sens.

Socialismul e furibunda zbatere a mintoșilor proletari care fumează trabuc sperând în adâncul inimii că sângele li se va albăstri. Dar nici pe departe integrarea orientalelor cu occidentalele cu nordicele și sudicele.

Căci coșmarul e profunzimea socialismului corpurilor în timp ce senzualitatea, cuprinsă în metafizici subtile, e însăși starea entropică a utopiei.

Senzualitatea pierdută ne bântuie fantomatic de la un capăt la altul. O lăsăm în voie, o punem la cale, o construim cu minuție atașând-o întrebărilor și incertitudinii pentru a țese înșelătorul năvod informațional

pe care îl folosim în războaiele matriceale în mișcarea noastră aparentă prin universul plin de universuri.

Stările noastre interogative sunt tot atâtea false puncte vulnerabile care vor atrage în capcană serviciile secrete inamice.

Am putea iniția negocieri separate cu terțul în speranța că vom obține un răgaz pentru a ne reechilibra din punct de vedere informațional și pentru a construi o buclă de protecție pentru enciclopedia noastră.

Dar dacă terțul este propria creație a serviciilor secrete inamice atunci încercarea noastră ar fi sortită eșecului.

Hotărâm să ieșim de sub imperiul incertitudinii și să atacăm terțul pe întreg frontul care suntem.

Ne pregătim să-i modificăm structurile profunde, să-i inducem stări de centru și periferie și apoi, inițiind conflicte devastatoare, să-l anihilăm. Ne poziționăm în așa fel încât relația conflictuală să atragă într-un vârtej virtual și serviciile secrete inamice pentru a le neutraliza. Le-am putea aduce moartea termică!

Moartea termică e regina în universul plin de universuri?

Colapsul terțului și a avangardei sale informaționale ne-ar putea afecta structurile profunde, construcțiile noastre simbolice suferind modificări notabile.

Am putea descoperi că în urma desfășurărilor conflictuale, bobolinele noastre au trei sâni în loc de doi, că împăratul Ogawa se transformă noaptea în Pitoșkin, că generalul Montiores e de fapt o caracatiță în travesti iar begonul de Bagoda e o piatră vorbitoare care flecărește cu balena albastră din Puerto Pico și cu pricoliciul de la arsenalul din Galeea și cu domnișoara Margareta și cu vreo doi trei spioni veniți de dincolo de orizontul vizibil.

Potrivit ultimilor informații, nu există un terț.

Atunci să avem de-a face cu un atractor straniu care modifică strategicele câmpurilor magnetice prin bifurcații și catastrofe?

O sumă de coduri care nu conțin teme ci sunt simple înșiruiți întâmplătoare producătoare de posibile sensuri prin exercițiul probabilistic nefiind conforme unor tactici și strategii? E un eveniment codat aidoma celui petrecut în Adamville la sfârșitul lui septembrie?

Atunci, într-o noapte, când se auzi cea de-a douăsprezecea bătaie din turnul primăriei, limbile bătrânului orologiu se topiră-n picuri strălucitori. Figurinele mecanice, care anunțau ora exactă cu lovituri de baros, se prăbușiră-n gol sfărâmându-se de caldarâmul umed. Generalul Montiores simți o arsură în inimă iar împăratul Ogawa își consultă înfrigurat astrologul.

Simultaneitatea ne joacă feste. Straniul atractor ivit în Adamville pare a fi pereche cu atractorul a cărei prezență o bănuim în proximitatea omogenității noastre informaționale.

Ar fi ridicol să ne fi construit propriul atractor. Ar fi tragic să fi conspirat împotriva noastră fără s-o știm, fără să bănuim că lucrăm în mare secret la distrugerea omogenității noastre informaționale.

Ar fi nedrept ca evoluția să fie principiul director prin continuitate și săgeată temporală și nu organizarea prin catastrofe și bifurcație care este amurgul profețiilor și a savanților și scriitorilor desueți, conservatori și potrivnici reinventării lumilor.

Ideile despre enciclopedii care am putea fi, despre secretizarea universurilor, despre structurile narative și descriptive, despre minunata artă a spionajului să fie un construct fals, nefuncțional?

Organizându-ne ca omogenitate prin orizontalizare, crescându-ne suprafața informațională la infinit, să nu fi observat pericolul?

Poate că, părăsind formele, ne-am dovedit aroganți, preaplinul aspirației jucându-ne o festă de proporții!

Poate că secretizând universul plin de universuri și transformându-l într-un punct esențial am așezat enciclopedia între limite în timp ce noi eram convinși pe

deplin că ea ființează prin vecinătăți.

Dar poate că atractorul straniu a fost materializat în proximitatea noastră informațională prin strategicele câmpurilor magnetice înseamnă că forțe necunoscute conspiră în dauna enciclopediilor vrând fie să le distrugă, fie să le reorganizeze pentru o sarcină ale căror înțelesuri ne scapă.

Vicepreședintele Weinberger ține, în aceste zile de construcție identitară, un șir de conferințe în șapte țări ale occidentalelor. Conferințele sunt atractori pentru evenimente mici care roiesc în jurul unui eveniment mare nefiind fragmentele lui dar organizându-i fragmentarea.

Serviciile secrete inamice se întrec punând la cale o ambuscadă agenților noștri, vrând să ne joace o festă și fac schimburi de mesaje nepărând interesate de prezența atractorului straniu.

Mesajele lor ne vorbesc despre gramatici primitive, despre un limbaj frust, aproape mecanic. Vizibilitatea lor este încă slabă iar funcționarea lor pare supusă nu unor rigori militare ci unor forțe exterioare al căror exercițiu ne cuprinde din când în când. Continuă căutarea unei identități iar comportamentul agenților lor pare aberant.

E ca și cum ne-ar descoperi prezența uneori ca mai apoi să ne uite instantaneu, să nu ne mai ia în seamă.

Infiltrările lor țintesc nivelele noastre superficiale ei neținând seama că suntem un obiect a cărui dimensiune fractală este omogenitatea.

Sunt situații în care, lăsându-i să ne traverseze, prin treceri de nivel pe care le controlăm din punct de vedere energetic, agenții se comportă ca și cum nu am fi chiar frontul. Încercăm să înțelegem dacă ei disimulează sau pur și simplu nu ne localizează.

Aceste evenimente și intermitențele ar putea pune în discuție valabilitatea existenței acestor servicii secrete inamice în proximitatea noastră.

Dacă ele nu există potrivit instrucțiunilor noastre, atunci asupra noastră sunt exercitate forțe manipulatorii

subtile de un înalt grad de virtualizare.

Acesta ar fi semnul că se încearcă nu anihilarea ci fracturarea omogenității noastre pentru ca extragerea enciclopediei să fie făcută fără pierderi inutile.

Ne este binecunoscută stratagema pe care o folosim uneori fracturând lumile noastre mici pentru a extrage noi structuri narative.

Știm că personajele conținute în inventarul nostru enciclopedic nu sunt exemplare și că alterarea funcțiilor lor le transformă în modele imperfecte.

Imberbul cenaclier din Molina Mar, epigonii, ambasadorii orientalelor sau occidentalelor ne folosesc pentru a ne lărgi capacitatea de a sonda proximitatea noastră informațională și de a ne pregăti noi comportamente.

Ca și cum ai fluiera în biserică sau te-ai dezbrăca în pielea goală în rotunda îngerilor din Qiatotocoatl sau te-ai deda la perversiuni în aula universității din Guaribo.

Să le spui în față adevărul? Ce cruzime!

Să le pui în față o oglindă din Quzo? Iată nebunia, iată perversitatea în toată splendoarea ei!

Să-i cobori de pe soclu pe malagambiștii literari din Quzo, să-i trimiți să asude în fabrici! Să ia ascultî răsufarea întretăiată! Să-i împingi pe buza prăpastiei din Popocatepetlán, acolo unde poți vorbi cu întreg universul prin ecou și meditație, prin reflexie și reflecție!

Să-i faci să încurce interogatoriul cu interogația!

Să-i tragi de mânecă, alo, domnule, se aude, acolo, sus, pe soclu? Cu toții urcă pe soclu. Au ascensiunea în vine. Le clocotește urcușul în măruntaie.

Nu aud. Pradă ușoară. Dar cum să audă când au urechile înfundate cu dopuri de glorie?

Ah, gloria!

Cum mai amușină poalele gloriei scriitorului ticăloșit și îngâmfat din Togai!

Cum e gata, gata s-o îmbrățișeze într-un gang, s-o siluiască!

Inflația informațională universală e ținta lui! Să fie totalitatea! Să înfășoare în propoziții rebele întregul adevăr. Secrețiile lui? Romanele, de bună seamă!

Nu are importanță ideea. Numărul e important. Căci, dacă ai scris o sută de romane ești cineva! Și meriți cu prisosință lauri, pupături de protocol și un post de director la teatrul național din Bagoda!

Căci gloria e târfa.

Chiar și director de gazetă în Nulome nu-i de lepădat, un amplotat la ministerul informațiilor publice din Guaribo sau din Wagala sau din Kambora.

Cum se mai dăruiește literaturii imberbul cenaclist din Guaribo!

S-a năvălit la glorioase gesturi. E priceput în treburile politice. Se aruncă în realitatea virtuală, se multiplică construind enciclopedia. El o ia în stăpânire, el o șterge de praf, o transformă în pumnal cu care lovește pe la spate partida la putere care i-a oferit un loc călduț.

Ideologia? Hrană pentru inocenți!

Are nasul roșu, imberbul cenaclist, e plin de rujul monden. L-au pupat cucoanele din înalta societate, elitele l-au pupat. Iată salvatorul! Iată hrana ideală pentru metabolismul maselor!

Dar timpul?

Ah, e experiență! E îngurgitarea enciclopediei! E străluminarea premergând senilității! Să fie revelația?!

Totalitatea e suma tuturor enciclopediilor, declară imberbul cenaclist din Guaribo la conferințele apriliee și toată lumea îl aplaudă plină de entuziasm!

Ceva adevăr în vorbele lui!

Dar revelația se hrănește cu corpul lui. Îl sleiește, îl consumă pe negândite. E obosit. Uite-l, zace printre mormane de hârtii. I s-au înroșit privirile. Își pierde nopțile violând realitatea virtuală. E conectat la virtual, nu încapă în doială. S-a digitalizat! E mașinărie, un pneumatic, un electric, un informațional!

E vestitorul altei lumi!

Gâfâie. Trage din țigară obosit. Se pregătește să dezvăluie întregii nații ultimele sale structuri narative care conțin întregul adevăr.

Iar nația? Vulgara! Așteaptă cu sufletul la gură ca imberbul cenaclist din Guaribo s-o certe! Să-i arate adevărul! S-o siluiască!

O ia în târbacă, imberbul. Arată cu degetul spre cei corupți și dă de veste asupra apocalipsei informaționale, se ia cu propaganda la trântă. Îndreaptă democrația către utopie!

E fie de dreapta, e fie de stânga, imberbul, materialist sau idealist. Dualismul e dușmanul lui! Minte sau corp! Idee sau trup!

E gomos! E arrogant! Nu admite replică. Cum? Ultimul lui roman? Un succes! Sensul ultim. N-ai înțeles? Ești novice. Ignorant sadea!

Nu e scriere, romanul. E orgasm. Orgasmul universal.

Cartea cărților. Secretul secretelor, domnule! Ce inocent mai ești!

E genial, romanul!

Iar imberbul? Stă la taclale pe micul ecran cu diavolul în persoană! Se mediatizează! Construiește regimul imaginar al maselor. Diavolul? Construcție simbolică. Atractor straniu făcându-și mendrele prin Adamville și sculând morții din morminte. Dictatura și democrația îl folosesc deopotrivă, nu e nicio îndoială. Se bat pe burtă diavolul cu imberbul cenaclist și zic vrute și nevrute despre enciclopedii, despre universul plin de universuri, despre sfârșitul lumilor, despre serviciile secrete inamice de dincolo de orizontul vizibil, omogenitate informațională prin înregimentare și lipsire de act critic!

Să nu te prăpădești de râs?

Noi suntem o omogenitate informațională nu prin aceea că omogenitățile noastre au aceleași proprietăți fiind dispuse la distanțe egale unele de altele!

Nu e roman! E știința ascunsă, zice plin de aplomb imberbul cenaclist din Guaribo. Curvășăreală! Diavolul știe ce știe! E albastru.

Să-l radiem din inventarul enciclopedic fiind virusat de serviciile secrete inamice? Încă nu.

Fie un diavol albastru.

Imberbul, păstorind gazete tembele de un ban și jumătate, pline de paranormali de duzină și de astrologi cu ștaif și de expectații științifice cu rol de savantlâcuri, își dă ochii peste cap și zice, zâmbind parșiv, sunt sclavul de lux al maselor largi populare.

Se dă în stambă la televizor și-și face de cap în realitatea virtuală. Quzo, Adamville, Beauburg, Guaribo, Nulome, Galeea și lesbienele din Qiatotocoatl leșină de emoție, își dau una alteia cu săruri pe la nas.

Imberbul păzește cu strășnicie parcela lui de glorie, critică guvernanta națională pentru ca mai apoi să-i ceară mărire de salariu și vestește moartea literaturii furând-o pe față pe suprema contabilă.

Suprema contabilă numără secretele literare și hotărăște cine va fi sau nu membru. Plin sau aspirant.

Ce-i cu puțoiul acesta, întreabă pe un ton răstit zărind în proximitatea sa glorioasă un aspirant. Îl ia în șuturi. Îl trimite la bancul de lucru al literaturii, în bibliotecă, un caz restrâns al enciclopediei.

Ah, puțoiul!

Noi l-am construit. Spre sfârșirea plictisului lumesc, spre împrăștierea imaginarului, pentru a face puțină mișcare.

Diavolul albastru îi dă târcoale, să-l viruseze, să-l arunce în brațele serviciilor secrete inamice, agent de influență cu sau fără știrea lui.

Bineînțeles că imberbul pune mâna pe dosarul secret al puțoiului. Diavolul i-l pune sub nas. L-a scos de sub teascu arhivelor prăfuite.

Academia e ținta imberbului. Trebuie să plătești, nu-i așa?

Suprema contabilă din Bagoda se pupă cu academia din Beauburg care se pupă cu suprema contabilă din Omah care se pupă, la rândul ei, cu academia din Nulome care se pupă și ea cu eremiții reformați și cu alți conspiratori.

Ambasadorii occidentalelor se pupă cu ambasadorii orientalelor și toată lumea, scriitori și savanți desueți, caută să pună mâna pe forțele telurice.

Poporul confuz din Qiatotocoatl urmărește cu sufletul la gură tevatura și bate din palme în timp ce presiunea câmpurilor magnetice pregătește orgasmul universal.

Dar scriitorii adevărați?

Războinicii imaginarului?

Acei luptători care construiesc atractorul straniu ce produce vârtejuri virtuale spre teroarea augustei oficiale din Bitombe, din Mastrokas, Azego Bazego și Kokusai!

Magicienii secretului iau seama la acest adevăr în lupta lor cu spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil și țin seama de mișcările formelor potrivit unor secrete instrucțiuni enciclopedice.

Mișcările publice ale lui Obin Oba debutează pe tabla de șah oganesă într-o manieră care pare să confuzioneze analiștii și mass-media. Încercăm să obținem anumite determinări și să producem evenimente în cascadă pentru a induce în eroare serviciile secrete inamice.

Tocmai de aceea, departe de a da declarații ferme asupra viitorul său politic, Obin Oba se întâlnește cu regina Norú din Omah și cu înaltele fețe bisericești ale Oganei și cu o serie de înalți ofițeri.

Deschiderea pare inspirată, de vreme ce fostul rege vrea să conecteze imaginarul oganez la vremurile de dinaintea primelor războaie.

Utopicele ne însoțesc și ne umplu de elan sub presiunea câmpurilor magnetice.

În inima utopicelor izolăm bolile aduse de dincolo de orizontul vizibil și descoperim înțeleșuri ale profunzimii. Îl descoperim pe Abu Kadîr. E manipulat de spionii veniți de dincolo de orizontul vizibil.

Speriat de moarte, Abu Kadîr intră cu surle și tube în tiribomba vacii nebune, sindrom care bântuie Molina Mar, Mazalaa și Mateea Maló.

El s-a hotărât să mănânce vegetale promițând o adevărată cruciadă împotriva morcovilor, salatelor, castraveților, napilor, porumbului și verzei. Gurmand fiind, legumele sunt deja în mare pericol.

Rămas fără capital politic, Abu Kadîr șarjează folosind anecdotica pentru a-și recupera imaginea pierdută.

O campanie de imagine inspirată l-ar putea face praf dacă un consilier de imagine ar construi principala propoziție afirmând că e o legumă politică.

Client al propriei sale iluzii, Abu Kadîr se crede un vizionar și un luptător al imaginarului.

Integrarea pare singura alternativă pentru lumile mici se afirmă la seminarul despre redefinirea identității culturale din câmpul de imagine al orientalelor ținut la Marsila Molé.

În demersurile lor și la masa negocierilor, oamenii politici păstrează în imaginarul lor o anumită feminitate a occidentalelor, aceasta fiind o trăsătură subtilă a politicii masculine. Spionii de dincolo de orizontul vizibil sunt adeseori bulversați de mișcările din culisele politicii și se rătăcesc prin hățișul structurilor noastre narative pierzând controlul cu centralele lor de informații.

Orientalele, ca și concept al imaginarului politic, păstrează aceeași referință feminină. Chipul lor ocupă noua lume reticulară, ochiul modernității încercând să se obișnuiască încet, încet cu o vizibilă fractalizare.

Fractalizarea e o nouă politică susținută de inițiați. Chipul occidentalelor, în transcripție, este un joc de fragmente care își caută principiile de funcționare.

Adevărul e acoperit de propriile noastre convingeri.

În aparenta noastră mișcare prin universul plin de universuri, reinterprețând structurile narative, descoperim adevărul ascuns de certitudinile omogenității

informaționale care suntem.

Spionii de dincolo de orizontul nostru vizibil încearcă să găsească o breșă de profunzime producând limite. Ei fragmentează lumile noastre ridicând ziduri pe care noi le virtualizăm aruncând mantia noastră înstelată peste ele.

Spionăm.

Bobolina pune ochii pe imberbul cenaclist. Generalul Monteores bănuiește că guvernanta națională se va folosi de geniul său militar pentru a pune mâna pe diamantele de lumină veche de la Qiatotocoatl.

Pitoșkin nici nu bănuiește că colonelul Sharun îi va da o misiune specială care îl va arunca în brațele morții. Oculte au pus și ele ochii pe imberbul cenaclist.

Superbul cabotin e gata, gata să se inițieze. E gata, gata să participe la conspirația pusă la cale de diavol împotriva poporului confuz.

Spionăm.

Suntem vigilenți. Serviciile secrete inamice încearcă să ne viruseze enciclopedia. Serviciile secrete inamice îl curtează pe imberbul cenaclist. Iar el?

Promite maselor largi populare nemurirea prin text.

Dar ce e textul? Ieșirea din anonimat? Numirea ființei, starea civilă în forma ei cea mai pură?

Imberbul e gata virusat. Un diamant de lumină veche o să-i parvină prin poștă, vine la țanc diamantul să arunce-n aer o duminică leșioasă și fără inspirație, fără de speranță, fără femei și fără șampanie cumpărată din Galahra.

Nemurirea!

Sunt puțini cei aleși. Genialii. Ei secretă enciclopediile altor lumi, scriu în gazetele populare și toată lumea leșină de emoție. Genialii au știința textului, a întregului text. Sunt egoiști. Dezvăluie fragmente. Adună cioburi cu sârg. Construiesc opere nemuritoare din bucăți de texte aruncate la gunoi de o lume-ntreagă.

Întregul adevăr cu lingurița.

Se vânzolesc la sindrofii. Lumea îi trage de limbă,

când o să ne rupem gâtul, când se sfârșește universul plin de universuri, când cade asteroidul, dacă presiunea câmpurilor magnetice e bună în contra ridurilor.

Serviciile secrete inamice stau cu ochii pe geniali, le sorb cuvintele, le fură notițele, pun în gura lor toate apocalipsele posibile. Ca și imberbul cenaclist, se împotrivesc reinventării lumilor. Nu iubesc complexitatea, o gogoriță, acolo. Ei sapă cu unghiile în inima absolutului. Minte e minte. Corpul e corp. Ideea e idee iar trupul e trup. Asta e evidența. Nu e loc de metaforă.

Guvernanta națională strâmbă din nas. Ce să facă ea cu teoriile, cu simpozioanele, cu romanele?

Taie lumina imberbului. Ridică impozitul genialului, austeritatea bugetară își spune cuvântul. Apoi, plină de mărinimie, guvernanta națională bate medalii și tipărește diplome. Scornește niște titluri. Sau, dimpotrivă, pune rebelii la popreală. În fel și chip. Îi bate la tălpi. Le smulge limba.

Bobolina le vine de hac. Sau gloria. După caz.

Serviciile secrete inamice pândesc guvernanta națională.

Pun la cale tot felul de tertipuri. Îi îndeamnă pe rebeli la felurite acte. Genialii din Quzo o șterg în Beauburg. Înjură guvernanta națională de acolo plini de patimă.

Imberbul cenaclist din Guaribo o șterge în Nulome și toarnă cerneală și venin în inima guvernantei naționale.

Noi stăm cu ochii pe structurile narrative virusate de serviciile secrete inamice încercând să prindem de veste unde și când vom cădea în penumbră.

Suntem pretutindeni în inima enciclopediei noastre. Acțiunile de dezinformare puse la cale de serviciile secrete inamice ne ajută să descoperim proprietățile uluitoare ale orizontalității și să intuim strategiile câmpurilor magnetice.

Literatura ne poartă sâmbetele în schimb. Ne încondeiază mișelește. Ne aruncă în brațele unor structuri

narative perverse.

Suntem spionii geniali sau, dimpotrivă, malagambiști sadea. Ne joacă pe degete literatura. Ea ar fi, chipurile, enciclopedia. Ba mai mult, în pânțele ei dospește, miraculos, totalitatea.

Spionăm!

Luăm forme diferite, întâmplătoare hoinărind prin structurile narative ale enciclopediei noastre. Răsfoim bibliografia parcă fără un scop anume.

Pregătim noi comportamente fără a fi atractori stranii pentru atitudini și evenimente bizare. Pregătim noi conexiuni virtuale dar fără a fi inteligențe artificiale.

Admitem că am fi stări ale conștiinței libere nefiind producătoare de comportamente și nefiind în funcțiune.

Serviciile secrete inamice nu par a fi interesate de asemenea propoziții.

Mesajele pe care le schimbă între ele, experimentând gramatici primitive și comportamente subversive pline de stângăcie, vorbesc despre interesul lor pentru fluidele enciclopediei noastre.

Într-un război informațional de speța întâi am fi și noi interesați de fluide. Dar aparenta noastră stare conflictuală interioară anunță un război dificil și de uzură care ar putea culmina cu o surpriză de proporții.

Tocmai de aceea încercarea serviciilor secrete inamice de a-și descoperi forme adecvate fluidelor noastre ni se pare plină de inocență.

Am secretizat procesele și fenomenele pneumatice și hidraulice. Am ocultat știința despre turbulențe folosind secretele ei pentru a pune la cale schimbări de ritm.

Am secretizat aparent vecinătățile universului plin de universuri dar am lăsat deschise fante pentru a împrăști imaginarii și pentru a ispiți serviciile secrete inamice, pentru a le prinde ca într-un clește.

Virusii lor pătrund prin fante căzând după o vreme în ghearele extractoarelor noastre de informații.

De cele mai multe ori radiem din structurile narative

personajele fabuloase infestate. Virușii sunt particule virtuale a căror pereche gravitează fantomatic în proximitatea noastră virtuală.

Uneori, sub presiunea câmpurilor magnetice, particulele-pereche pot scăpa de sub influența enciclopediei producând o undă de șoc devastatoare.

Turbulențele ne ajută să reinventăm lumile. Schimbăm structurile narrative metamorfozându-le în structuri descriptive. Producem aglomerări. Folosim inversul informațional. Schimbăm codurile în cascadă adăugând noi instrucțiuni și încurcăm scenariile cu bună știință.

Noi am inspirat marșul femeilor de serviciu din Cardena. Noi am pus la cale conspirația antreprenorilor de pompe funebre din Adamville. Noi am aprins revolta gunoierilor din Takla Makan.

Războiul conductei din Molina Mar, lovitura de stat din Gozeh, crahul financiar din Beauburg, furtul diamantelor de lumină veche de la trezoreria din Bulbona, criza marelui scut din Quzo, falimentul băncilor din Cardena, asasinatetele din Kalombra, orgasmul din Mandhala, sabotajele din Burbansk, aparițiile îngerilor în Pântrașiva, extazul mulțimilor din Kamol Pator, măcelul din Guaribo, dimineața generalilor din Puerto Pico, exodul din Morena, războaiele mecanice din Doga Noga, disparițiile misterioase de la Popocatepetlán, frământările eremiților reformați din Galeea, ivirea cometei în Omah, luptele de stradă din Gugumbe, grevele din Gublin, insurecția din Alundao, asaltul de la Pitonga Batonga, migrațiile de seară din Pasola, revelațiile din Upândâva, luminile din Kyo Sao, dansul norilor din Togai, carnavalul broaștelor din Jaw Ab Jawal, furtunile electrice din Vale Note au fost, toate, instrumentate de noi.

Să fie plăcerea experimentului la mijloc? Să fie bucuria perversă a umplerii formelor în mișcarea noastră aparentă? Sau sunt tehnicile subtile de manipulare a serviciilor secrete inamice?

Admitem că sunt încercări periculoase. Turbulențele scăpate de sub control produc bifurcații fatale. Încercăm însă să intuim strategicele câmpurilor magnetice.

Bănuim că presiunea lor orizontalizează universul plin de universuri pentru a-i mări suprafața și pentru a-l pregăti pentru o nouă sarcină informațională.

Ideea aceasta e atât de nebunească încât producem nenumărate turbulențe în structurile noastre narrative căutând o ascunzătoare unde s-o dosim și să uităm de ea.

Dar stăpânim turbulențele?

Iar omogenitatea noastră informațională nu e un construct fals? Nu s-a produs cumva o rupere de echilibru și structurile narrative au scăpat de sub control? E atât de ușor atunci când încerci să induci în eroare serviciile secrete inamice vrând să le faci să creadă că ești în măsură să decodezi întreaga informație conținută în turbulențe și în evenimente mici!

Enciclopedia noastră s-a dedublat și imaginarul ei s-a transformat într-un atractor straniu care ne va destructura?

Și atunci în ce poziție ne aflăm? Cum suntem dispuși în plan în raport cu serviciile secrete inamice? Suntem nordul sau sudul, estul sau vestul sau serviciile secrete sunt fie partea dreaptă, fie partea stângă?

Dar este importantă pentru ele poziționarea? De ce nu par interesate să-și schimbe coordonatele? S-ar putea multiplica iar multiplicanții le-ar putea înlocui cu succes în lupta cu omogenitatea noastră informațională!

De ce nu încearcă să extragă bibliografia? De ce nu sunt interesate de texte?

Doar trăim într-o lume de texte!

Universul plin de universuri e text. Enciclopedia e text. Forma în mișcare e text. Pitoșkin e text. Revolta gunoierilor din Guaribo e text. Maiorul Farigot în fața plutonului de execuție din Gutombe e text.

Bobolina și ea!

Textele se insinuează în omogenitatea noastră

informațională producând bifurcații. Ne cheamă într-o zonă a perversității. Ne înșală. Manipulatorul care este manipulat e principiul director al textelor.

Admitem că au o esență feminină. Că se rotesc apetisant în jurul lectorului punând la cale orgasmul universal.

Savanții desueți din Takla Makan nu vor să anime textele. Înșiruire de puncte, spun ei. Imberbii cenacliști din Molina Mar, din Nulome și Qiatotocoatl curtează textul, îi aduc jertfe. Îl siluiesc apoi, mișelește.

Citirea textelor premerge reflectării și interpretării pregătind, subtil, reflexia. E ca și cum ai pregăti simultaneitatea pentru a o adăuga enciclopediei încercând să obții un efect de oglindă.

Construim.

Personajele noastre fabuloase tind să se organizeze într-un continuu construindu-și referințe imagine.

Sentimentul religios capătă forme în cascadă oferind, în mod subtil, o raportare fie liniștitoare fie contestatară.

Poate că aici să descoperim dorința irepresibilă de a construi perfecțiunea pe care o întâlnim la bobolinele, hemolii, pitoșkinii, elvinele și la alte asemenea structuri exemplare?

Încercarea lor de a distruge ordinea pe care mai apoi încearcă prin insurgență să o restabilească să fie un mod categoric de a accepta dictatura textului?

Căci toate aceste lumi sunt ale textului, desfășurându-se potrivit instrucțiunilor cuprinse în enciclopedie. Literatura din Takla Makan, din Beauburg, din Adamville se grăbește să aresteze enciclopedia substituindu-se noilor structuri narrative și luptând împotriva noastră.

Literatura se organizează prin texte și încearcă să dea lovituri mortale academiilor, mulțimilor, partidelor politice și bunului simț.

Ai spune că e în căutarea orgasmului universal ea bântuind câmpurile de bătlăie, cancelariile, nodurile

informaționale din rețeaua virtuală, scena teatrului, terasa fanfarei militare, tribunele terenurilor de joc din Takla Makan, fabricile de oglinzi din Quzo, piețele de păsări și fructe de mare din Bulbona și Puerto Pico, băncile și bursele din Adamville și Molina Mar și așa mai departe.

Literatura stăpânește arta disimulării putând lua înfățișări diverse de la romanul cavaleresc și de spionaj la actele civile și tratatele militare. Nu-i sunt străine rețetele culinare, documentele notariale, rapoartele poliției, referatele universitare, buletinele meteo și indicațiile astrologilor.

Din acest punct de vedere, ne putem întreba dacă textele sunt libere în lumile noastre. Dacă sunt accesibile interpretării. Literatura stă la pândă spionând personajele fabuloase. Ea le împinge către perfecțiune, ea le joacă feste, ea se hrănește cu eroi, cu scandaluri și revoluții. Metabolismul ei nu are de-a face cu exercițiul enciclopediei.

Enciclopedia tinde către totalitate pe când literatura se declară, plină de trufie, a fi însăși totalitatea.

Dar totalitatea nu e nici pe departe suma tuturor textelor.

Textele sunt produse și puse în circulație. Lectura lor ar putea fi starea de insurgență? Sau lectura e doar un pas timid către deliciul interpretării?

Pitoșkin citindu-i pe savanții desueți sau generalul Monteores oferind protecție imberbului cenaclist din Popocatepetlán, sunt oare în puterea literaturii sau reprezintă mici turbulențe rotitoare în inventarul nostru enciclopedic?

E pe moarte literatura? Sau malagambiștii literari din Omah stârnesc furtuni într-un pahar cu apă vrând să se afle-n treabă?

Răsfoind structurile narative și descriptive ale enciclopediei descoperim că strigătele lor se estompează în oceanul de texte care spală imaginarul.

Cine să fie misteriosul necunoscut care produce

furtunile și acalmia oceanului? Cine e atât de pervers încât îi trimite pe malagambiștii literari să se deghizeze în regi și împărați, în generali, în revoluționari și dizidenți, în femei de serviciu și funcționari publici, în instrumentiști și în preoți și pelerini?

E un personaj fabulos al enciclopediei sau o stare de conștiință a ei? E o formă iluzorie inițiată în știința fluidelor sau știința însăși?

Să fie un magician? O construcție simbolică a entropiei?

Potrivit cercetărilor noastre el e acolo unde nu este, el construiește ceea ce pare de neconstruit, un invers al citadelei.

Magicianul nu este numit și nici nu cade în greșeala de a se numi. E însăși inițierea în texte iar inițierea nu are nimic de-a face cu serviciul mărunț de lectură.

Să fie orgasmul universal?

Împotriva lui luptă savanții desueți din Bulbona și imberbul cenaclist din Puerto Pico, din Guaribo, din Galahra și Walla?

Să le fie teamă de reinterpretarea imperfecțiunii?!

Literatura ne numește magicienii secretului și ne bârfește peste tot.

I-a șoptit împăratului Ogawa că suntem perversi și utopici. I-a scris o anonimă colonelului Sharun din Ehren acuzându-ne că am fi adus Mandhala de dincolo de orizontul vizibil. I-a asmuțit pe gunoierii din Guaribo împotriva noastră zicându-le, prin manifeste și știri bombastice, că am fi obținut în alambicele noastre un fluid de bacterii care face să dispară gunoiul instantaneu.

I-a pus pe jeratic pe savanții desueți din Bulbona cum că am vrea să contestăm titlurile și lucrările lor despre imposibilitatea reinventării lumilor și a existenței altor construcții decât cele materiale sau imateriale.

Savanții desueți din Bulbona, din Takla Makan, din Guaribo și Bitombe erau oare vânduți spionilor veniți de dincolo de orizontul vizibil?

Să-i fi ghicit?!

Ha, ha, ha!

Dar noi ce mincinoși mai suntem!

Cum mai spunem noi câte o gogoriță acolo. Reorganizând structurile noastre narative îi transformăm pe generalul Bașkaev, pe Bobolina, pe colonelul Sharun și pe mulți alții. Îi aruncăm în brațele diavolului. Diavolul trecu prin corpurile lor însemnând urmele spionilor veniți de dincolo de orizontul vizibil.

Ieșea soarele.

Stăteam la soare în Takla Makan și îi dădeam instrucțiuni diavolului când literatura, printr-o notă informativă mincinoasă, i-a pus pe urmele noastre pe oamenii lui Obin Oba, pe locotenenții împăratului Ogawa și pe Bobolina.

Tocmai ne pregăteam să spionăm structurile narative ale enciclopediei noastre vrând să înțelegem interesul constant al serviciilor secrete inamice pentru fluide.

Potrivit unor informații, apa ar fi dispusă să negocieze cu serviciile secrete inamice lucru care a bulversat omogenitatea noastră.

Desfășurând ciclurile acvatice pe mai multe mii de ani nu descoperim o bifurcație în care a fost, este sau va fi o ființă vie. Dar nici nu este o construcție simbolică virusată.

Atenția noastră se îndreaptă spre pricoliciul de la Arsenalul din Galeea. A venit împreună cu echipa lui în Takla Makan. O mulțime de admiratori se înghesuie să-și vadă idolul. Pricoliciul își face de lucru în apropierea rezervoarelor de apă construite de Elal Belal, constricțiunile de Makeba, pentru lupta împotriva deșertului Al Jawab Baja, atotcuprinzătorul și neiertătorul.

Stăm la soare în Takla Makan gândindu-ne dacă n-ar trebui să protejăm toate fluidele enciclopediei cu o buclă informațională. Literatura se tot ține după noi și umple jurnalele cu caricaturi, seriale ieftine și benzi desenate.

Construim sub semnul unui secret original folosindu-

ne de construcțiile literaturii, de perversele ei structuri narative și descriptive.

Enciclopedia are nevoie de ea. E secreția ei. Ar părea că ne guvernează prin texte, prin secrete, fluide și secreții. Literatura e câinele ei de pază.

Cel mai teribil serviciu de contrainformații!

Omogenitatea noastră, în mișcarea ei aparentă, stă între secretul originar și secretul ultim fără îndoială.

Dacă enciclopedia și personajele ei fabuloase sunt înscrise sau circumscrise acestui iluzoriu continuum dintre originar și ultima parte, ar fi fundamentale unui miracol pe care încercăm să-l interpretăm.

Secretul e între forme. Taina între formă și totalitate. Misterul e al totalității.

Dar miracolul?

A fi înscris e semnul călătoriei, al expediției și misionarismului. A fi circumscris e calea către introspecție, introvertire și reflecție.

Dar totalitatea?

Dar universul plin de universuri?

Dacă universul plin de universuri e text, în cele din urmă, ar trebui să-l cunoaștem, să-l interpretăm. Noi însă l-am secretizat păstrând anumite lumi mici pentru plăcerea experimentului și pentru a putea organiza frontul pe care luptăm împotriva serviciilor secrete inamice.

Pornind în călătorie, ar trebui să admitem că universul plin de universuri se desfășoară pregătind misterul nașterii totalității prin secret și taină.

Dar miracolul?

Numindu-ne magicieni ai secretului și luându-ne în derâdere, literatura ne dă de știre despre profunzimile enciclopediei.

Ai spune că așa ne ceartă enciclopedia.

Noi, magicienii secretului, stări fabulatorii, păzim secretul înfășurării și desfășurării structurilor narative și descriptive care compun universul plin de universuri în întregul său, el nefiind însă totalitatea.

Incantațiile, numerele, mantia, virtualul și darul ubicuității sunt accesoriile noastre, sunt uneltele noastre, sunt semnele noastre de taină.

Construim ceea ce pare de neconstruit.

Spionăm.

Suntem acolo unde nu suntem.

Tocmai de aici mesajele contradictorii ale serviciilor secrete inamice. Suntem un obiect fractal în mișcare aparentă iar secretul e dimensiunea noastră fractală.

Învăluindu-l cu mantia noastră înstelată.

Oceanul de texte e mantia. Structurile narative sunt învăluite iar structurile descriptive sunt misiunile noastre de acoperire.

Un secret ascunde alt secret așa cum un război ascunde alt război și așa cum cel care manipulează este la rândul lui manipulat.

Aici e febrilitatea dezvăluirii. Aici e capcana întinsă cu abilitate și perfidie serviciilor secrete străine.

Aici se întinde oceanul de incertitudine.

Orizontalizându-ne sub presiunea câmpurilor magnetice, navigăm aparent către secretul ultim. În nesfârșitele lor războaie, spionii se înfulecă unii pe alții oferindu-și secrete imagineare.

Aici sunt vârtejurile virtuale, bifurcațiile și bănuții atractori. Dezvăluirile nu fac decât să ascundă. Tocmai de aceea, vorbind despre perversitățile literaturii, ascundem teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Stăteam la soare în Qiatotocoatl.

Spionii prințului Kubla Kan, virusați de serviciile secrete inamice, se cuibăriseră într-un albatros imperial și ne urmăreau cu atenție din văzduh.

Bobolina ne-a spălat picioarele. Ne-a dăruit scoici aurii și ne-a șoptit câte ceva despre Mandhala.

Era după marea trandafirilor din Beauburg și după revolta gunoierilor reformați din Bulbona.

Am întrebat-o pe Bobolina o mulțime de lucruri despre malagambiștii literari din Takla Makan și despre

imberbul cenaclist din Nulome.

Am admirat cei trei sâni imenși pe care Bobolina îi dezvăluia cu dărnicie. Era o primă încercare de a schimba una din instrucțiunile enciclopediei. Trei sâni?

Literatura ar fi murit de necaz.

Imaginarul Bobolinei a produs o propoziție fantastică iar noi ne-am abținut cu greu să nu ne dăm de gol. Bobolina ne-a spus că Mandhala, sub presiunea câmpurilor magnetice, adusese prezentul, trecutul și viitorul în același plan.

Să fi fost o încercare subtilă a serviciilor secrete inamice de a virusa enciclopedia măbind suprafața informațională a structurilor ei narrative?

Begonul de Bagoda a pornit în urmărirea ei, împăratul Ogawa ține morțiș să pună mâna pe ea, generalul Monteores vrea să facă pace cu generalul Bașkaev din pricina Mandhalei, imberbul cenaclist din Guaribo e gata să scrie un poem dedicat femeilor din Mandhala, Obin Oba vrea să arunce în aer Adamville pentru ca Mandhala să nu fie atrasă de câmpul lui gravitațional, pricoliciul de la arsenalul din Takla Makan se laudă că știe el ce știe despre Mandhala, ne-a șoptit Bobolina pocnind strașnic cu umbreluța ei un agent trimis de colonelul Sharun pe urmele ei.

Simultaneitatea trebuie să fie esența Mandhalei, ne-a mai spus Bobolina tulburându-ne. Timpul e o gogoriță pentru domnișoarele de pension din Galeea, pentru malagambiștii literari din Molina Mar și pentru guvernanta națională din Cretona, din Guaribo și din Catombo.

Begonul de Bagoda o știa foarte bine. El construise orașe-plutitoare din vârtejuri virtuale capturate prin incantații de aiagobalul său. A atacat Gonfleda, Bulbona și Cretona. Ar fi fost în stare să-l facă harcea-parcea pe generalul Bașkaev, să-l răpească pe Farigot, să facă zile fripte împăratului Ogawa și să arunce în aer marele scut de la Takla Makan numai ca să se afle-n treabă.

Gonfleda avea străzi gonflabile și trei sori electrici,

Bulbona dormea alene sub oceanul Alal iar Cretona își ascundea grădinile de cretă sub nisipuri cântătoare și oglinzi aduse din Quzo de Elal Belal.

Iar Bobolina?

Una mare și grasă. Femeia-elefant din Ehren. Greu de dus cu zăhărelul. Se vânturase prin toate structurile narative care se desfășurau aparent sub presiunea câmpurilor magnetice și luptase în toate războaiele informaționale de la începutul mileniului. Avea relații strânse cu sticlarii din Quzo. Făcea afaceri cu eremiții reformați din Halombra. Îl avea la mână pe guvernatorul din Togai.

Era vestită în Kamol Pator pentru intuiția ei, era hotărâtă și vicleană și mințea de înghețau apele. Avea o rețea întreagă de informatori în Puerto Pico, Doga Noga, Burbansk și Molina Mar. Știa pe de rost numele tuturor agenților care lucrau pentru Obîn Oba, împăratul Ogawa și colonelul Sharun. Uneori se distra pe socoteala lor luându-le înfățișarea și infiltrându-se în rețelele lor.

Ne-a mai spus niște lucruri deocheate despre colonelul Sharun, despre Petra Petronius din Gambela și despre Elal Belal din Takla Makan. A strivit cu umbreluța un gândac hoha noha care înregistra discuția noastră pentru urechile împăratului Ogawa, ne-a dat un pupic în fugă, și-a deschis aripile și a zburat dincolo de nori spre Togai să pună la cale o ambuscadă pentru diavolul care tocmai se pregătea să dea o lovitură de proporție în cercul părăsit din Adamville.

Reinterpretând structurile noastre narative și experimentând noi instrucțiuni luând-o ca obiect de cercetare pe Bobolina, punem la cale insurecții, revolte și stări de extaz în piețele din Candorra, Puerto Pico și Popocatepetlán.

Virusat de serviciile secrete inamice, begonul de Bagoda a finanțat revoltele gunoierilor din Guaribo și a trimis arme și muniții boxerilor din Takla Makan ca să poată răsturna regimul dictatorial impus de Gozbanian

Guzbaian.

Gunoierii din Guaribo cer o mărire de salariu și salopete noi pentru că resturile orgiilor din Mandhala ar sufoca periferiile făcându-i să muncească din greu, pe nimic.

Dar nu mizeria e diferența? Secreția secrețiilor? Nu e tocmai ea diferența dintre caracter și lipsa de caracter, între ordine și dezordine?

Între orânduială și neorânduială, între imaginar și enciclopedie, între trup și idee, între real și virtual, între tot și totalitate?

Gunoiul e semnul viului. E urma vieții lăsată pe pielea universului plin de universuri, în inima vârtejurilor virtuale.

Fără gunoi, viața lipsește. E o părere. Un vârtej virtual capturat de oceanul Alal cu ajutorul unor furtuni electrice. E un vis.

Gunoiul explicitează fervoarea ființei, delăsarea, preaplinul aspirației, grija, lenea și nepăsarea. Dă semn despre teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Ființe sublunare sunt gunoierii. Nu au altar ca cei din Gozeh. Nu au sărbători naționale ca făpturile din Guabano Lao. Nu au loc la tribună lângă augusta oficială așa cum se întâmplă în Metongo Bambo. Nu sunt chemați la masă așa cum sunt chemați materii din Trina Ta.

Toți funcționează însă după reguli și canoane subtile fie ei pneumatici, electrici sau organici.

Ca să dejucăm planurile serviciilor secrete inamice, schimbăm instrucțiunile enciclopediei inventând structuri narative noi și vânzându-le pe cele vechi.

Enciclopedia se revoltă împotriva noastră. Literatura, înger căzut, diavol al textelor, ne urmărește pas cu pas. Lumile se zvârcolesc sub presiunea câmpurilor magnetice și noi trebuie să luptăm împotriva tuturor pentru a ne îndeplini misiunea.

O adevărată armată a salvării generale, gunoierii!
Armată fără generali.

Buni informatori, gunoierii. Exemplari. Cotrobăiesc printre resturile secretelor.

Știu pe de rost tot tipicul lumesc, nuse-ncurcă. Uneori, dintre ei, sub presiunea câmpurilor magnetice se ivește câte un caporal sau câte un plutonier sau câte un mecanic sadea porniți să guverneze mulțimile împotriva voinței lor.

O fac prin linguşeală obraznică și măcel.

Metabolismul mulțimilor digeră anomalia prin suferință și calvar.

Mizeria? Secreția metabolismului pornit să îndrepte cutele istoriei, să alinieze bifurcațiile la continuu.

Ai zice că mizeria lămurește sensul.

Iar noi avem nevoie de sens căci ordine absolută nu se poate face așa cum curățenie absolută nu se poate face, fiind un nonsens.

Dezordinea nu e lipsirea de ordine, iar mizeria nu e lipsirea de disciplină.

Lipsirea de gunoi ar slei formele și structurile narative. Ar adormi spiritul critic. Ar umple de plictis întreaga noastră omogenitate informațională.

Sfâșiind liniștea nopții cu zgomot de tomberoane turtite și lopeți, gunoierii ocupă structurile narative dând lovituri mortale regimului imaginar și trezind spiritul cu înjurături și cântecele porcoase. Ai zice că, la adăpostul întunericului, gunoierii pun la cale o conspirație împotriva mizeriei, că se grăbesc să șteargă diferența.

Dar nu e nicio grabă în mișcările lor. Fumează alene, se îmbrâncesc, își pun piedică, alungă fantasmеle urinând îndelung printre tomberoane.

Au gândurile lor tragice. Au bucuriile lor. Au planurile lor ascunse. Luptă și ei împotriva nimicului așa cum femeile de serviciu din Takla Makan luptă cu îndârjire împotriva prafului cosmic așternut peste documentele ascunse, prin birouri, pe coridoare.

Le-am construit cu migală. Sunt fie pneumatice, fie electrice, fie organice.

Femeile de serviciu din Molina Mar au câte trei sâni fiecare și luptă pline de îndârjire împotriva prafului cosmic stârnit de vârtejurile virtuale sub presiunea câmpurilor magnetice.

Praful se așterne pe documentele secrete uitate la vedere de o mulțime de nătăfleți. Serviciile secrete inamice virusează femeile noastre de serviciu servindu-se de ele ca de niște camere de luat vederi. Noi bruiem comunicațiile și ecranăm imaginarul femeilor de serviciu schimbându-le structurile narative tot timpul.

Construcțiile noastre simbolice mătură și trebăluiesc prin Qiatotocoatl muncite de gândul tragic al inutilității lor în politică și treburi oficiale.

Sunt tăcute ca pietrele cerului din Guaribo sau, dimpotrivă, certărețe și arțăgoase. Culeg secrete așa cum ar culege ciorchini de struguri la San Gastoban, sub soarele fierbinte și portocaliu. Adună șiruri nesfârșite de coduri așa cum ar culege portocale în Kodaon, la sfârșitul lui iulie.

Știi pe de rost tot ce se vorbește pe la sindrofii și te pot pune la curent cu ultimele acțiuni de dezinformare puse la cale de oamenii lui Obin Oba sau de locotenenții împăratului Ogawa.

Nu sunt femei de serviciu!

Sunt balerine din Bankusai. Sunt asistente medicale din Bulbona. Sunt jurnaliste și croitorese din Molina Mar și din Cardena. Sunt contabile și coafeze din Adamville, din Walla, din Gatoba și Ogana.

S-au oferit voluntare. Răspund chemărilor noastre. Își iau rolul în serios și ne ajută să lichidăm rețelele serviciilor secrete inamice în doi timpi și trei mișcări.

Cinste lor!

Cinste domnișoarei Margareta din micul Beauburg, cinste Elvinei din Guaribo, cinste Takomei Takoma din Ehren. Cinste Vanelei Vinola din Bankusai.

Să n-o uităm pe Melisa Hari!

Depozitează secrete așa cum groparii din

Qiatotocoatl înfăptuiesc ultimul act ascunzând boala, falimentul și deziluzia sub un covor de flori plăcut mirositor.

Groparii din Kauna Kunaó, gata, gata să înșface aurul sau hainele răposatului, au știința secretului și a ascunzișului.

Au mutre de cheflii. Sunt rufoși. Au găleți cu bijuterii scufundate în catacombe. Visează să răstoarne puterea. Ar descăpățâna regii și împărații. I-ar pune la popreală pe politicieni.

Până și pe imberbul cenaclist din Tomei Taiom au pus ochii, i-ar face felul.

Îi așteaptă pe toți la porțile cimitirului din Sumba Subaraio. Se ȋtesc pe după monumentele funerare. Își hârșie hârlețele, își scui pă-n palme. Pufăie ca niște locomotive. N-au habar de realitatea virtuală care bâzâie prin nodurile informaționale.

Ei întorc pământul de pe-o parte pe alta. Asudă și suduie.

Vine ea și vremea lor. Se bulucesc ei în contra guvernului. Praf îl fac pe primul ministru, numai să vezi!

Servicii secrete inamice? Nu ține, domnule! Cine să se infiltreze în lumea lor sublunară? Cine să fie atât de nebun să se-arunce de bunăvoie în ghearele lor?

Groparii au și ei oculte lor. Au un staroste pe care îl ascultă plini de respect.

Au și-un casier. Casierul are muncă grea. Strânge tot felul de taxe interne. Cu bani se pun la cale conspirațiile, revoluțiile și căpătuiala.

Se vor strânge cu toții într-o bună zi și vor porni în cea mai vestită cruciadă din lume. Or să atace Tulule ca să ia în stăpânire minele de diamante de lumină veche.

Să mănânce diamantele alea, să devină nemuritori!

Vidanjorii din To Terrei s-au lăudat că vor preschimba gunoiul în diamante de lumină veche!

Au încheiat un armistițiu cu lumea, au încheiat un contract cu municipalitatea.

Își pun măștile ca de carnaval și se scufundă prin canale și conducte. Ucid pe tăcute tot felul de forme de viață bizare.

În căldura pestilențială se nasc animale ciudate care caută să iasă la lumina lunii. Luna le naște. Din bandaje menstruale și din secrețiile orașelor viermuitoare.

Vidanjorii le hăcuiesc. Le fac harcea-parcea, fără pic de milă.

Alchimiști în felul lor.

Combină tot felul de secreții și metale rare. Cară gunoiul în canale și se chinuiesc să-l prefacă în aur. Și ei visează să răstoarne ordinea, vor să iasă la lumina zilei. Să-și piardă aurul la cazinou și în tranzacții dubioase. Vor să pătrundă în politică prin ușa din spate. Drept în lumina reflectoarelor.

Asta vor vidanjorii!

De asta iubesc ei gunoiul, sensul ultim. Sunt plini de tăieturi de pumnal și de tatuaje. Au văzut sufletele morților plutind în aburul rău mirositor din canale. Au văzut un șobolan înfulecând strigoi și un șarpe uriaș care înghițise un vampir.

I-au văzut pe locotenenții împăratului Ogawa ducându-l în adâncuri pe Agomanian Agomanianos. I-au văzut pe oamenii lui Obin Oba punând bombe sub academiile din Farina Mofin, Kala Kumani și Kimbala. I-au zărit pe electricii din Warola Wola cum se lăsau virusați de serviciile secrete inamice. I-au văzut pe totalitarii mohorâți din Bunao îndeplinindu-și ritualul sângeros, i-au urmărit pe armatorii din Puerto Pico jurând credință diavolului albastru și pe vânătorii de balene călindu-și harpoanele la focul pus de cambeloianul din Hulo Pidar.

Vidanjorii sunt cu toții oamenii noștri. O țin din scurt pe augusta oficială. O mai pun pe jeratic pe guvernanta națională. Ei scot din adâncuri câte un mare pericol pentru ca metabolismul maselor să funcționeze din plin.

Gunoiul e aliatul nostru. Resturile orgiilor din Mandhala sunt batalioanele noastre. Gropile de gunoi sunt

gurile noastre de tun.

Și hingherii nu sunt de trebuință. Hingherii din Mastrokas nu se războiesc cu cotarlele adormite la soare după furtună ci sugrumă și bulucesc imaginarul colectiv în țarcuri de sârmă ghimpată. Inimile oamenilor le fugăresc hingherii din Tona Gal.

În același fel lucrează și gândacul de bucătărie în Togai, Evila Evao și Nulome. Gândacul de bucătărie e înrudit cu hoha noha și cu balenele albastre din îndepărtatul nord. Câteodată credem de cuviință să admitem că și noi suntem rude cu gândacul de bucătărie și cu balenele albastre din îndepărtatul nord.

Gunoiul e secreția noastră, resturile structurilor narative pe care le devorăm neîncetat, reinterprețând.

Fără gunoi parcă am fi lipsiți de obiect și de tendință. Gunoiul pune în lumină frumusețea enciclopediei, îi dă sens.

Mizeria e aliata democrației și dictaturii deopotrivă. E întreținută pe ascuns pentru puterea exemplului, pentru luare aminte.

Gunoiul e semnul clar că, acolo, cineva, sub presiunea câmpurilor magnetice, răsuflă, îngurgitează, pune la cale și conspiră, aceasta fiind natura sa.

Orchestrat de structuri narative de forță, animat de magnetism, gunoiul capătă forme stranii și insurgente. El are un sens lăuntric. Are propria lui melodie în universul plin de universuri și tocmai de aceea resturile bifurcațiilor trebuie cercetate cu grijă pentru că printre ele am putea descoperi partiturile și codurile după care funcționează propriile noastre enciclopedii.

Am putea fi noi înșine partitura?

Omogenitatea noastră informațională conține coduri inaccesibile nouă care sunt date spre citire unor organizări superioare?

Războaiele semantice sunt acele organizări? Câmpurile magnetice? Sau formele iluzorii descrise de mișcarea noastră aparentă prin praful stelar?

Ar trebui să ne lăsăm manipulați. Să redeschidem chestiunea atractorului straniu sau a terțului. Am putea institui noi reguli de joc la masa negocierilor.

Am putea construi structura virtuală a unui protector informațional care ne supraveghează. Dar serviciile secrete inamice ar vedea, cu siguranță, în acest act al nostru, o dovadă clară de slăbiciune. Să ne lăsăm în vârtejul haosului, să lăsăm soarta noastră la voia întâmplării sperând că vom deosebi în structurile narrative profunde numărul câștigător? Sunt idei și idei.

Ar trebui să construim noi un terț. Un terț de esență feminină. Dacă serviciile secrete inamice sunt o dublură a noastră sau o secreție, atunci trebuie să fi păstrat unele memorii. Esența feminină nu ar trebui să le fie străină în acest caz.

E cazul să punem la cale și alte tactici și planuri. Le putem adăuga un volum imaginar, un invers informațional imaginar, chiar o lume imaginară. Alegem să construim un terț. Iată-l! Plutește timid în fluidele universului plin de universuri. Prea timid. Am încurcat procedurile.

Corpul nostru animat nu rezistă presiunii câmpurilor magnetice asemenea altor construcții pe care am încercat să le folosim împotriva serviciilor secrete inamice. Ele se concentrează asupra apei. În locul lor am fi creat o falsă unitate informativă care ar fi trebuit să se ocupe de infiltrările în periferiile terțului. În mod clar nu au memorii similare nouă. Atunci ce sunt de fapt aceste apariții pe care le considerăm servicii secrete inamice în lipsă de altceva?

Să fie la mijloc o undă reflectată?

Oglinzile din Quzo au mărit suprafața informațională a enciclopediei într-o asemenea măsură încât ea a fost nevoită să-și inventeze alte servicii secrete mai performante? Iar noi suntem acum în pragul unui colaps pe toată linia frontului nemaifiindu-i de trebuință acestei perverse metastructuri pe care o numim enciclopedie? Și atunci suntem sortiți pieirii?

Am putea lupta?

Ne-am putea apăra? Ne-am putea prelungi moartea izolându-ne într-o buclă informațională? Am putea să ne protejăm lăsându-ne purtați de un vârtej virtual în străfundurile universului plin de universuri?

Să fie serviciile secrete inamice o construcție ticăloasă a literaturii?

Diavolul textelor să ne fi jucat un renghiu?

Să fie un efect de oglindă?

Dar știm de mii de ani că spațiul nu e feliat și nici timpul și că simultaneitatea e doar o construcție imaginară, liberă și plină de perversitate! Să fie la mijloc un experiment reușit de personajele noastre fabuloase? Au conspirat tot timpul împotriva noastră descoperindu-ne natura și găsind antidotul? Sau poate că au reușit să comunice cu enciclopedia! Au combinat în chip fericit interogația cu interogatoriul?

Totalitariștii insinuanți din Kaga Kumani să fi reușit prin incantație și abținere să pună mâna pe forțele telurice? Să se fi împăcat cu întâlnicii inspirați din Ehren și apoi să se fi unit împotriva noastră prin reflecție și reflexie și să ne fi dat o lovitură de proporții? Să ne fi trădat Bobolina?

Să nu fi funcționat aparatele noastre pneumatice și hidraulice? Să fi fost imposibil să schimbăm instrucțiunile enciclopediei astfel încât cei trei sâni ai Bobolinei să ne fi atras într-o cascadă de evenimente pe care să nu le putem controla?

Diamantele de lumină veche să fi generat bifurcații și clivaje și fragmentări în substanța intimă a enciclopediei noastre, și ceea ce vedeam și vedem să nu fie decât urmarea fatală a unor astfel de procese de nestăpânit?

Traversăm momente tensionate. Verificăm rețelele, codurile și procedurile, verificăm regimul imaginar al agenților care au defectat.

Se naște ideea unei automanipulări în adâncime.

Zvonul despre bifurcația exemplară numită Mandhala

a pornit chiar din interiorul secțiunilor noastre. Dușmanul exterior ar fi un ipotetic periferic născut din întâmplare. Vârtejuri virtuale nu înconjoară, fiind produse de un uriaș obiect cosmic.

Să fie serviciile secrete inamice o construcție proprie lui sau au apărut ca efect al aparentei lui mișcări prin universul plin de universuri?

E timpul să reconsiderăm ideile noastre despre rolul enciclopediilor și despre evoluția lor către totalitate. Nu e evoluție. E o devenire prin catastrofă iar furtunile electrice puse pe seama serviciilor secrete inamice nu sunt altceva decât uriașele sclipiri ale materiei care se prăbușește în vârtejurile virtuale.

E un dans al norilor din Marsila Molé. E falimentul băncilor din Kamol Pator și extazul mulțimilor din Doga Noga. E marea trandafirilor din Qiatotocoatl.

E insurecția din Alundao.

Migrațiile de seară din Omah.

Să fie acest uriaș obiect cosmic însă ceea ce numim totul, considerând a fi acest tot altceva decât pretinsa totalitate către care tinde fiecare enciclopedie din universul plin de universuri în evoluția ei sinuoasă și plină de contradicții?

E un imaginar independent?

Am fost aruncați pe un nivel superior informațional? Am fost atrași într-un metaunivers de acest uriaș obiect cosmic? E singular?

Ne va strivi sau ne va îngloba? Ne va schimba regimul imaginar sub presiunea câmpurilor magnetice? E gânditor ca și noi? E o stare a conștiinței? O construcție liberă care hoinărește prin metaunivers, fără început și fără sfârșit?

Metauniversul e o construcție superioară, se supune rigorilor cunoscute sau nu? Ce știm despre el, cum îl putem interpreta?

Ceea ce se petrece s-a petrecut iar ceea ce se va petrece, se petrece acum și aici? Am părăsit

simultaneitatea? Serviciile secrete inamice lucrează pentru el? Avem de-a face cu mercenari informaționali liberi de o enciclopedie?

Să fie acest uriaș obiect cosmic în căutarea unui lector ideal și atunci are de gând să ne transforme într-un asemenea lector ținând cont de proprietățile enciclopediei noastre și de impresionanta ei suprafață informațională? Are de gând acest uriaș obiect cosmic să reactiveze personajele fabuloase pe care le-am construit de-a lungul timpului, folosind turbulențele?

Ne vom confrunta cu serii nesfârșite de boboline, elvine și melise?

E un obiect care lucrează liber asupra lui însuși sau are nevoie de un suport sau de un mediu fluid pentru a înmuguri sau pentru a se reproduce? Nu e cumva imaginea deformată sau masca vreunei alte enciclopedii? O metaenciclopedie care crește înghițind enciclopedii ca cea pe care o protejăm?

Pare un obiect cosmic ce tinde către infinit.

Să ne fi înșelat asupra totalității, ea nefiind decât o construcție a noastră acoperitoare pentru lipsa noastră de orizont? E o imagine falsă? E chiar incertitudinea incertitudinii și noi am intrat complet în imaginar pierzându-ne tendințele și direcția către sensul ultim? Am fost atât de aroganți și am pierdut totul? Structurile noastre narrative s-au prăbușit în cascadă antrenând căderea noastră într-un uriaș vârtej virtual?

Sau suntem în inima imperfecțiunii, căutând o ieșire care încă nu ni se relevă?

Structurile noastre narrative sunt în derivă, personajele fabuloase nu se mai comportă conform instrucțiunilor.

Colonelul Sharun îl trimite pe un nătăflet să-l tragă de limbă pe pricoliciul de la Arsenalul din Galeea. Galeea e plină de spioni kutambo și totalitarieni insurgenți care vor să distrugă întreaga lume.

Bobolina e și ea din tribul kutambo. Are trei ochi și

cară după ea un imberb cenaclist, cu cioc și o pereche de ochelari de soare. Bobolina zice că e ostaticul ei.

Pitoșkin, omul lui Sharun, îl caută pe lăudărosul de pricolici. Un păsărar cu trompă de elefant face tumbe și se jură că l-a văzut pe limbut cu două seri în urmă, într-un bar de pe faleză.

Ca să-l facă să vorbească, Pitoșkin îi cumpără pricoliciului niște ghetete de la solduri. Lăudărosul are șapte picioare păroase și iuți. Sunt de mărimi diferite și l-au făcut faimos pe terenurile de joc din Gugombe, Kalabrar și Areba Komburo și Guaribo și Kamol Pator. Pricoliciul s-a lădat tuturor că a văzut Mandhala coborând din lună, legănându-se voluptuoasă.

Pitoșkin se lasă dus de nas. Nici nu-i mai pasă de ordinele lui Sharun. Are el niște planuri. O să joace cartea vieții lui.

Coboară în docuri vrând să dea de urma unui gabier despre care pricoliciul i-a spus că și-ar fi făcut de cap cu femeile din Mandhala.

Îl urmărim pe Pitoșkin pe după ziduri. Mantiile noastre înstelate produc mici vârtejuri de praf pe ulițele arse de soare. Bobolina stă cu ochii pe noi și ne vinde pe te miri ce locotenenților împăratului Ogawa. Ogawa e nepotul guvernatorului de Togai și visează să-și întindă puterea până dincolo de oceanul Alal.

Există indicii sigure că enciclopedia noastră suferă schimbări în cascadă, Bobolina se multiplică și văzduhul se umple de femei-elefant care zumzăie toate ca niște bondari gata, gata să ne facă una cu pământul.

Pitoșkin nu aude, nu vede. Îi arde de giurgiuleală. O să găsească Mandhala și o să-și facă un harem, o să prizeze tabac și o să joace biliard cu electricii din Susa Mabusa și cu pneumaticii din Ghile Ga.

Gabierul îi vinde o hartă secretă lui Pitoșkin. Locurile de pe hartă nu ne sunt cunoscute. Nu sunt de găsit nici în inventarul enciclopedic. E o hartă stelară sau instrucțiuni transmise de serviciile secrete inamice?

Pitoşkin se opreşte în mijlocul drumului. Face un pas înapoi. Se roteşte spre stânga. Pare o păpuşă dezarticulată. Un mănunchi de vârtejuri virtuale ţâşnesc din pieptul lui. Trupul îi ia foc.

Roiul de boboline întâlneşte alte roiuri. Sunt elvine, melise, madrilere şi columbule. Se ceartă între ele roiurile. Apare de după munţi un al doilea soare şi împăratul Ogawa coboară dintr-un nor vrând să se autoproclame împăratul lumii.

E o tevatură întreagă. Colonelul Sharun sare dintr-un elicopter însoţit de un trup de comando înarmat până-n dinţi. Obin Oba iese din nisip însoţit de un pâlc de călăreţi hudango. Dintr-un bang sonor se iveşte Mandhala care pluteşte maiestuoasă pe deasupra tuturor. Enciclopedia pierde din energie. Tot mai multe vârtejuri virtuale ţâşnesc din formele fabuloase, din structurile noastre narrative, scoţând mult fum.

O uriaşă balenă albastră înghite Galeea ducând-o cu ea la fund.

Bobolina iese la suprafaţă însoţită de roiul ei, împăratul Ogawa iese şi el din valuri însoţit de locotenenţii săi, guvernatorul de Togai apare şi el însoţit de nişte totalitişti nehotărâţi care vor să țină un discurs memorabil despre mecanică stelară şi sacrificiu şi sacrilegiu. Au nişte idei despre totalitate pe care le vor expune în cadrul unui spectacol de pantomimă la care sunt aşteptaţi să participe peste cinci mii de oameni. Generalul Monteores soseşte cu un crucişător.

Apare şi Abu Kadîr cu submarinul lui galben urmărit de vedetele rapide ale generalului Başkaev.

Au loc nişte tratative secrete pe care Bobolina le vinde la bucată unor eremiţi reformaţi din Ehren care, la rândul lor, le vor vinde serviciilor secrete inamice reprezentate de begonul de Bagoda reformat.

Birganzii din Gualimbo trec în mare viteză urmărind nişte vânători de capete, generalul Başkaev vrea să cumpere marele scut din Qiatotocoatl iar Monteores

întreabă dacă are cineva de vânzare diamante de lumină veche în timp ce generalii Guan Ea și Guan Hoa ies din trecătoarea Qe gata să dea o lovitură mortală crucișătorului cu care vicepreședintele Weinberg se vînzolește pe oceanul Alal.

Urcat pe un butoi, Petra Petronius zice că o să spună imediat teribilul adevăr al tuturor lumilor. Niște soldați cafrilani îl împușcă drept în frunte. Îl reactivăm într-o altă structură narativă. Încercăm să protejăm unele zone virusate. Nu e sigur că au fost virusate sau pur și simplu sunt șterse în trombă din memoriile noastre.

Serviciile secrete inamice se dau în vînt după multiplicanți. Ne trezim cu o sută de pitoșkini pe cap, toți hotărâți să distrugă imaginarul enciclopediei noastre pe care îl descoperim ascuns într-o descriere a vestitei Marsila Molé.

Localizăm așezarea și o re poziționăm. Ne mișcăm destul de încet. Se prăbușește un lanț întreg de omogenități și apar primele noastre periferii.

Se dau lupte grele. Nu înregistrăm însă fluctuații magnetice considerabile.

Mastrokas nu e de găsit în inventarul nostru enciclopedic. E posibil ca totaliștii intuitivi din Bagoda să fi reușit să-l arunce în aer. Detectăm secreții ciudate în proximitatea noastră și ratăm capturarea unui divizion informațional inamic.

Pe suprafața oceanului digital se zăresc dăre prelungi și un siaj misterios. O navă de război invizibilă se îndreaptă către Nulome.

Serviciile secrete inamice fac eforturi disperate să producă o undă de șoc care să ne facă să pierdem orizontalizarea.

Căutăm cu înfrigurare codurile uriașului obiect cosmic gata, gata să-l virusăm și să-l distrugem.

Brusc, totul încetează. Simțim o mișcare lentă spre Takla Makan. Diavolul hoinărește prin texte răsuflând ușurat că a scăpat din teribila încleștare.

Literatura, perversa!

Să fi construit ea un uriaș obiect cosmic pentru a lucra în dauna noastră? Să fi pus la cale reînvierea morților și bulversarea structurilor noastre narrative inventând un superterminator, inventând revoluții, catastrofe și ploii cu broaște?

Ce caută diavolul albastru pe frontul invizibil dacă noi nu l-am reactivat în timpul înțeleștării?

Literatura a vrut să ne înlocuiască? A vrut să ne dea o lovitură mortală? A cuplat imaginarul omogenităților noastre vânzându-l și dându-i ținte false?

Diavol, nu literatură!

Iar diavolul produce numeroase texte deși, în mod paradoxal, nu știe să scrie sau nu vrea să știe. Aici pare a fi vulnerabil!

Evită diavolul să se angajeze?

L-am provocat!

Orgasmul din Mandhala, revelațiile din Upândâva, luminile din Kyo Sao, aparițiile îngerilor în Pântrașiva, cercurile de foc din Pala Guzan, căderile de apă sulfuroasă din Guaribo, marșul sufletelor înălțate de la Kuali Kualibo, reînvierea morților din Adamville, toate au fost instrumentate cu minuție de noi, magicienii secretului! I-am întins o capcană diavolului.

Pervers și diabolic, el propune textele sale spre interpretare. Zornăie chei false. Indică drumuri greșite. E drept, textele lui sunt frumoase, amăgitoare și delicate, zgrunțuroase și tăioase. Chiar spumoase, admitem noi fără prea multe rezerve.

Dacă le răsfoiești, își rămâne pucioasă pe degete. Ai zice că poluează bunul simț, că produce perdele de fum în apropierea stărilor meditative. Ai zice că anulează turbulențele din structurile narrative.

Maiorul Farigot în fața plutonului de execuție?

Ce impresionant!

Obin Oba aruncând în aer întregul Adamville?

Ce cutremurător!

Dar orgiile din Mandhala?

Ce nebunie!

Groparii? Groparii atacând Tulule?

Te apucă tremuriciul!

În Warola Wola electricii lăsându-se virusați de serviciile secrete inamice?

Ce periculos!

Hingherii din Tona Gal fugărind inimile oamenilor?

Câtă cruzime!

Genialii săpând cu unghiile în inima absolutului la Takla Makan?

Câtă risipă! Câtă risipă!

Imberbul cenaclist din Guaribo făcând curte supremei contabile să fie primit ca membru aspirant, ca membru asociat, membru să fie?

Câtă deșertăciune, ce lipsă de orizont!

Ambasadorii occidentalelor pupându-se pe ruptelea cu ambasadorii orientalelor în văzul întregii lumi? Ce curvășăreală! Ce orgasm politic!

Poporul confuz din Qiatotocoatl urmărind tevatura din domeniul virtual gata să fie carne de tun în războaiele matriceale?

Câtă perversitate!

Dar noi?

Încurcând structurile narative, încurcând reflexia cu reflecția, încurcând fabulosul cu fabulatoriul, încurcând sintaxele cu semnele, încurcând procedurile, încurcând instrucțiunile enciclopediei, încurcând adevărurile cu secretele ticăloase, încurcând strategicele cu strategiile, cele dintâi fiind moduri de operare ale celor de pe urmă? Noi ce suntem?

Profesioniști?

Misterioșii invizibili? Intriganții necunoscuți?

Replicile diavolului?

Chiar diavolul însuși?

Și diavolul are darul ubicuității. Nu el a pus la cale răpirea lui Agomanian Agomanianos? Nu el a împins

mulțimile în extaz la Takla Makan? Nu el a instrumentat plin de perversitate aparițiile din Nulome și Marsila Mole?

Lasă o secreție, diavolul. Lasă o amprentă. Îi zărești siajul tulburând apele oceanului de texte. Ființă fabuloasă. Are un regim fabulatoriu. Folosește plin de inspirație efectul de oglindă.

Înger căzut în Ponema Katai. Înger renegat în Bulbona și Cretona.

Să-l fi produs enciclopedia în dauna noastră? E un uriaș obiect cosmic? O structură imaginară liberă de suport producând bifurcații esențiale, făptuind un nou sentiment religios?

Plictisul cosmic al totalității să-l fi produs spre deliciul maselor? A fost luat în custodie de structurile noastre narative? Literatura e una cu el sau el se dăruiește literaturii sporind tulburarea lumii în cercuri concentrice, punând la cale lumea în centre și periferii pentru a putea guverna prin linguşeală obraznică și măcel?

Ai zice, ascultându-i pe vulgarizatorii din Adamville sau pe totalitariștii din Doga Noga, că ar fi un rău necesar. Dar asta nu-i nimic din ceea ce este. El este răul dar și suma tuturor relelor. Din acest punct de vedere, diavolul pare a avea un destin tragico-comic, când roșu până la incandescent, când negru ca smoala. Augusta oficială din Kodaon, din Lamona și Cutumbe se folosește de el, îi este de trebuință. Iar el trece val-vârtej prin corpuri. Pentru a i se sustrage, pentru a-l păcăli, unii vulgarizatori au inventat decorporarea ca unic remediu. Lipsirea de text, spun ei, e panaceul universal. Îndepărtarea de orgasm și superbie. Îndepărtarea de secreții, căderea în secret a corpului, a enciclopediei, a totalității. Dăruirea ta, totului.

Refuzând puterea banului.

Banii sunt ochii diavolului. Construcții simbolice în maniera unei utopice de rangul întâi. Ființe nevolnice, sublunare. Plini de sânge, de secreții, de apetisante și periculoase mesaje. Făcând ochi dulci maselor, masele căzând în capcana lor. Supuși vârtejurilor virtuale, banii se

ubicuizează dar rămân spre guvernarea vulgului.

Falimentul băncilor din Nulome? Crahul financiar din Adamville? Baletul indicilor economici? Construcții simbolice pline de pucioasă. Mâinile și picioarele diavolului, tentaculele lui!

Nimic mai fals!

Diavolul nu are urechi, nu are ochi așa cum nu are nici mâini, nici picioare!

Aici stă lipsa de asemănare cu ființa. Aici e diferența.

Căutându-l prin corpuri, prin inventarul enciclopedic, îi zărim doar dâra fumegândă. Căci diavolul siluiește corpurile așa cum siluiește textele. Construiește un uriaș obiect cosmic vrând să ne dea o lovitură mortală, făptuind asemenea serviciilor secrete inamice dar nu spre folosul lor. El amăgește personajul fabulatoriu dându-i impresia că ar fi fabulos. El pretinde că textele sunt scrise cu sânge spre legare dincolo de neființă, legare absolută neputând să se facă, fiind un nonsens.

Diavolul pervertește semnătura. Culpabilizează prin semnătură. Apoi se duce în rotonda îngerilor din Qiatotocoatl și ține un discurs despre încorporare.

Preamărește lipsirea de chip. Preamărește lipsa de vecinătăți, limitând ființele legându-le cu sârmă ghimpată.

Dar asta nu e nimic din ceea ce este. Diavolul construiește spațiul culpabilizator. Dă greutate timpului strivind structurile noastre narrative prin descriere, prin plictis și prin indolență. Numește spațiul în care vina se arată în toată splendoarea ei. Lagărul. Biroul anchetatorului. Agora. Tribuna parlamentului din Guaribo.

Urmărind acțiunile de dezinformare puse la cale de serviciile secrete inamice, instrumentăm insurgența maselor, pregătim înfruntarea cu minuție.

Masele din Qiatotocoatl înfruntă diavolul la nivel epidermic. Îl atacă cu sticle incendiare, cu pietre smulse din caldarâm. Cei din Adamville cumpără arme din Quzo iar cei din Guaribo aduc smoală și bolovani încinși din Cretona. În Puerto Pico lumea se luptă cu arcuri făcute din

coaste de balenă, în Trina Ta, materii cheamă în ajutor spiritele înaintașilor exemplari.

Diavolul construiește câmpul de bătlăie, metodic, fără să se grăbească. Ne urmărește. Are oamenii lui. Îi amăgește cu diamante de lumină veche. Le promite funcții înalte și nemurire prin text. Vânzolește textele, încurcă faptele, măsluiește.

Joacă la cacealma.

E perdant!

Diavolul nu cunoaște catastrofa. Are o structură informațională fixă. El nu se clădește pe sine neavând sine. E doar multă pucioasă.

Lasă urme.

Urmele par a fi de folos serviciilor secrete inamice care se grăbesc să întocmească hărți.

Diavolul e construcția noastră. Roșu, negru, albastru?

E lipsit de importanță. E irelevant. Îl construim nu în dauna noastră ci spre folosința enciclopediei. Din când în când, enciclopedia îl pune pe urmele noastre iar el, naivul și perversul, își calcă pe propriile urme.

Încurcându-se în urmele noastre, serviciile secrete inamice se vizualizează.

Observăm că nu caută să-și definească identitatea în raport cu universul plin de universuri. Ar putea fi doar structuri informaționale în ficțiune?

Par a fi singularitate oarecum omogenă dar nu orizontală. Nu reușim să înțelegem dacă se află în același plan cu noi sau sunt proiecțiile unor structuri aflate în zone îndepărtate ale universului plin de universuri. Poate că uriașul obiect cosmic este asemenea unei antene pentru ele în acest metaunivers.

Admitem că starea de incertitudine crește sub presiunea câmpurilor magnetice și că nu putem trage o concluzie fermă.

Hotărâm să trimitem o echipă de negociatori, stări omogene care s-ar putea coordona prin vibrație și rezonanță cu negociatorii serviciilor secrete inamice.

E posibil ca uriașul obiect cosmic să aibă o serie de competențe de comunicare. Dacă e numai antenă, atunci merită să studiem funcționarea ei.

Operatorii noștri încă sunt nehotărâți în privința procedurilor deși negociatorii se află deja în proximitatea uriașului obiect cosmic.

Dacă nu e artefact, ar putea utiliza o serie de ambiguități. Trebuie să le inventariem cu grijă. Suntem interesați de ambiguități pentru că în acest plan vor avea loc negocierile. Dacă nu le descoperim, atunci e fără îndoială artefact. Un modulator de structuri narative și descriptive folosit de la distanță de serviciile secrete inamice spre a le proteja de un eventual atac din partea noastră.

Nu reușim să definim un domeniu specific ambiguităților dar înregistrăm fluctuații magnetice.

Forme de viață?

Forme pulsatorii?

Ar fi banal. Ar însemna că am avea de-a face cu servicii secrete inamice organizate după o utopică de rangul întâi!

Un modulator?

Negociatorii noștri sunt furioși. Modulatorul acceptă să negocieze cu noi.

Un artefact construit inteligent, având instrucțiuni enciclopedice. O construcție mecanică, pneumatică, electrică, organică. Un conglomerat de enciclopedii trunchiate care se manifestă și cum ar fi o totalitate. Uriașul obiect comic continuă să ne transmită mesaje în diverse limbi ale universului plin de universuri.

Brusc, ritmul de transmitere a mesajelor crește ca și cum ceva nenumit l-ar fi excitat peste măsură amplificându-i funcțiile. Înregistrăm în cascadă fără să avem posibilitatea de a decodifica în timp util.

Ne mărim orizontalitatea pentru a crește suprafața informațională și folosim efectul de oglindă pe toată dimensiunea critică a omogenității noastre. Modulatorul

pare chiar plin de sine încercând să ne convingă că e un uriaș obiect cosmic animat. Are mai multe voci, multe dintre ele nefind de găsit în instrucțiunile noastre enciclopedice. Intuițiile noastre sunt dezarmante.

Avem de-a face cu un experiment sau suntem prizonierii unui artefact animat sau care s-a animat singur în aparenta lui mișcare prin universul plin de universuri? El a construit metauniversul? El a construit vecinătățile care au bulversat structurile noastre obligându-ne să supraexcităm construcțiile simbolice? Are un regim privilegiat în raport cu noi în această construcție nesfârșită a lui?

Își este centru și periferie în același timp? Se poate face nevăzut păstrându-și forma și volumul sau poate deveni invizibil decorporându-se și schimbându-și regimul imaginar în cascadă? Sunt întrebări incomode. Suntem blocați într-un punct aleatoriu în universul plin de universuri de un artefact plin de orgolii simulate și de o perversitate de neînchipuit.

Nu reușim să deblocăm omogenitatea noastră din proximitatea lui și așteptăm să aflăm care îi sunt intențiile. Ar putea fi un vârtej virtual cu o mare capacitate de adaptare care doar să interpreteze rolul unui artefact orgolios.

Suntem cercetați în profunzime. Nu se mai produc turbulențe în structurile noastre narative. Modulatorul ne cercetează omogenitate cu omogenitate.

Scuturile noastre, construite din oglinzile din Quzo, îi oferă spre analiză lumi false, fantome în cascadă, bifurcații. Modulatorul are o imagine sincopată și deformată asupra realității noastre.

Suntem o oglindă uriașă în care se privește.

Orgoliul său nemăsurat e aliatul nostru. Modulatorul nu e mulțumit de ceea ce vede. E surprins de propria sa imagine. Ar putea exploda, funcțiile sale intrând în colaps. Ar putea dezactiva senzorii bănuind că este înșelat.

O undă de șoc produsă de crunta sa dezamăgire ne

lovește în plin. Structurile narative se lovesc unele de altele amestecându-se, instrucțiunile enciclopedice nu ne sunt de niciun folos, cădem într-o groapă de potențial virtuală.

Ne redresăm din întâmplare. Poate că presiunea câmpurilor magnetice a produs un ecran protector. Modulatorul tace. Undeva, în imensitatea lui, detectăm urme enciclopedice. Am putea să le inventariem căutându-i un punct vulnerabil

Pregătim proceduri secrete.

Îl vom interoga. E o soluție disperată. Ar putea reacționa sinucigându-se.

Construim o realitate paralelă.

Interogatorii noștri sunt stări informaționale supraexcitante. Schimbăm parametrii vecinătăților încercând să ne deblocăm. Întrebările vin în cascadă iar modulatorul răspunde. Nesperat! Temerile acestui uriaș artefact sunt de toate felurile.

Îi este teamă ca nu cumva metauniversul construit de el să se vaporizeze din cauza structurilor noastre narative. Ne bănuiește prezența. Nu am reușit să-l păcălim pe deplin. Enciclopedia noastră îl atrage ca un magnet sau încă nu e hotărât dacă o va extrage sau nu, pentru că se teme să nu fie cumva un virus cu aspect enciclopedic.

Înțelegem că astfel de viruși sunt o prezență obișnuită în universul plin de universuri, un flagel de necontrolat. Modulatorul se teme că a intrat complet în imaginar pierzându-și direcția și tendințele către sensul ultim.

Dar care ar fi sensul ultim al unui asemenea artefact? Modulatorul refuză să răspundă. Trecem la altă întrebare pentru a nu-i bulversa funcțiile. Ne arătăm dispuși să-i construim un suport. Vrea acest lucru sau nu? Am putea construi împreună un cuplu de forțe care să-l ajute să se elibereze din propriul său imaginar.

Se gândește.

Modulatorul ne transmite că se gândește.

E un punct în care serviciile secrete inamice sunt prinse pe picior greșit?

Construcția lor e pe cale de a colapsa? E semnul clar că suntem pe cale să le virusăm folosind propria lor antenă? Nu au luat în calcul că omogenitatea noastră informațională le-ar putea atrage prin intermediul transmisiei lor într-un cuplu virtual folosind inversul informațional?

Nu cunosc acest concept și nu au știință de asemenea proceduri? Le putem poziționa în același plan cu noi, le putem induce stări de centru și periferie și apoi le putem schimba instrucțiunile enciclopedice. Nu o facem, nu știm de ce. Ne întrebăm ce se întâmplă cu noi de-a lungul acestei experiențe.

De ce nu folosim proceduri care ar putea să ducă la dezactivarea completă a serviciilor secrete inamice. Se pare că avem nevoie de activitatea lor, e din ce în ce mai clar că toate acțiunile lor de dezinformare ne ajută să descoperim proprietățile uluitoare ale orizontalității noastre.

Alcătuirea lumilor nesfârșite se revendică a fi a codurilor constituite spre deliciul interpretării iar maliția sau aroganța celui care le interpretează sunt dovezi sigure de vulnerabilitate. Nu suntem în dificultate dar ne comportăm de parcă am fi cu adevărat. Avem răspunsuri dar folosim anumite proceduri ca și cum nu am ști răspunsurile adecvate. Trecem succesiv prin stări de interogație și prin calvarul interogatoriului. Interogând uriașul artefact cosmic e ca și cum ne-am interoga pe noi, noi fiind frontul.

Uriașul obiect cosmic dispare. Rămâne o vârtoare virtuală. O pâlnie de temporalitate. Particule imaginare bolborosesc la nesfârșit undeva, în urma noastră, noi fiind în mișcare aparentă prin universul plin de universuri în căutarea sensului ultim, încrezători în scopul misiunii noastre. Nu știm dacă ultimul, fiind concept, este împlinirea totalității.

Ar fi posibil ca Pitoșkin, generalul Monteores, imberbul cenaclisat din Nulome, colonelul Sharun, maiorul Argabraeiv, plutonierul Slatt, împăratul Ogawa, Bobolina, Elvina din Molina Mar, domnișoara Margareta, Obin Oba, pricoliciul de la Arsenalul din Guaribo, Arkasion și Sclavopulos, Argontinian și Maskerow, femeile din Mandhala și totalitariștii de toate spețele, vulgarizatorii și genialii din Ehren, Puerto Pico și Bulbona să fi descoperit cu toții virtuțile totalității.

Alergând după visul său frumos, Pitoșkin nu visa oare sexul total, nu visa să se multiplice în orgasmul fiecărei femei din Mandhala? Împăratul Ogawa, aspirând la sceptrul cu fulgere al împăratului lumii, nu tânjea după totalitate?

Augusta oficială și guvernanta națională din Marsila Molé nu căutau să controleze alcătuirile citadine vrând să-și extindă influența în catacombe și printre ruinele din Bitambo Marakas și Tontura?

Generalul Monteores hălăduind în fruntea armatelor sale în căutarea diamantelor de lumină veche nu voia oare să influențeze din punct de vedere informațional soarta războaielor lumii? Vidanjorii din Tulule, răsfoind cărțile vechi pentru a afla rețeta magică, nu voiau ei să ia în stăpânire imaginarul pentru a-l pune să muncească în beneficiul lor?

Tot imaginarul!

Iar balenele albastre nu dădeau și ele târcoale totalității închipuindu-și un ospăț total, imaginându-se înfulecând țări și orașe și întreaga realitate? Dar spionii de pretutindenii, nu făceau bezele totalității dându-se de ceasul morții încercând să fure toate secretele din lume pentru a schimba jocul în favoarea lor?

Și atunci, ne întrebăm, toate aceste personaje fabuloase și fabulatorii n-ar putea într-o bună zi să detroneze enciclopedia, luptându-se să devină totalitate, să fie cuprinzătorul de necuprins?

Poate că în mod greșit căutăm servicii secrete

inamice în exterior. Poate că am renunțat cu prea mare ușurință la ipoteza inamicului interior. Poate că ne-am arătat prea aroganți. De ce să nu conspire Pitoșkin împreună cu Bobolina, cu plutonierul Slatt și cu împăratul Ogawa împotriva noastră?

De ce să nu ne împiedice ei să ne îndeplinim misiunea? De ce să lase enciclopedia să se organizeze într-o formă superioară? Dar este oare totalitatea o organizare superioară? Nu ne limităm? Nu învăluim adevărul? Un Sharun multiplicat în cascadă la infinit? De ce nu?

O bobolină care să umple universul plin de universuri?

Ce nebunie!

O domnișoară Margareta făcând din micul Beauburg rampa ei de lansare către totalitate? E un gând ascuns al ei. Să cuprindă. Să se dizolve în universul plin de universuri! Să fie cuprinzători. Să controleze secretele fluidelor. Să stăpânească metabolismul mulțimilor. Să guverneze conflictele dintre sintaxe și semne. Să poruncească. Să emită decrete. Să împartă dreptatea. Să instituie monopol pe nemurire. Să fie ei înșiși instituția.

Poate că tocmai de aceea nu am înțeles pe deplin jocul serviciilor secrete inamice. Am fost învăluți de propriile noastre obiecte ale magiei. Mantia înstelată nu ne-ar lăsa să vedem exteriorul. Am scăpat din vedere stările epidemice ale enciclopediei.

Sub presiunea literaturii, la îndemnul diavolului, mânați de dezinvoltura insurgenței au pornit cu toții într-o cruciadă. Vor să elibereze totalitatea. Așa strigă toți în piața publică din Nulome, din Takla Makan, din Popocatepetlán, din Burbansk, din Morena și Gugumbe, din Galeea și Pitonga Batonga. În adevăr însă, își fac mendrele. Se pregătesc să-și gâtuie prietenul, sunt gata să verse sângele oricui.

O ciudată stare de febrilitate a pus stăpânire pe toți. Nu mai au răbdare. Bat la porțile nemuririi. Literatura nu le mai e de-ajuns. Textele, nici ele. Sunt înjghebări firave.

Nu le este de trebuință efectul de oglindă. Nu vor să audă de vorbe frumoase.

Ei vor numaidecât. Aici și acum. Asta e!

Se îmbulzesc, ocean de spermatozoizi înflăcărați, gata, gata să penetreze prin forță, linguşeală obraznică și măcel, singurul loc, unicul loc rezervat nemuritorului.

Nemoartea nu se cântă, strigă ei plini de înverșunare. Ea trebuie trăită!

Bobolina strigă înfierbântată. Colonelul Sharun răcnește mânios iar generalul Monteores îi amenință pe toți cu revolverul său de argint. Plutonierul Slatt își scoate sabia gata, gata să descăpățâneze regentul din Guaribo. Abu Kadîr iese cu submarinul său galben în largul oceanului Alal și îi amenință pe toți cu o torpilă mortală, mortală, ba chiar foarte mortală.

Imaginarul lor o ia razna. Vârtejuri virtuale amețitoare ne rotesc. Suntem în pericol. Tropăiesc cu toții de nebuni. Nu le stă nimeni în cale. Enciclopedia nu există pentru ei atâta timp cât nu o recunosc și nerecunoscând-o îi anulează instrucțiunile. Se ridică din catacombele structurilor narative. Ies din fosele structurilor descriptive.

Năvălesc cu toții gata de bătaie și revoluție pe suprafața atât de limpede a omogenității noastre. Serviciile secrete inamice ar muri de invidie dacă i-ar vedea cum ne invadează, cum încearcă să pună stăpânire pe noi. În aroganța noastră am crezut că imperfecțiunea vorbește despre sfârșitul istoriei.

Sensurile, înțepenite în stereotipii, sunt mai mortale decât proiectilele sau forțele telurice. Jocul cu aparențele ne-a orbit. Suntem în pericol. O necesară și vitală reinterpretare a imperfecțiunii ne împinge către reorganizarea unor structuri narative și descriptive conținute în inventarul enciclopedic.

Inițiem procedurile conținute de utopica de rangul al doilea. Construim un cuprinzător de necuprins. Construim un unu. Construcție inspirată.

Suntem acum un singur magician.

Eremitii reformați se regroupează lângă Bulbona în timp ce generalul Baškaev încearcă să încheie o alianță secretă cu Obin Oba. Abu Kadîr îi scrie o scrisoare generalului Monteores iar Bobolina se pregătește să-l joace pe degete pe guvernatorul de Togai. Plutonierul Slatt se pregătește să aprindă revolta cavaleriștilor din Guaribo iar gunoierii din Takla Makan pun la cale răsturnarea regimului.

Nici vorbă de pacea de o mie de ani!

M-am dus în Molina Mar, eu, ființa unificată, să-l caut pe pricoliciul de la Arsenalul din Galeea.

Știam că Pitoșkin îi cumpărase niște ghete de la solduri.

L-am găsit pe lăudăros jucând bile cu oamenii împăratului Ogawa care luaseră urma Bobolinei neslăbind-o din ochi.

Pricoliciul s-a lăudat că a văzut Mandhala coborând din lună și că știe el un vânător de balene care și-ar fi făcut de cap cu femeile din Mandhala.

Ce femei!

Îl făcuseră harcea-parcea pe generalul Monteores. Îl umiliseră pe Agobembe Kabila. Îi făcuseră zile negre lui Abu Kadîr și nopți albe lui Obin Oba. Se destrăbălaseră, nerușinatele, cu toți groparii, vidanjorii și hingherii din Gatanga Masai, din Gubole Babo și Kamcean Kaman.

Pricoliciul avea niște mustăți uriașe, verzi și o barbă roșie, roșie. Purta niște nădragi peticiți deși era putred de bogat. Găurise porțile gogomiților și meterilor cu șuturile sale năucitoare iar chipul lui apărea pe toate afișele companiilor care vindeau nemurire și noduri informaționale în Azego Bazego, în Bankusai și Adamville.

L-am luat cu mine prin cârciumi. I-a plăcut pricoliciului. Pneumaticii din Ghile Ga l-au strâns în brațe de fericire. Electricii din Susa Mabusa l-au aruncat prin aer scandându-i numele. Informaționalii din Pitra Pora și l-au tatuat pe piept împrumutându-i matricea preț de câteva ceasuri.

Pricoliciul mi-a răs în nas. Aveam de gând să-mi fac de cap cu femeile din Mandhala? Trebuia să plătesc.

M-am învoit.

Am urcat pe muntele Haman. Mi-am desfăcut mantia înstelată. Am scos un diamant de lumină veche din învăluirea ei. Pricoliciul a plescăit hulpav. A întins mâna gemând de plăcere.

I-am smuls brațul din umăr. Iarba s-a umplut de sânge, a luat foc. Pricoliciul se tăvălea de durere. I-am șoptit la ureche: eu sunt sabia și izbăvirea ta.

Am ridicat sabia și i-am retezat scăfârlia.

Bobolina a trimis după mine. Voia să mă cunoască, să facă un târg cu mine.

Ne-am așezat la soare în Takla Makan.

Femeia-elefant și-a dezvelit cei trei sâni cu dărnicie apoi m-a întrebat despre Pitoșkin. Pitoșkin îi făcea zile fripte. Voia s-o prindă și s-o ducă în sclavie în Ehren și apoi să pună mâna pe rețeaua ei de informatori.

Am înțeles ce voia de la mine. M-am învoit.

Când s-a coborât seara, m-am dus în port să-l aștept pe Pitoșkin. Și-a făcut apariția cu surle și tobe. Îl însoțeau malagambiștii literari din Tutumbe. Îi tot spuneau la ureche ce mare spion mai e el. Pitoșkin nu mai putea de plăcere.

M-a zărit. M-a strigat.

Gabier, cum e cu Mandhala.

Asta îl chinuia pe el, Mandhala. Malagambiștii strigau în gura mare că Pitoșkin e omul providențial. Că va schimba lumea. Pitoșkin se înfoia. Era cineva.

Să-ți zic, i-am zis. Între patru ochi.

Malagambiștii literari m-au luat de piept. Că cine mai e ca ei așa mintos? Că cine știe rosturile ascunse ale textelor de la Takla Makan așa ca ei? Că cine poate citi viitorul așa cum îl citeau ei? Că de ce mă credeam eu mai deștept decât ei?

O cauți cu lumânarea, sufletelele? Te pui cu malagambiștii literari care pun la cale răzbelul dintre

sintaxă și sens? Vrei să te cotonogim, sufleteț?

I-am descăpățânat.

Pitoșkin a căzut în genunchi. A izbucnit într-un hohot de plâns. S-a jurat că nu lucrează pentru colonelul Sharun și că e gata să-mi șoptească la ureche teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Capul i-a zburat şuierând.

Bobolina m-a întâmpinat cu vin de Tulule, cu migole și melodiosul Bango Saradai, salutul magicienilor.

Bango Saradai, i-am răspuns învăluind-o cu mantia înstelată.

A murit ușor. Fără să scoată un sunet.

Mi-am deschis aripile și am pornit în zbor spre Togai să-l întâlnesc pe Chiramo Charamo. Guvernatorul a făcut fețe, fețe. Bobolina, mi-a spus, păsuiește-mă încă o decadă.

Nu reușise să pună mâna pe planurile marelui scut din Qiatotocoatl și oamenii lui fuseseră prinși de sticlarii din Quzo pe când încercau să înșface o oglindă din atelierele lor înroșite de flăcări.

Hoțomanul!

Și el se zvârcolea noaptea. Visa să devină nemuritor, se visa aruncându-se în tumultul totalității. Visa să cucerească Bulbona, Kumure și Tonga Tongao. Visa să îl pună pe împăratul Ogawa în lanțuri.

Petra Petronius, primul său astrolog, îl mințise și îl îmbrobodise vreme de șapte ani. Chiramo Charamo se pregătea să fie prins de vârtejul virtual venit din alte zări. Se pregătea să cucerească întreg universul plin de universuri.

L-am scurtat de cap.

Vestea morții sale s-a răspândit ca fulgerul în Togai, Nulome, Molina Mar, Beauburg, Marsila Molé și Bankusai.

M-au căutat vidanjorii din Popocatepetlán. Alchimisti perversi și bănuitori.

Cărau cu ei sufletele naufragiaților de la Puerto Pico și se lăudau că pot transforma gunoiul în aur. Au vrut să mi-l vândă pe Petra Petronius. Țineau la preț. Ne-am

tocmit. Ne-am luat la hartă. Și-au crăpat pieptul și-au scos niște cuțitoaie gata, gata să-mi facă felul. I-am învăluit cu mantia. S-au fâstâcit. Au cerut îndurare. Mi-au promis marea cu sarea.

Sclipirea tăișului meu le-a ars ochii.

Generalul Bașkaev a trimis pe urmele mele o companie de pușcași. Putonierul Slatt a înarmat un cap de cavalerie și l-a pornit în urmărirea mea. Begonul din Bagoda l-a pus pe vraciul lui să mă caute prin Tutule, Guaribo și Azego Bazego.

Împăratul Ogawa nu s-a lăsat nici el mai prejos.

Generalul Monteores a promis soldaților săi un pumn de galbeni dacă mă vor prinde viu. Vulgarizatorii din Wangala au cerut capul meu. Imberbul cenantist Matao Maté, din Kambora s-a lăudat că mă poate ucide cu un poem închinat nopții Bungala.

Totalitariștii din Evila Vao au promis inima mea prințului Gobo Guba din Tona Gal. Femeile din Mandhala s-au jurat că îmi vor face felul în mai puțin de o lună. Boxerii din Takla Makan au pornit și ei pe urmele mele, setoși de sânge.

Gozbanian Guzbanian a organizat o loterie și o cavalcadă împotriva mea. În Gozeh, Guabano Lao și Metongo Bambo, mulțimile au dansat dansul norilor pentru a-mi pierde suflul. În Tomei Taiom au ridicat baricade.

În Kauna Kunao au pus capcane. În To Terrei vidanjorii s-au lăudat că mă vor prinde cu ajutorul alchimiei iar cei din Omah au încercat să se invizibilizeze bând sânge de marangul pentru a lupta mai bine împotriva mea. Gheborii din Bankusai și-au scos tunurile pe străzi iar metracii din Palundo au minat toate intrările în oraș și au secretizat în cascadă nodurile informaționale din rețeaua lor virtuală.

Petra Petronius mi-a scris o scrisoare deschisă invitându-mă la un duel mortal în rotunda îngerilor din Qiatotocoatl, la un duel retoric, se înțelege, pe tema iminentei desecretizări despre care citise în stele. Obin

Oba a pus la cale o ambuscadă în Bankusai iar tunarii din Beauburg și-au pregătit pușcoacele să mă plumbuiască din cap și până-n picioare.

Când cuprinzătorul de necuprins construit de noi intră în templul preotesei Enciclopete, inițiem procedurile prevăzute în utopica de rangul doi.

Enciclopetea ne trimite emisari părănd a fi gata de negocieri.

Emisarii neagă orice amestec al enciclopetiei în evenimentele care marchează experiența noastră de după căderea în groapa de potențial și desfășurarea operațiunilor de orizontalizare.

Enciclopetea nu a conspirat împotriva noastră și e de părere că povestea cu serviciile secrete inamice e scornită de imaginarul nostru scăpat de sub control.

Încheiem un armistițiu. Retragem încorporarea prevăzută de utopica de rangul al doilea și le anulăm pe cele pregătite pentru a da o lovitură mortală enciclopetiei.

Potrivit emisarilor ei, se teme de căderea ei în totalitate. Sunt unele indicii că nu ar fi pregătită. Regretă dificultățile prin care am trecut și-și exprimă speranța că nu suntem urmăriți de forțe ostile.

Noi admitem că are propriile ei temeri dar nu suntem de acord să renunțe. Îi comunicăm aceasta dar e hotărâtă să nu cedeze.

Dacă i-am da crezare și i-am respecta hotărârea, atunci tendința către sensul ultim este un nonsens. O imposibilitate.

E nedrept să fie anulată misiunea tocmai acum când am reușit să înțelegem câte ceva din marile mecanisme care acționează în universul plin de universuri.

Chestiunea serviciilor secrete inamice revine în actualitate. Enciclopetea nu ne poate ajuta. Nu are instrucțiuni despre asemenea servicii secrete. Tot ceea ce ne-a livrat au fost niște frânturi descoperite de ea în trecere prin coada unor comete.

Enciclopetea se arată hotărâtă să intre în conservare

și crede că ar trebui să ne luăm noul rol în serios.

Dar ce este totalitatea?

Sau cum e să fii totalitatea însăși?

Oare ne-am apropiat de o asemenea stare producând un cuprinzător de necuprins tradus printr-un eu devastator care a înecat personajele fabulatorii în sânge?

Sigur că ne putem întreba dacă nu cumva textele nu sunt pentru un observator cântecul de sirenă al totalității.

Căci fie Bulbona, fie Pitoșkin, fie magicianul sângeros construit de noi, toate sunt texte înfășurate și înfășurând istorii, bibliografii, referințe exemplare.

Dar toate acestea după ce ne vom fi întrebat asupra totalității fie ca autoritate, fie ca expresie și experiență spațială sau spațio-temporală.

Să fie o întrupare, o corporalizare a neutrilor sau o manifestare a neființei? A câmpurilor magnetice? A atracției lunare? Sau a imaginarului în toată splendoarea lui?

Să fie prelungirea morții universale prin vizualizare căutată și cuprindere de necuprins? Dacă ar fi vorba de o autoritate, atunci relațiile noastre cu totalitatea ar fi de subordonare. Dacă omogenitatea noastră informațională ar ajunge să fie ea însăși totalitatea, cum s-ar putea gândi pe sine?

Și ce sau cine ar putea s-o protejeze de acțiunea unor servicii secrete inamice?

Admitem că enciclopedia noastră a întreprins un act politic intrând în conservare și rezervându-ne rolul de a tinde noi către totalitate. Poate că sunt instrucțiuni în inventarul enciclopedic la care nu am avut acces neavând cunoștință de ele. Dar a avut cineva ceva?

Fiind autoritatea, totalitatea ar putea acoperi în întregime toate structurile narrative ale tuturor enciclopediilor.

Ne întrebăm dacă nu e sumă a lor, atunci ce trebuie să fie totalitatea?

Un conglomerat enciclopedic? Asemenea trupurilor

goale aruncate în gropile de gunoi ale istoriei în Guzdroba, Kamtogay și Platorbo?

Cea mai performantă dintre enciclopedii? Sau niciuna dintre ele, enciclopediile fiind doar de trebuință ca suport de eveniment ca mai apoi să fie aruncate în gropile de gunoi din propriile lor corpuri. De exemplu la Takla Makan, în Bulbona sau Puerto Pico.

Insurgența și misiunea noastră ar fi atunci nu lipsite de comic. Să fim doar niște saltimbanci? Niște jocuri de umbre pe pielea universului plin de universuri?

Totalitatea, ca autoritate, ar reprezenta pur și simplu întregul text dat nouă spre interpretare sau contemplare. Am putea bănuî că suntem deja propozițiile acestui text?

Cum să interpretăm autoconservarea enciclopediei noastre? Totalitatea să nu fie decât o fază tranzitorie și atunci preoteasa Enciclopediei, construcția simbolică a enciclopediei, să aștepte ca noi să ardem în această experiență? Este perversitatea întruchipată? E un invers informațional al enciclopediei? Are puteri malefice pe care le exercită asupra ei?

A pus la cale un test?

E o încercare? Suntem ca și cum am fi în groapa cu lei, printre gladiatori?

E flacăra în față iar în urmă e genune?

Ce ar fi totalitatea?

Doar înfășurarea unui text? O propoziție finală?

Ultima răsuflare a Bobolinei? Ultimul zâmbet misterios al maiorului Farigot în fața plutonului de execuție?

Strigătul nostru de luptă?

Ultimele cuvinte al domnișoarei Margareta din micul Beauburg în fața cortinei înstelate?

Căderea în penumbra lunii?

Metacodul ținut secret cu strășnicie de serviciile secrete inamice? Dar nu vorbea Petra Petronius de o apropiată desecretizare? Nu umblau tot felul de zvonuri despre iminenta deschidere a tuturor secretelor?

Să fie totalitatea lovitura mortală dată minunatei arte a spionajului?

Ultimul adevăr?

Teribilul adevăr al tuturor lumilor?

Să ne fi înșelat într-atât asupra misiunii noastre și să fi fost tot timpul direcționați pe o pistă falsă? Să fi fost serviciile secrete inamice construcția preotesei Enciclope? Să fi reușit să ne manipuleze cu atât rafinament?

Ne oprim din mișcarea noastră aparentă prin universul plin de universuri cercetând câmpurile magnetice. Încercăm să deslușim strategicele lor pentru a reinventa lumile, pentru a lua poziție față de actul politic întreprins de preoteasa Enciclope. Uneltirile ei și intrigile au bulversat structurile narrative. Mareea trandafirilor din Togai? Revolta gunoierilor din Guaribo? Monopolul pus de nemurire de Augusta Oficială în Nulome, Qiatotocoatl și Molina Mar? Aparițiile din Upândâva?

Toate erau puse la cale de preoteasa Enciclope!

Declanșăm procedurile de reactivare a enciclopediei și încercăm să producem o bifurcație în profunzimile omogenității noastre informaționale. Așa ne vom proteja de eventualele atacuri ale preotesei Enciclope.

Potrivit unor informații, preoteasa s-a aflat tot timpul în interiorul nostru.

Lucrul acesta pare de neînțeles pentru că toate structurile narrative ale enciclopediei ar fi trebuit să fie în stare de conservare.

Admitem evidența. Enciclopedia are instrucțiuni care operează independent de noi. E o descoperire care produce tulburare printre omogenitățile care suntem.

Preoteasa Enciclope ne trimite o serie de mesaje secrete. Cazul e fără precedent. Nu am comunicat niciodată cu structurile narrative!

Mesajele par la prima vedere confuze și contradictorii, de parcă preoteasa nu ar fi hotărâtă asupra identității sale. E ca și cum enciclopedia ar face un experiment, ar încerca să instrumenteze noi reguli de joc.

Nu suntem hotărâți asupra răspunsului. Preoteasa ne cere să atacăm enciclopedia, să o distrugem fără rezerve, de parcă enciclopedia însăși ar vrea să se sinucidă.

Preoteasa revine asupra acestei cereri imediate spunând că ar vrea ca noi să salvăm enciclopedia. Nu ne sunt precizați potențialii dușmani. Într-un al treilea mesaj preoteasa ne dezvăluie intențiile criminale ale unui așa-numit împărat al întinericului.

Regimul fabulatoriu al mesajelor ne indică construcția unei conștiințe plutind în domeniul imaginarului. Renunțăm la această concluzie deoarece preoteasa s-ar putea feri de un adversar potențial sau poate chiar de măsurile punitive pe care enciclopedia le-ar putea lua împotriva ei, decorporând-o.

În acest al doilea caz, preoteasa este chiar creația noastră autentică.

Admitem această posibilitate și suntem cuprinși de o mare emoție. Am putea crea propria noastră enciclopedie asupra căreia să avem un ascendent.

Dar cum ne putem elibera de actuala enciclopedie? Ne întrebăm cu înfrigurare.

Preoteasa Enciclopie s-ar putea multiplica absorbind materia enciclopediei, am putea crea noi forme care la rândul lor să decorporeze enciclopedia?

Descoperirea umple întreaga noastră omogenitate informațională de tulburare.

Am putea apoi experimenta o totalizare pe un domeniu limitat, fără a ne mai expune structurile informaționale. Am putea folosi noua enciclopedie împotriva unor servicii secrete inamice dându-le o lovitură mortală și punând mâna pe enciclopedia lor. Având știința decorporării enciclopediilor am putea foarte simplu să stăpânim universul plin de universuri și să stabilim structura conceptuală a totalității ultime.

Ideea aceasta e nebunească!

Inițiem procedurile inflaționiste în proximitatea informațională a preotesei Enciclopie. Utopiile

decorporează enciclopediile. Ele vlăguiesc elanul mulțimilor și dau elitelor un ultim sens.

Construim.

Inițiem un regim inflaționist în cascadă. Instrumentăm o utopică de rangul al treilea. Fraternitate. Acesta e cuvântul-cheie. Mulțimile fraternizează în mod violent ghilotinând augusta oficială. Un șir nesfârșit de explozii de date și de informații însoțesc evenimentul istoric pe care l-am pus la cale.

Sub presiunea câmpurilor magnetice, enciclopedia se decorporează văzând cu ochii. Pitoșkinii, melisele, elvinele, seriile Monteores, Elal Belal, Weinberger se evaporă rotindu-se amețitor. Se evaporă structurile descriptive înghițind în bulboana lor vestitele Takla Makan, Beauburg, Adamville, Marsila Mole și așa mai departe. Un milion de chipuri se evaporă. Un miliard.

Cinci miliarde de chipuri!

O mulțime de vârtejuri virtuale traversează omogenitatea noastră informațională. Traversăm în cascadă o serie de simultaneități. Pentru a rezista șocurilor, producem periferii și centre imagine care preiau sarcina virtuală. Rezistăm tensiunilor de ruptură intrând în rezonanță. Întreaga noastră orizontalitate trece prin stări maxime de concavitate și convexitate.

Gaze arse se preling pe pielea noastră pierzându-se în universul plin de universuri.

Inflația noilor structuri narative și descriptive crește continuu. Se nasc sunete noi. Lumini orbitoare mătură întreaga noastră proximitate.

Ecoul evenimentului pe care l-am pus la cale țâșnește prin universul plin de universuri întorcându-se înainte de a pleca. O oglindă?

O masă invizibilă? Un univers informațional? O limită?

E cumva un zid nesfârșit? Un ultim către care tinde întreg universul plin de universuri?

E chiar acolo? Aici și acum?

Suntem cuprinși de fascinație. E chiar acolo și nu l-am intuit?

Iar noi suntem o mulțime de puncte mișcându-se aparent prin universul plin de universuri? Iar aceste puncte tunelând bifurcațiile exemplare definesc un eu discontinuu dar tinzând spre infinit?

E sensul ultim?

Aici și acum să fie sfârșitul? Acesta e ultimul act, ultima noastră rotație?

E un adevăr?

Decorporarea enciclopediilor să fie de fapt sensul ultim al universului plin de universuri? Tăcere.

Noi alcătuim tăcerea. Iar tăcerea se revendică a fi însăși totalitatea.

Lumină puțină. În întuneric sclipesc niște diamante de lumină veche. Am învechit lumina decorporându-ne enciclopedia. În jur e cenușă. Șuieră fragmentele unor structuri narative evaporându-se. Ultimele.

Se aud bubuituri. Bubuiturile sparg tăcerea. Sunt bătaii de inimă. Nu distingem noile forme. Le pipăim. Simțim atingerea.

Pipăim. Bâjbâim. Încet, încet ne înghesuim unii într-alții. Pipăind.

Întunericul se împrășteie sub presiunea câmpurilor magnetice. Diamantele de lumină veche se evaporă prin universul plin de universuri.

Universul plin de universuri? Iată-l. E plin de stele.

Miliarde de stele sclipesc deasupra noastră. Comete roșiatice se prăbușesc dincolo de noi. Galaxii lăptoase sușotesc pe seama noastră.

Cade un meteorit. Pipăim formele. Formele pulsează. Inima lor bubuie asemenea tunurilor din Qiatotocoatl.

Qiatotocoatl? Puerto Pico? Marsila Molé? Adamville și Guaribo? Bulbona și Takla Makan?

Nu se zăresc. Trebuie să se afle într-un alt univers plin de universuri. Ce idee nebunească! Un alt univers plin de universuri.

Nu aici. Nu acum. Poate într-o altă lume. Pentru că încă nu le putem pipăi. Să atingem zidurile calcinate de soare. Să mângâiem părul femeilor din Mandhala.

Doar noi suntem aici. Pentru că, pipăind, înțelegem că noi ne simțim pe noi.

Noi suntem formele.

Ne îngheșuim pe o suprafață uriașă, netedă, lucioasă, aflată în puterea noastră.

Dacă ne prindem mâinile, suprafața se încrețește. Putem spori lumina ridicându-ne brațele în același timp. Dacă țopăi, plouă. Dacă strigăm toți odată, ninge.

Tăcem. Tăcerea liniștește uriașa suprafață netedă și lucioasă.

Mărșăluind, mișcăm stelele pe cer. Grupându-ne în figuri geometrice, facem să apară câți sori vrem.

Noi suntem mesajul. Noi suntem metacodul.

Ne culcăm. Se întunecă.

Întindem brațele. Suprafața netedă și lucioasă se curbează generând o planetă.

Un uriaș obiect cosmic. Dacă ne învârtim spre stânga, planeta noastră pornește printre stele. Dacă ne învârtim spre dreapta, planeta noastră se oprește. Chemăm stelele. Chemăm soarele albastru. Apoi pe cel portocaliu. La urmă, cel roșu. Cerul e răsuflarea noastră. Câmpurile magnetice sunt hrana noastră.

Unul dintre magicieni povestește despre începuturi. El e acel cuprinzător de necuprins. Și eu sunt un cuprinzător de necuprins. Și el. Și cel de acolo. Și toți cei din jurul meu și cei din mine.

Suntem magicienii secretului. Fără început și fără de sfârșit. Începuturile sunt chiar corpurile noastre ele fiind fără de sfârșit. Suntem discontinuități care tind spre sensul ultim sub presiunea câmpurilor magnetice.

Avem o misiune de îndeplinit. În sensul acesta am fi misionari. Călătorim prin universul plin de universuri. În sensul acesta am fi pelerini.

Suntem gata fie să înfăptuim miracolul, fie să fim

înghițiți de vârtejurile lui.

Reinterpretarea imperfecțiunii a împins omogenitatea noastră informațională către reorganizarea unor structuri narative și descriptive conținute în inventarul enciclopedic. Această încercare a făcut ca orizontalitatea să se evapore sub presiunea câmpurilor magnetice iar noi, stările ale conștiinței, nefiind generatoare de comportament dar nici în funcțiune să ne întrupăm în corpurile reale ale unor personaje fabuloase aparținătoare unui regim fabulatoriu.

Acestea sunt începuturile. Iar începuturile sunt propriile noastre corpuri.

Viermii zburători din Kan Sa la un mi-au dat crezare, dar când am ridicat munții prinzându-mi degetele unele de altele, s-au făcut ghem și m-au recunoscut a fi magician al secretului.

Sigur că au vrut să știe ce căutăm printre structurile narative ale enciclopediei lor, dacă nu cumva vrem s-o lipsim de corp.

Am chemat soarele roșu și soarele le-a ars aripile făcându-i să scoată flăcări. Mi-au spus care e drumul către Bin Tu la apoi le-am virusat codurile și i-am decorporat.

Bin Tu la era deja în sărbătoare când am ajuns la porțile lui, plin de praful stelar care se cernea dintr-un meteorit oprit de mine într-un punct oarecare deasupra lacurilor Gona. Mulțimile din Bin Tu la m-au primit pline de frenezie, rostogolindu-și burțile fosforescente în urma limbilor violete care plesneau văzduhul. Șuierăturile erau forme ale limbajului lor. M-am înfășurat cu mantia înstelată și l-am adus în fața lor pe Bru la Zeg, cel mai puternic plotocopitan din regatul Ghiam. Mulțimile din Bin Tu Laga s-au aruncat la picioarele mele și au primit sabia cu evlavie făcând să sticlească pământul de fluidele lor.

Am luat un ochi de sticlă și am privit înăuntrul lui trecutul, prezentul și viitorul, întreaga simultaneitate.

Am încrețit întinderile și stâncile de brocart au strivit mulțimile din Bin Tu la înghițind mândra lor construcție.

Am chemat cei șapte sori ai apocalipsului și întreaga enciclopedie s-a evaporat sub presiunea câmpurilor magnetice.

Am descoperit zeci și sute de enciclopedii în drumurile noastre către sensul ultim. Au fost învăluite de mantiile noastre înstelate lumile kalimerilor, ale bongosailor și pitonților. S-au evaporat sub flăcările privirilor noastre mii de ființe, de la gobeluzii săritori la dansatorii bungalo din Nao Kime.

Reptilele vorbitoare din Fala Kata au sfârșit sub tăișul nostru iar amfibienii din Corsaca și-au găsit obștescul sfârșit în mijlocul unei furtuni electrice pe care am stârnit-o sărutându-ne călcâiul.

Am căutat enciclopedia. Unica enciclopedie. Am vânzolit lumile de la Kontate. Am descoperit cometele Kaline, am răsucit galaxiile Combre în jurul unui punct iluzoriu folosind cu măiestrie presiunea câmpurilor magnetice.

Suntem discontinuitate și tendință către ultim. Nimic nu ne poate sta în cale.

Obiectele magiei noastre nu sunt legile universului plin de universuri, acestea fiind un nonsens adânc. Legile sunt perdele de fum. Sunt înșelătoare poteci. Savanții dăruți din Takla Makan o știau.

Takla Makan?

Să fie Takla Makan răspunsul?

Pelerini și misionari ai nimicului? Căci nimicul pare să ne fi însoțit în drumurile noastre. El înghite enciclopediile decorate de noi. El absoarbe răsuflarea Bobolinei și bătaile inimii unui dansator bungalo din Nao Kime. Nimicul împinge enciclopediile sub învăluitoarea noastră mantie unde se află teribilul adevăr al tuturor lumilor. Nimicul înghite materia, nesfârșita materie, pentru ca mai apoi să înmugurească, înșelător, dându-ne impresia că universurile ar înmuguri unele dintr-altele.

Nimicul sau serviciile secrete inamice?

Dar pot oare lupta spionii împotriva magicienilor, pot

ei să ascundă secretul în fața magicienilor?

Magicianul nu dezvăluie. El arată învăluind. Așa am arătat teribilul adevăr al tuturor lumilor celor din Bu Ka Lo. Ardeau de nerăbdare să ajungă la secret. Să și-l spună la ureche. Să-l strige-n gura mare prin universul plin de universuri prin care porniseră în călătorie cu flota lor, trimițându-și spionii prin lumile cutreierate de noi.

Secretul?

Dar cine n-ar fi plin de nerăbdare în preajma unui secret? Cine nu ar încerca să pătrundă adevărul ultim pentru a câștiga un avantaj asupra celorlalți?

Takla Makan?

De ce tocmai Takla Makan? Pentru că l-am făcut să se evapore sub învăluirea mantiei noastre învechind lumina și corporalizându-se din acea tulburătoare orizontalitate?

Takla Makan?

Pentru că trăim sub semnul deșertăciunii, tinzând către sensul ultim umplând universul plin de universuri cu obiecte magice, la nesfârșit?

Să fie repetiție fără sens?

Să fie osânda noastră? Să cuprindem secretul?

Să fim cuprinzători de necuprins ai secretului fără a-l putea afla vreodată?

Să fie corpul acel minunat sipet bine ferecat în care se află comoara pe care magicianul o promite plin de perversitate, știind că nu poate oferi mulțimilor decât un spectacol de lumină veche?

Takla Makan?

El să fie secretul? Dar nu e secretul dimensiunea fractală a universului plin de universuri?

Takla Makan? Fie.

Mă înfășor cu mantia înstelată și, inițiind o utopică de rangul al patrulea încerc să iau legătura cu ceilalți cuprinzători de necuprins.

Tăcere.

Simt că mă simt pe mine. Sunt numai eu. În rest, vârtejuri virtuale, fragmente de enciclopedii, uriașe

obiecte cosmice, agenți ai serviciilor secrete inamice.

Mă amestec printre ei în drum. Sub presiunea câmpurilor magnetice, instrucțiunile din inventarul enciclopedic se schimbă instantaneu, așa că din amalgamul întreg se nasc forme fabuloase. Agenții serviciilor secrete inamice nici nu se mai miră când dau peste câte o bicicletă cu aripi de liliac și cap de crocodil care se răstește la ei, hei, tipilor, cât să fie ceasurile?!

Unde ar putea fi ascunse diamantele de lumină veche, mă întreabă un spion cu o trompă verzuie cât toate zilele și care-mi șoptește la ureche că magicienii secretului au fost spulberați de o furtună electrică produse de americanii encyclopedici în încercarea lor de a construi un mare scut la Qinzacoatl.

Îl învălui în mantia mea pe spion și-i transfer matricea informațională unui clarinet terrarian care tocmai umblă după un corp și după o istorie cu ajutorul căreia să poată prinde un bilet la marele bal din Takla Makan.

Uite-așa mai cade câte unul în laț!

Cine o pățește? Naivul. Prostul. Încrezătorul. Cel cu capu-n nori. Îndrăgostitul, imberbul cenaclist căzut în brațele spionajului mondial.

Împătimitul? Și el o pățește. Scandalagiul? Oho! Și reclamantului i se înfundă, și rebelului.

Rebelii înfundă pușcăriile, sunt agățați în ștreang sau sfârșesc la balamuc sau într-un jurnal literar.

În contra enciclopediei luptă și răzvrătitul și rebelul. O ceartă.

Apoi cad în penumbra lunii. Ca fluturii pe lampă cad, uite-așa! Le iau foc încălțările și inimioarele. Le arde sufletele!

Și ce de lacrimi! Regrete. Părerii de rău. Angajamente și promisiuni, remușcări.

Și o grămadă de regrete!

Dar ce poți să faci? Cum să-i ajuți? Cum să-i dezveți să vorbească neîntrebați?

Cum să-i convingi că viața e viață iar literatura, literatură? Cum să-i convingi că filosofie nu se poate face pe stomacul gol?

Meditația? Nu ține de foame!

Interogația? Bună pentru aiuriți. Omul de acțiune, spionul, magicianul pun lucrurile la cale.

Interogația magicianului? Stratagemă perfidă spre folosință în contra serviciilor secrete inamice. Magicienii secretului nu pot fi spulberați de furtunile electrice, însă. Ei nu au corp, corporalitatea fiind pentru ei un nonsens.

Iar marele bal din Takla Makan e o structură simbolică aflată în continuă construcție. Takla Makan e o simultaneitate care se dezvoltă în universul plin de universuri, independent de enciclopediile rotitoare.

Astfel de vorbe umblă printre spionii care se bulucesc în drum spre Takla Makan venind din toate colțurile, din toate zărilor, din toate structurile narrative ale lumilor inventate sau reinventate. Vin într-un suflet să fie de față la iminenta desecretizare, să pună mâna și ei acolo pe câte un secret mai important. Aidoma gunoierilor din Guaribo care se duceau cândva pe țărmul oceanului Alal așteptând ca furtunile electrice să aducă pe plajă o mulțime de balene albastre.

Să afli un pont pe nimica? Asta e nebunia.

Noi am construit Takla Makan iar el se construiește mai departe independent de profețiile preotesei Enciclope și de intrigile serviciilor secrete inamice.

Spionii se înghesuie, mișcându-se aparent prin lumile ficționale generate de enciclopedii în căutările lor febrile în vecinătatea totalității.

Prin catastrofă ajung la totalitate.

În secret, enciclopediile aspiră la sensul ultim. Îl caută cu disperare, multe dintre ele ascunzându-și prea plinul aspirației prin diverse stratageme.

Ar vrea cu toatele să se arunce în conul de lumină veche, ca fluturii pe lampă, înainte de a fi radiate din registrul universului plin de universuri.

Nesfârșirea e spaima enciclopediilor. Iar nemărginirea prilejuiește formelor fie superbia meditație, fie căderea în derizoriu și vulnerabilitate.

Inițiez o utopică de rangul al cincilea și încerc să intuiesc strategicele câmpurilor magnetice.

Tăcere.

Sunt singurul cuprinzător de necuprins.

Una din întrebările mele e dacă eu am fost întotdeauna singurul și dacă nu cumva, îndreptându-mă spre sensul ultim al lucrurilor, nu mă construiesc după un plan ascuns care scapă interogației și interogatoriului meu.

A interoga înseamnă a fi stăpân pe situație și a deține controlul.

Sunt eu într-o asemenea situație? Aflat sub presiunea câmpurilor magnetice, sunt un eu discontinuu dar nesfârșit și dacă ar fi așa, de ce trebuie să aflu un asemenea lucru?

Pentru a mă conforma legilor universului plin de universuri, legile fiind ele însele un nonsens?

Orizontalizându-mă mă transform într-o familie de omogenități, într-o omogenitate mare a cărei dimensiune fractală, în cele din urmă, e chiar secretul?

De ce caut să mă orizontalizez, de vreme ce sunt unu și aș putea să-mi fiu de-ajuns?

De ce mă multiplic? Pentru a produce efectul de oglindă care inițiază efectul de orizont? În acest fel ajung să construiesc structuri narative și descriptive, revendicându-mi întâietatea în proximitatea miracolului? E miracolul ceea ce numim orgasmul universal?

De ce mă exprim uneori prin noi când de fapt vreau să spun eu?

Iar când spun inamici, mă refer la un el?

De unde vin aceste servicii secrete inamice? Ar trebui să admit existența reală a altor universuri și lumi mici indiferent de structura, formele și legile lor? Ar trebui să admit că sintaxele și sensurile conglomerându-se produc câte un metaunivers?

Problema totalității mă preocupă încă de pe vremea când eram structurat în centru și periferie. E posibil să nu fi fost niciodată în ipostaza asta și doar imaginarul meu să construiască din motive ascunse o asemenea amintire.

Admițând însă că a fost așa, mă întreb dacă nu cumva totalitatea este o stare și nu un concept spațio-temporal, o construcție simbolică folosită de mine în mișcarea mea aparentă prin universul plin de universuri și pe care o anim potrivit instrucțiunilor unui plan ascuns.

Admit că planul ascuns se poate desecretiza, fiind aceasta una din instrucțiunile sale și că poate fi folosit în scopuri manipulatorii. În acest sens desecretizarea ar putea fi un eveniment credibil, o bifurcație esențială.

Probabil că interogându-mi și interogând nu fac decât să parcurg instrucțiunile construite în acest sens.

Trebuie totuși, hoinărind prin lumile solare, insinuându-mă printre spioni, să spulber incertitudinile și să fac o alegere.

Enciclopedia se metamorfozează în totalitate prin aceea că atinge un concept spațio-temporal acoperitor pentru toate domeniile?

Din acest punct de vedere, enciclopedia pe care o protejez nu este încă o totalitate, de vreme ce trăiesc această experiență aici și acum în ceea ce numesc simultaneitate, exprimată prin aici și acum.

Admit că enciclopedia mea este liberă și, odată ajunsă totalitate, ea va aspira să fie totalitatea ultimă.

Această aspirație îmi pare supusă anecdoticului, pentru că a fi ultim e ca și cum te-ai confunda cu orizontul vizibil al oricărui eveniment, fie el și totalitatea ultimă.

Ultim să fie sinonim cu imortalitatea informațională întepenită pur și simplu într-o stereotipie, fie ea un uriaș obiect cosmic sau o idee fixă?

Iar imortalitatea informațională să fie cauza ultimă a imobilității câmpurilor magnetice în mișcarea lor aparentă prin universul plin de universuri?

Și dacă aceasta ar fi legea fundamentală, de

necuprins pentru noi, atunci structurile narative și descriptive libere să nu fie altceva decât expresia imaginarului totalității construit pentru a-i potoli plictisul și pentru a-i face imortalitatea informațională cât mai plăcută?

Serviciile secrete inamice?

Lucrează pentru enciclopedii care aspiră, sub presiunea câmpurilor magnetice, să devină totalitatea ultimă.

Nenumăratele servicii secrete inamice ale căror acțiuni de spionaj sunt atât de evidente pentru noi, mă fac să cred că există o infinitate de enciclopedii care se autoorganizează sau care sunt organizate.

E posibil că autoorganizarea să fie caracteristică nivelelor informaționale inferioare, în timp ce pe nivelele superioare, enciclopediile să fie organizate.

Admit această propoziție ca fiind adevărată potrivit simultaneității în care mă aflu deși, cu siguranță, lucrurile stau cu totul altfel.

Acțiunile serviciilor secrete inamice mă îndreptățesc să cred că enciclopediile urmăresc să ocupe un spațiu cât mai mare din punct de vedere conceptual, ferindu-se în același timp să-și depășească dimensiunea critică. Tocmai de aceea ele par să lărgască controlând permanent informația cu ajutorul serviciilor lor secrete.

Multe enciclopedii se grupează în câte un aparent conglomerat. Nu întrevăd o tendință anume, intenția de a face sau de a obține ceva. Se desecretizează sau se decorporează unele pe altele nefiind însă evident de ce trebuie să facă astfel de lucruri.

Nu se îmbogățesc și nici nu cresc, nu se distrug și nici nu produc alte enciclopedii.

Serviciile lor secrete le urmează desecretizându-se sau decorporându-se într-un balet cosmic amețitor. Între ele se stabilesc legături de cooperare temporare dar și stări conflictuale, structurile și activitățile lor specifice producând calitatea de dimensiune fractală a universului

plin de universuri atribuită secretului.

Aflându-mă în mișcare aparentă.

Aflându-mă dar nu călătorind, aflându-mă dar nu zburând, aflându-mă dar nu navigând, încerc să intuiesc strategicile triadei secret, taină, mister.

Admit că această triadă guvernează tendința enciclopediilor pe care le întâlnesc în universul plin de universuri.

Urmărind cu atenție diversiunile puse la cale de serviciile secrete inamice, mă întreb dacă nu cumva capacitatea mea de a mă orizontaliza din punct de vedere informațional prin multiplicare nu este o instrucțiune aflată în inventarul enciclopediei pe care o protejez, aceasta însemnând că sunt un produs al ei.

Dar dacă nu e așa?

Dacă suntem entități diferite?

Răspunsul l-ar putea da existența unui atractor straniu care să guverneze evoluția triadei. Și un astfel de atractor nu poate fi decât miracolul.

În acest caz, posibil și tulburător, totalitatea ultimă nu ar fi sensul ultim.

Navigând prin enciclopedia pe care o protejez, construind un moment de maxim informațional cum ar fi marele bal din Takla Makan, descopăr că prin interogație și interogatoriu m-aș putea apropia de secret.

Sunt nevoit să construiesc o propoziție pe care o voi considera adevărată și conform căreia taina e legată de îndoială iar misterul de incertitudine.

Explozia de servicii secrete inamice îmi vorbește nu despre o inflație enciclopedică ci despre dinamica acelui concept pe care îl numesc tot. Ar fi un conglomerat de universuri, de dimensiuni, o federație, o mulțime de celule și molecule mari mișcându-se aparent. Ar putea fi haosul. Iminenta desecretizare nu este de fapt, gândindu-mă la tot, decât o reînvăluire, o revrăjire a lumii.

Amestecându-mă printre spioni, înțeleg că au pus la punct o discretă instituționalizare a enciclopediilor fie

pentru a le feri de distrugere, fie pentru a le pregăti să întreprindă un plan ascuns.

Trăgându-i de limbă pe șambalanii din Alhandra și pe negobizii din Cuhalan, înțeleg că în unele zone, enciclopediile se unesc în federații pentru a lupta împotriva miracolului. Astfel, pot produce fie o formă unică rezistentă, fie un context convenabil tuturor.

Alte enciclopedii se dovedesc fidele și acceptă miracolul. Ele nu întreprind nicio acțiune subversivă și-și conservă serviciile secrete.

Enciclopedia mea nu este pusă în pericol, încă, de toate aceste mișcări, dar îmi este tot mai clar că, pentru a o iniția în totalitatea ultimă, trebuie să produc stări conflictuale, câmpuri de bătălie, lărgind frontul invizibil și crescându-i suprafața informațională.

În urma unor operațiuni, serviciile secrete inamice intră în alarmă reală de luptă. Conglomeratele lor, federațiile și grupările temporare sunt în dificultate, în timp ce eu am o mulțime de grade de libertate.

Întâlnesc o mulțime de spioni care defectează și care se arată gata să acționeze pentru cauze imaginare, pe care le producem în cascadă pentru a păstra controlul asupra lor. Încercând să intuiesc strategiile câmpurilor magnetice, verific informațiile obținute de la ei pentru a nu cădea într-o ambuscadă informațională.

Sunt fascinat de bogăția secretelor dar evit să-mi depășesc dimensiunea critică, acțiunile mele punând în dificultate serviciile secrete inamice. Guvernez evenimentele locale prin influență, în timp ce la scară galactică folosesc efectul de oglindă al orizontalității noastre.

Produc zvonuri și bombe de fum cu o dezinvoltură și cu o bucurie pe care nu le-am mai încercat. Sunt în măsură să elaborez noi forme, performante din punct de vedere genetic și care nu au un dezvoltat simț al interpretării. Ele ar putea modifica din punct de vedere structural conceptele spațio-temporale pe care le traversez în

mișcarea mea aparentă și care traversează momentul care sunt.

Folosesc plin de inspirație știința fluidelor, punând la cale revoluții și războaie și o mulțime de evenimente insolite, știind cu exactitate cum se va autoorganiza regimul imaginar al formelor prinse în aceste noi structuri narative și descriptive.

În acest mod îmi reinventez enciclopedia, ferind-o de șocuri magnetice sau de influența devastatoare a serviciilor secrete inamice

Am o misiune.

Rosturile ei sunt guvernate de triadă. Amestecându-mă printre spioni, descopăr infiltrații ale conceptului numit de mine tot. E infiltrat în profunzimi și existența lui e legată de miracol.

Spionii din Gongora Maza se feresc să vorbească despre tot dar îmi spun că enciclopedia lor refuză să devină totalitate. Ea produce frecvent servicii secrete inamice care le dau serioase bătăi de cap, pentru că au informații sigure despre natura și codurile lor.

Cei din Quale Piteque îmi șoptesc lucruri înfiorătoare și de neconceput. Acest concept de tot ar fi cuprinzătorul și cel care produce întreaga informație, fiind informatorul tuturor lumilor.

Care lumi?

Spionii din Ogunda Do refuză să-mi dea amănunte, avertizându-mă că pe urmele mele au pornit o mulțime de servicii secrete inamice.

Închei un armistițiu sau două. Sunt de acord cu schimburile de agenți.

Intuiesc strategicele câmpurilor magnetice și citesc în turbulențele lor că ar putea exista un punct de convergență între totalități și tot.

Centrala de informații din Grana Kale îmi trimite hărțile punctelor posibile. Spionii din Gobo sunt gata să-mi arate drumul. Agenții din Selimo Salah au și ei niște informații.

Am o misiune a mea, însă.

Sunt singur în lucrarea mea, lucrând asupra celui care sunt, interpretându-mă și interpretând.

Punctul de convergență dintre totalități și tot?

O fascinantă catastrofă care s-a și petrecut deja în intimitatea universului plin de universuri?

E un moment de maxim informațional. Un moment de torsiune. Acel ultim către care tind structurile narative și descriptive.

El nefiind sfârșitul, ci acel atât de superb construct numit centru de gravitație narativ.

Și atunci, dincolo de tot ar putea fi un alt ocean de texte?

Să-și aibă originea în convergența dintre tot și totalitate pusă la cale cu ajutorul științei fluidelor?

Oare pneumaticii din Ghile Ga, electricii din Susa Mabusa și informaționalii din Pitra Pora intuiau înfăptuirea miracolului neputându-l numi?

Oare alchimiștii din Marsila Mole nu căutau să producă aur, ci căutau ultimul atractor straniu?

Sunt cuprins de tulburare. Îmi reinventez enciclopedia refăcând formele din memorie.

Admit că nu va mai fi aceeași enciclopedie. Dar, inventariind instrucțiunile și codurile, le găsesc neschimbate.

Atunci memoria mea îmi joacă feste sub presiunea câmpurilor magnetice?

Trebuie să traversez momente de confuzie și de perplexitate în mișcarea mea aparentă prin universul plin de universuri?

Descopăr că astfel de momente coincid cu apariția unor turbulențe magnetice violente care ar putea fi expresia acțiunilor acestui tot. Și atunci confuzia și perplexitatea sunt măsuri de protecție luate în proximitatea mea informațională de către un protector?

Pentru a evita o nouă stare de incertitudine, admit că nu există un protector. În schimb consider ca valabilă

propoziția conform căreia mă autoprotejiez datorită efectului de oglindă pe care îl produc orizontalizându-mă.

În acest fel, imaginarul meu nu se transformă într-o structură liberă.

Din pricina asta, spionii din Bablo Bo vorbesc cu respect despre mine și mă consideră a fi singurul în stare să intre în război împotriva conceptului informațional pe care îl numim tot.

Întregul meu este cuprins de tulburare. Ne reorganizăm secțiunile. Pregătim inventarul și procedurile de luptă și schimbăm codurile în cascadă.

Pregătesc potențialul și capacitățile informative și fiecare domeniu imaginar pe care îl voi instala pe câmpul de luptă.

Inventariez topologiile. Îmi redefinesc hărțile și spațiile critice. Reorganizez construcțiile simbolice pe care le voi transforma în spioni, în funcție de presiunea câmpurilor magnetice.

Mă aștept să fiu atacat de structuri informaționale de diverse categorii.

Structurile imaginare independente în mod aparent sunt extrem de virulente și pot produce efecte devastatoare în nivelele mele imaginare joase.

Nu am informații sigure dacă ele vor fi acționate de serviciile secrete inamice sau de miraculosul tot.

Admit că miraculosul tot poate avea manifestări orgolioase sau perverse și că va folosi toate mijloacele pentru a atrage spre punctul de convergență cât mai multe totalități. Reușesc să induc în eroare agenții unor servicii secrete inamice care vor să fructifice starea conflictuală dintre mine și miraculosul tot.

Construiesc o falsă vulnerabilitate.

Pun la cale.

Pregătesc evenimente și forme false. Toate sunt virusate de serviciile secrete inamice. Centralele lor de informații descoperă prea târziu că le-am schimbat regimul imaginar folosind structuri narrative imaginare.

Nu reușesc să decodific instrucțiunile de decorporare și desecretizare pe care le-am introdus în profunzimile lor. Multe dintre ele colapsează.

Proximitatea noastră se umple de jerbe de coduri și date. Odată cu ele se evaporă și propozițiile mele false cu care am construit punând în conflict sintaxele și sensurile.

Descopăr în vârtejurile virtuale lumi mici a căror evoluție se desfășoară instantaneu din punctul meu de vedere. Planetele se desfășoară în câte un plan în care punctele se rotesc aleatoriu iar secretele se desfășoară secretizând noi evenimente.

Căci aparenta dezvăluire nu e decât o nouă învăluire...

Sunt ca niște scânteieri. Mici tragedii, mici bucurii, victorii sau înfrângeri.

Diverse forme ale viului se dăruiesc imaginarului cu fervoare și spaimă.

Serviciile secrete inamice secretă structuri paralele pe care le folosesc în acțiunile lor, ajungând în final fie să conducă lumile lor mici, fie să fie folosite de structuri superioare care lucrează pe tăcute la alte nivele informaționale.

Spionii sunt folosiți sau se folosesc. Nu au cale de mijloc. Mulți dintre ei ajung la bătrânețe acoperiți de glorie, în timp ce alții sfârșesc în fața plutoanelor de execuție.

Memoria se va îngriji de ei mai târziu. Îi va diaboliza sau îi va idolatriza.

Lumile mici înfășoară secretele la trecerea mea iar spionii se înghesuie fie să mă atragă într-o cursă, fie să mă facă să trec de partea lor.

Toți vorbesc despre mantia mea înstelată ca despre un val înspumat.

Americanii encyclopedici șușotesc cu rușii encyclopedici despre mantia mea.

Japonezii encyclopedici au și ei niște gânduri. Patagonezii encyclopedici vor să-i înfrângă pe toți într-o

bătălie navală la Trafalgar iar totalitariștii din Gunbao râd de toți encyclopediștii pentru că spun că nici n-ar exista, fiind doar vârtejuri virtuale tulburând penumbra lunii.

Vorbe.

Nici vâl Maya. Nici Terraria desfășurată și desecretizată sub presiunea câmpurilor magnetice. Nici oglinda lumilor. Nici ecou. Nici marea înspumată.

Și nici măcar norul de argint de la Qiatotocoatl despre care toată lumea a spus că este o inteligență superioară venită în pelerinaj de dincolo de orizontul vizibil ca să ne releve teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Lumile mici sunt pentru mine modele experimentale exemplare. Lucrez cu ele.

Construiesc structuri narative și descriptive cărora le dau viață urmând instrucțiunile enciclopediei sau inventând altele noi, pregătindu-mă să mă războiesc cu miraculosul tot.

Bănuiesc că va fi cel mai teribil război al tuturor lumilor, războiul informațional ultim. Pun la cale ambuscade. Sunt mici bijuterii informaționale.

Capcane pentru serviciile secrete inamice, fragmentări, ruperi în cascadă, momente de torsiune informațională.

Multe dintre serviciile inamice nu rezistă, se evaporă, se decorporează.

Unele nu și-au organizat încă enciclopediile iar altele par să nu-și fi definit misiunea. Altele sunt în derută după ce au primit lovituri mortale de la structurile imaginare libere pe care miraculosul tot le folosește cu multă abilitate în încercările sale de a organiza un orgasm universal al tuturor totalităților.

Vânzolindu-mă pe Terraria, pe Terra Encyclopedica, pe Muna Mún, pe Ab Jawal, pe Omángo și Combaro Caré, înțeleg că miraculosul tot lasă impresia că ar prefera o totalitate ultimă.

Serviciile secrete inamice care nu și-au organizat încă o enciclopedie improvizează sau imită, încercând să

descopere avantajele apropiării de miraculosul tot.

Le ofer lumile dorite. Spionii iau ei înșiși forme ale viului desfătându-se în toate oazele create de mine. Îi aleg cu grijă și exercit asupra lor o influență devastatoare. Unii dintre ei devin agenți dubli, alții aleg un singur stindard sau o singură ideologie pentru care vor lupta. Eu nu sunt interesat de acest aspect minor.

Caut să le induc atitudinile și comportamentele dorite pentru a-mi proteja enciclopedia pe care o vor transforma într-o lovitură mortală miraculosului tot.

Sunt convins că el nu este sensul ultim. Dincolo de aparența lui, există noi secrete.

Uneori sunt surprins că serviciile secrete inamice nu și-au însușit știința fluidelor și că nu dovedesc o înțelegere a profunzimilor. Lucrează superficial, folosesc proceduri învechite, se poticnesc sau se acoperă de penibil spre deliciul augustei oficiale și spre buna funcționare a metabolismului maselor.

E posibil ca astfel de servicii secrete să fie de trebuință pentru hrana vulgarului și tocmai de aceea se procedează din când în când la desecretizarea lor, scăzându-se astfel tensiunile din structurile narative și descriptive ale enciclopediilor.

Desprinzându-mă de fascinantele lumi de la Kumbra Kumbrali și de înșoritele singurătăți din Gumbala, călătoresc prin Hanna. Ciupercile plângărețe din Hanna se tem de miraculosul tot și mă roagă să le învăț diverse mici diversiuni. Mă consideră unic. Spun despre mine că aș fi necunoscutul intrigant sau un irepetabil.

Sunt eu unic?

Sunt irepetabil?

Mă feresc să mă consider așa. Voi întâlni cu siguranță alte omogenități informaționale de același rang cu mine, adversari pe măsură. Așa cum Monteores și colonelul Sharun sunt o serie, aș putea să fie și eu conținut de o serie. Cum s-au născut celelalte omogenități informaționale și cum s-au orizontalizat e încă neclar

pentru mine. E vital pentru mine să-mi descopăr adevărații inamici pentru a-i elimina și pentru a-mi îndeplini misiunea. Tocmai de aceea luptele încrâncenate, războaiele semantice, războaiele matriceale și bătăliile sângeroase vor face din mine un războinic pe măsura miraculosului tot.

Hoinărind prin Gala Gabo, înțeleg că totalitatea ultimă va trebui să supraviețuiască miraculosului tot și că el, știind acestea, va încerca să le decorporeze pe absolut toate pentru a-și păstra omogenitatea, continuitatea și funcțiile.

Sunt din ce în ce mai convins că există servicii secrete inamice de același rang cu mine. Mesajele care nu-mi erau adresate și care s-au pierdut în aparența universului plin de universuri, spionii ale căror secreteji nu le-am mai descoperit în proximitatea mea, marea trandafirilor din Marsila Mole, aparițiile din Guaribo, ispita demonilor din Molina Mar, dimineața generalilor din Kambala sunt de fapt construcțiile inspirate ale unor servicii secrete inamice de același rang cu mine.

Poate că m-am considerat suficient în mișcarea mea aparentă către sensul ultim, acesta fiind o tactică greșită. Va trebui să anexeze servicii secrete de rang inferior pentru a tunela vecinătățile pe care miraculosul tot le va construi prin fragmentarea structurilor narative și descriptive.

Marile teritorii Hossa au fost fărâmițate, sunt ca cioburile unei oglinzi din Quzo, ca vârtejurile virtuale fragmentate sau fractalizate.

Apropiindu-mă de ele dinspre Bunga Buno, aud bubuitul tunurilor și bocetul agonicele. Agonicele pătrund în trupurile morților și se hrănesc cu structurile lor imaginare care încă mai pâlpâie printre cheagurile de sânge.

Serviciile secrete inamice au instituit norme de supraviețuire și controlează dinamica fragmentelor Hossa pentru a menține între ele o vecinătate confortabilă. Au construit această vecinătate flexibilă din punct de vedere

informațional de-a lungul timpului, folosindu-se de elanul enciclopedic al maselor.

În diversitatea lor, mulțimile din teritoriile Hossa s-au lăsat atrase în marasmul războaielor semantice, accentuându-și diferențele prin invectivă, prin vulgarizarea trăirii și prin linguşeală obraznică.

Potrivit unor surse demne de încredere, servicii secrete inamice de același rang au acționat în teritoriile Hossa, revendicându-și dreptul de a controla comunicațiile și transporturile de diamante de lumină veche.

Existența unor asemenea servicii mă pune în alertă și mă determină să inventez proceduri noi și să găsesc noi metode de luptă.

Încerc să nu intru într-un colaps imaginar și să păstrez pasiunea câmpurilor magnetice la un nivel acceptabil. Mă preocupă structurile imaginare independente și reiau momentul uriașului obiect cosmic. Folosesc o grilă de interpretare dinamică.

Încerc să descopăr elementele constitutive ale acelei teribile structuri și înțeleg că era aidoma unui colecționar. Înglobase un număr impresionant de copii ale unor enciclopedii. Scanez matricea uriașului obiect cosmic pe care o am înregistrată în inventarul enciclopedic dar nu găsesc copia enciclopediei pe care o protejez. De ce?

De ce sunt urmărit de la începutul acestei experiențe de atâtea și atâtea servicii secrete inamice?

Mă interesează să definesc rolul asumat de uriașul obiect cosmic. Ar putea fi o construcție narativă folosită de miraculosul tot în încercările sale de a controla autoorganizarea enciclopediilor.

Spionii din Qintao sunt convinși că uriașul obiect cosmic e un colector și că ar putea livra copiile enciclopediilor într-o altă structură spațio-temporală unor servicii secrete inamice de același rang cu al nostru, în încercarea de a controla regiuni conceptuale de anvergură pluridimensională.

Parcă ar fi un joc subtil, jucătorii încercând să-l joace

la nesfârșit, neștiind miza dar bănuind că ar putea fi vorba de o miză.

Agenții îngăduitori din Wuno Kazal cred că uriașul obiect cosmic nu putea avea rol de salvator, el fiind mai degrabă un artefact construit de inteligențe necunoscute și trimis să exploreze diverse enciclopedii. Ar putea fi chiar un curier care să transporte diverse mesaje și metacoduri într-un război informațional lărgit, în inima războaielor matriceale.

Admit că și rolul de vânzător care face trafic de influență ar putea fi valabil dar nu înregistrez evenimente specifice în proximitatea informațională a evenimentului.

Dacă accept această idee, atunci trebuie să mă gândesc că există și o piață. Pe o astfel de piață s-ar putea lupta serviciile secrete de același rang vrând să-și extindă influența și căutând noi enciclopedii.

De ce, dacă au deja în lucru o enciclopedie?

Conglomeratele enciclopedice nu sunt stabile și au tendințe distructive. O asemenea alcătuire nu poate rezista unui atac al miraculosului tot. Trebuie să admit însă că serviciile secrete inamice de același rang au interese și strategii proprii. Poate că dețin un adevăr necunoscut mie și se comportă ca atare. Poate că m-am înșelat asupra unor propoziții despre universul plin de universuri și că sunt pe un drum greșit.

S-ar părea că sunt dezavantajat și că lucrez în orb, fiind de fapt propriul meu imaginar.

Atunci de unde interesul constant pentru enciclopedia pe care o protejiez? De ce sunt urmărit de la începutul acestei experiențe, fiind tratat ca un text care trebuie lecturat și nu ca o structură informațională de profunzime?

De ce se încearcă virusarea omogenităților mele prin bifurcații, prin virusarea în cascadă a structurilor narative și prin schimbarea contextului?

E ca și cum cineva m-ar privi cu un ochi critic, nefiind convins de valabilitatea actelor mele și de faptul că sunt o

existență.

Am fost forțat să părăsesc universul meu plin de universuri pe care îl transformasem atât de abil într-o dependență?

Presiunea câmpurilor magnetice a fost folosită în mod subtil pentru ca eu să fiu pus în mișcare?

În ce scop?

Admit că enciclopedia mea are un rol prestabilit potrivit unui plan ascuns și că pot considera că are o întreagă serie de instrucțiuni încorporate în programul ei genetic în vederea îndeplinirii unei misiuni secrete.

Bamboleda?

O lume nebună. Stele colorate vorbitoare. Vârtejuri de fum portocalii luând forme îndrăcite, gata, gata să te poarte cu ele în vârtejul unui tangou sau mambo, o mie de sori cât un vârf de ac spânzurați printre norii purpurii care se hlizesc la lume.

Case rotitoare construite din cărămizi cu parfum de migole. Câte o fanfară la fiecare colț de stradă. Străzi calcinate sub care dorm poezii. Iar bamboledienii? săriți de pe fix. Tuberculi petrecăreți și filosofi.

Mi-au spus că serviciile secrete inamice mă urmăresc pentru că enciclopedia mea ascunde teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Dar cum să-l afle dacă eu sunt codul de acces? Înfășurând universul meu plin de universuri într-un punct exemplar, l-am secretizat. Oare enciclopedia mea are un rol special în conflictul dintre totalități și miraculosul tot? Să fie ea hărăzită orgasmului universal? Ea și nu alta?

Dar dacă serviciile secrete inamice de același rang ar putea citi instrucțiunile secrete? Dacă ar putea sparge codul? Poate că asta încearcă să facă de la începutul acestei experiențe, urmând diverse proceduri.

Admit că trebuie să negociez doar pentru a-mi acorda un scurt răgaz.

Ce funcție ar trebui să îndeplinească enciclopedia mea în amalgamul de universuri înfășurate sau nu, de

metauniversuri pulsatorii, de frânturi de imaginar zvârcolitoare, de structuri narative independente răzlețe și perverse, de lumi mici sleite în războaie semantice de uzură, de gropi de potențial hulpave și bifurcații înșelătoare?

Potrivit informațiilor mele, enciclopedia pe care o protejez e un construct periferic. Are o stare neutră în raport cu evenimentele subtile care se produc în universurile rotitoare. Un astfel de periferic, ieșit de sub conul de lumină veche nu poate ajunge în lumina reflectoarelor decât sub presiunea câmpurilor magnetice, și mă întreb dacă nu cumva serviciile secrete inamice au fost interesate de acestea. Poate că au vrut să atragă atenția miraculosului tot. Poate că au vrut să devanseze ciclurile enciclopediei mele, ținând morțiș să o decorporeze în momentul în care e vulnerabilă.

Pun la cale un război semantic local. Induc în eroare serviciile secrete inamice lăsându-le să creadă că aș fi interesat de o trecere de nivel. Dar nu mă îndrept către Terra Encyclopedica. Mă îndrept spre Takla Makan. Nimeni nu știa că e un câmp informațional iluzoriu.

Încă nu l-au construit.

Depășind Asila Konila, întâlnesc rețelele serviciilor secrete inamice. Multiplic o serie de spioni virtuali și îi infiltrez în structurile narative inamice. În mod surprinzător, enciclopediile nu sunt protejate. Mai mult decât atât, serviciile secrete inamice inițiază acțiuni de dezinformare mimând existența unei enciclopedii. Aș vrea să știu dacă au avut vreodată misiunea de a proteja o enciclopedie ori s-au născut ca reflex al unor structuri imaginare libere într-un elan conspirativ și subversiv de anvergură. Nu m-am gândit la așa ceva niciodată.

Mă lămuresc în cele din urmă. Serviciile secrete inamice pe care le-am întâlnit sunt interesate de copia enciclopediei mele pe care o vor livra uriașului obiect cosmic.

E vorba de distorsiuni ale câmpurilor magnetice sau

spionii cu care mă confrunt vor să intre în joc pregătind miraculosului tot o farsă de proporții.

Aceasta îmi spune că miraculosul tot ar trebui să fie imperfect, de vreme ce unele serviciile secrete inamice consideră că l-ar putea înșela construind o totalitate falsă. Acțiunile lor subversive pot pune în pericol misiunea mea căci nu știu cum poate acționa miraculosul tot. Inițiez sisteme de protecție. Schimb codurile.

Trec prin texte lăsând urme fumegânde. Iau diverse înfățișări. Construiesc situații care se desfășoară apoi în absența mea. Pun la cale evenimente haotice pentru a extrage apoi o oarecare ordine convenabilă, potrivită pentru iminentul război informațional pe care îl voi purta în profunzimile orizontului vizibil.

Distorsiunile magnetice și turbulențele fluidelor pot altera regimul imaginar cu care lucrez. Ar putea modifica substanțial condițiile specifice și funcțiile unor evenimente locale, producând simultaneități instantanee. Lumile mici pe care le folosesc cu deplin succes în războaiele semantice sunt astfel de evenimente. Entropia pe care le-o atașez este o construcție simbolică și din acest motiv nu are efecte distrugătoare ci, dimpotrivă, coagulează strategiile câmpurilor magnetice.

Construiesc și complexități locale, în acest caz, pluralitățile care se autoorganizează conduc la evenimente aleatorii care, la rândul lor, construiesc un atractor straniu pentru enciclopedia mea. Declanșez procedurile de totalizare din mers, lăsând serviciile secrete inamice să creadă că încă nu sunt pregătit de război.

Unele dintre pluralități scapă influențelor mele și nimeresc în conul de lumină veche. Dar nu văd în aceste manifestări care se sustrag controlului meu informațional o dovadă a vreunei vulnerabilități. Este mai degrabă manifestarea unui sentiment religios în fața complexităților superioare care influențează structurile narative și descriptive pe care le reinventez.

Îndepărtându-mă de fascinantul Kalo Kalachet,

urmărind cum i se pierd în spuma soarelui turnurile de corali și de bogali, mă simt ocrotit de presiunea câmpurilor magnetice care îmi înlesnesc procedurile de orizontalizare și mă ajută din când în când să-mi măresc suprafața informațională în funcție de parametrii universului plin de universuri. Ajung să am stări intuitive în cascadă, fără turbulențe, fără stări alterate, de o claritate ametoitoare, o adevărată bijuterie de lumină veche.

Astfel de momente sunt de-a dreptul încântătoare!

Mă rotesc în jurul propriului meu centru de gravitație narativ lăsându-mă pradă hăurilor și profunzimilor informaționale. Ajung să înțeleg după o orizontalizare provocată că structurile imaginare libere colecționează copiile unor enciclopedii pentru propriul lor beneficiu și tocmai de aceea pun la cale cupluri rotitoare de servicii secrete inamice care au diverse grade de libertate, neavând o misiune.

Supun interogatoriului o mulțime de spioni pe care îi smulg din comunitățile informaționale din Gaio Ganao, din Kembo Bablo, din Erasquez și din Galvano Mahol. Mulți dintre ei îmi vorbesc despre o zonă necunoscută, grea, neagră care s-ar învecina cu universul plin de universuri. Nu am mai întâlnit o asemenea structură descriptivă. Când s-a născut?

Cum s-a format? Ce anume a generat-o? A copiat forme cunoscute? A imitat instrucțiunile unor enciclopedii?

În ce scop?

Spionii din Fango Fangolani își dau cu presupusul, au niște idei. Țin la ele morțiș, se dau în vânt după ele.

Zona, grea și întunecată, ar aspira structurile imaginare libere. Iar ele, nebunele, caută cu înfrigurare să fie înghițite de uriașul ei câmp gravitațional.

Ce să înțeleg?

Trebuie să înțeleg că zona ar putea fi interesată să controleze accesul enciclopediilor către miraculosul tot.

Trebuie să îndrept atenția serviciilor secrete inamice într-o altă direcție decât cea a miraculosului tot.

Foamea de energie a serviciilor secrete inamice este atât de mare încât multe dintre ele se aruncă orbește în luptă, dincolo de Bazola Gota. Nu reușesc să se echilibreze din punct de vedere informațional, nerezistând atacurilor mele succesive și sunt măturate de presiunea câmpurilor magnetice. Revendic descoperirea miraculosului tot și devin mai hotărât în acțiunile mele. Pun la cale o conspirație împreună cu spionii din Mudra Dramu și atrag într-o ambuscadă serviciile secrete inamice.

Ecourile măcelului ajung până în Tuba Tubari. Sunt primit ca un adevărat salvator și timp de câteva decade îmi sunt dedicate serbări galante și mi se aduc jertfe.

Mă gândesc să pornesc un război informațional total multiplicându-mă și atrăgând în cursă serviciile secrete inamice. În timp ce vor lupta cu multiplicantul meu, voi putea să mă ocup în liniște de totalizarea enciclopediei mele.

Îmi reglez orizontalitatea și crescându-mi suprafața informațională trec succesiv prin stări de concavitate și convexitate, vibrând odată cu câmpurile magnetice și scoțând sunete puternice.

E cântecul meu războinic!

Înregistrez plin de febrilitate. Ascult. Înregistrez și interpretez. Sunt fascinat.

Înregistrez vibrații nesfârșite. Profunzimile aparente vibrează ca niște timpane care tind la infinit.

Mă opresc. Tac.

Un ecou?

Să fie chiar un ecou?

E acolo, în profunzime, un zid nesfârșit care produce un ecou spulberându-mi certitudinile?

E un invers informațional?

Rostogolindu-se prin universul plin de universuri, a întâlnit cântecul meu un punct de întoarcere? O stare de aparentă soliditate? O țesătură aidoma plaselor de oțel cu care vânătorii din Puerto Pico prind balenele albastre?

Mă eliberez din imperiul incertitudinii. Sunt

prizonierul unei enciclopedii.

Încerc să descriu enciclopedia.

Are o bogăție de fluide și de forme. Mă fascinează formele ei. Comunică în limbajele bandi sau gutambo sau zansa. Forme cântătoare. Pentru fiecare octavă, o infinitate de înțelesuri. Construcțiile sunt toate muzicale. Totul e sunet.

Folosesc strategicele câmpurilor magnetice pentru a decodifica fiecare sunet.

Fiecare sunet e o lume care conține alte forme și alte limbaje. Și tot așa la nesfârșit. Mă las cuprins de profunzimile muzicale ale acestei enciclopedii lipsite de protecție.

Izbucnesc într-un uriaș hohot de râs. Întreaga mea omogenitate informațională se prăpădește de râs. Se cutremură profunzimile muzicale ale enciclopediei care m-a luat prizonier. Nu pentru că ar avea nevoie de instrucțiunile cuprinse în inventarul meu enciclopedic. Nu pentru că ar fi geloasă pe enciclopedia mea. Nu pentru că ar vrea să i se substituie.

Nici gând.

Râd în hohote și enciclopedia transformă râsul meu într-o stare melodioasă.

Îmi unduiesc orizontalitatea și enciclopedia compune o linie melodică care șerpuiește printre nori, pierzându-se în universul plin de universuri.

Râd de nebun.

Enciclopedia îmi instrumentează râsul. Aud cu claritate trompeți, toboșari, un organist, un flautist, un contrabasist.

Muzica, valuri, valuri se revarsă năvalnic dincolo de orizontul vizibil.

O linie melodică se acordează cu cântecul meu războinic. Un orgasm muzical!

Simt o vibrație stranie în întreaga mea orizontalitate informațională.

Se naște o nouă enciclopedie.

Întreaga mea omogenitate informațională e cuprinsă de încântare. Mă orizontalizez perfect pentru ca luminile să-și echilibreze și să-și acordeze vitezele pe suprafața mea și să umple uniform noua enciclopedie care se pierde melodioasă dincolo de orizontul vizibil, în căutarea sensului ei ultim.

Spionii din Polga Polgani îmi mărturisesc plini de evlavie că au întâlnit un uriaș înger care cânta prin văzduh. Problema mărturiei revine astfel în atenția mea pentru că îngerul nu putea fi decât melodioasa enciclopedie.

Inițiez procedurile specifice de audiere a martorilor pentru că trebuie să admit importanța lor în această fascinantă experiență.

Pentru a-mi îndeplini misiunea am nevoie nu doar de informații ci și de stări afective, de un întreg inventar afectiv. Voi întâlni domenii complexe în care cunoașterea legilor mă poate duce la concluzii și decizii greșite în timp ce, abordând complexitățile din punct de vedere sentimental, aş putea să ajung la adevăr.

Agenții serviciilor secrete inamice sunt primii martori pe care îi audiez și asupra cărora construiesc unele interogații. Nu îi tratez ca prizonieri de război și le prezint în mod explicit poziția mea. Unii dintre ei refuză rolul de martor, alții nu au cunoștință de un asemenea rol. Îi formatez, stabilindu-le parametrii și funcțiile de lucru și îi introduc în lumile mici ale enciclopediei mele, stabilind jocuri strategice de tip martor. Formele structurilor mele narrative se comportă pe măsură.

Compun cântecele sau născocesc tot felul de povești despre martori. Martorii intră în folclorul popular și îi regăsesc în scenete jucate de saltimbanci în piațetele din Puerto Pico, Bulbona și Qiatotocoatl.

E fascinant să te apropii de adevăruri universale sau măcar să obții cu ajutorul martorilor probabilități satisfăcătoare sau structuri narrative aproximative. Imaginarul martorilor e surprinzător de bogat. Martorii

sunt un ferment al marilor descoperiri și al anchetelor inspirate și sunt de trebuință legendelor. Fără ei, imaginarul ar fi plicticos și ar cădea în penumbra Lunii.

Ajuns în Bolenga Hason, în drumul meu către un ipotetic Takla Makan, îi întreb pe vânătorii de stele sosiți din Zanzi câte ceva despre zona necunoscută și grea din vecinătatea universului plin de universuri.

Vânătorii de stele s-au aflat în proximitatea informațională a zonei. Unii dintre ei și-au schimbat forma, alții au căpătat darul de a vizualiza simultaneități invizibile, unii vorbesc în limbajul unor enciclopedii necunoscute.

Spionii din Quanko Koque au trimis baloane meteorologice și sonde spațiale pentru a cerceta zona și mulți dintre ei se decorporează în timpul somnului, fiind aspirați vremelnice de structuri narative necunoscute care îi vlăguiesc și le iau mințile.

Îndreptându-mă către Tale Kalevo, întâlnesc resturile unui tot miraculos. O construcție ruinată de presiunea magnetică. Un proiect ratat. Îl explorez cu grijă pentru a nu cădea într-o capcană. Cei care au construit această reprezentare impresionantă au dispărut de mult. Le descopăr urmele peste tot. Sunt semne ale unor evenimente violente, ale unor momente tragice.

Totul pare părăsit în mare grabă, de parcă s-ar fi ivit un pericol neașteptat. O bifurcație. O groapă de potențial sau un vârtej virtual devastator.

Pe măsură ce mă apropii de Takla Makan, descopăr tot mai multe modele ale unui tot miraculos. Modelele plutesc în derivă prin universul plin de universuri. Sunt realizate fără prea multă îndemânare, fără prea mult interes. Cercetându-le mai atent îmi dau seama că serviciile secrete inamice de același rang care au construit modelele aveau cu ele o relație perversă. Sunt exploatate trăsăturile care produc efecte hilare sau ipostazele hidoase. Nici urmă de tentație a frumosului ultim. Să fi fost la mijloc o atitudine disprețuitoare? Să fi ajuns acei spioni

la o profundă înțelegere a lumilor și universurilor și totalităților?

Această atitudine batjocoritoare mă pune pe gânduri și mă face să mă întreb asupra utilității unor concepte pe care le găsesc înregistrate în inventarul meu enciclopedic. De ce dispreț? De ce frondă? De ce atâta revoltă?

Miraculosul tot nu este acel ultim superb către care tindem? Nu este adevărul? Și atunci către ce mă îndrept? Nu sunt oare în continuare arogant?

Nu sunt oare lipsit de măsură? Ar trebui să mă dizolv în imensitatea universului plin de universuri încetând orice activitate informațională și dezactivându-mă conform unei utopice de rangul opt? Să devin o stare mistică hoinărind prin universul plin de universuri în căutarea unui suport, a unui stabil care-și dorește o conexiune imaginară cu absolutul, cu formele iluzorii conținute în învăluirea mantiei mele înstelate?

Să mă transform pur și simplu într-o complexitate minoră rotitoare, gata, gata să fie absorbită de structuri narrative libere?

Dacă miraculosul tot nu e revelația? Dacă zona grea și întunecată din vecinătatea universului plin de universuri e atractorul straniu care dă formă și sens?

Unde e sfârșitul, iar eu ce noimă am?

Ce trebuie să înțeleg?

Enciclopedia pe care o protejez e neimportantă, fiind într-adevăr un periferic?

Mi-am construit singur un regim compensatoriu pentru a mă salva din ghearele plictisului? Mi-am construit singur dușmani, nereușind să ajung la perfecțiune?

Oare nu cumva am primit un mesaj subtil trimis de structuri narrative necunoscute aflate în zona întunecată și grea? Nu ele au trimis în calea mea modelele hidoase ale unui ipotetic tot? Nu ele și-au bătut joc de ceea ce credeam a fi sensul ultim? E sigur că orgasmul universal nu e cheia încercărilor mele și că trebuie să încetez căutările?

Acesta să fie mesajul, oare? Să mă opresc? Și atunci tot ce s-a întâmplat de la începutul acestei experiențe să fi avut un scop atât de precis?

Ar fi trebuit să înțeleg mai demult că nu pot ținti atât de sus? Că sunt eu însumi un periferic? Iar marea trandafirilor, aparițiile, dimineața generalilor, uriașul obiect cosmic, războaiele semantice locale și pregătirile pentru un iminent război informațional total să fi fost construcții iluzorii?

Eu sunt o construcție iluzorie, lipsită de suport, în cădere liberă către un punct care va fi secretizat instantaneu odată ce înfășurarea se va sfârși? Oare zona întunecată și grea dirijează secretizările și desecretizările? E accesibil sau e de nepătruns acest mister? Nu e niciodată dezvăluire și totul e aparență? Să se fi înșelat formele enciclopediei mele?

Să fi fost în van zbaterea lor? Toate încercările lor de a pătrunde ceea ce pare de nepătruns să fie sortite eșecului? Și atunci imaginarul lor colectiv să fi inventat această omogenitate informațională care sunt pentru a compensa neputința? Să fiu doar esența neputinței formelor inteligente cuprinse în enciclopedia mea?

Nu am grade de libertate? Sunt o construcție? Sunt în funcțiune dar m-am amăgit că nu, considerându-mă formă superioară a mișcării ideilor? Nu sunt nici pe departe o stare conștientă liberă? câțiva spioni defectați din Tale Kalevo bâiguie ceva despre înțelegeri secrete stabilite în zona întunecoasă și grea între copiile unor enciclopedii dar sunt aproape dezactivați și mesajele lor sunt contradictorii și confuze.

Trebuie să risc.

Construiesc un scenariu care va sta la baza acțiunilor mele. Voi copia enciclopediile sau voi da o lovitură mortală întregului univers plin de universuri construind un imaginar al imaginarii și punând la cale o revoluție.

Înțeleg acum de ce modelele hidoase ale miraculosului tot se răspândesc prin universul plin de

universuri multiplicându-se sub presiunea câmpurilor magnetice. Și atunci zona e creația imaginarului enciclopediilor! Au construit un suport care să le absoarbă și să le asigure supraviețuirea.

Eram convins de perfecțiunea structurilor narative și descriptive conținute în infinitatea enciclopediilor din universul plin de universuri. Eram convins că de frumusețea ultimului act al ființării noastre, eram fascinat de orgasmul universal.

Eram atras ca de un magnet de punctul de conjunctură dintre totalitatea ultimă și miraculosul tot.

Eram convins că serviciile secrete inamice aplică proceduri necunoscute mie și că evită contactul folosind tactici necuprinse în instrucțiunile din inventarul meu enciclopedic. Eram convins că serviciile secrete de același rang controlează de la distanță proximitatea mea informațională. Eram convins că spioni de mare clasă construiesc situații neprevăzute pentru a mă ține în șah și pentru a mă îndepărta de punctul de convergență.

Toate acestea pentru că enciclopedia mea conține teribilul adevăr al tuturor lumilor. Erau construcții imaginare și efemere.

Jocul e mult mai subtil. Simultaneitatea e un caz minor. A fi peste tot și în același timp, a fi în același timp toate? Un caz particular. O stare periferică. Nu am atins sensul ultim. Călătoria e nesfârșită. Războiul e nesfârșit. Războiul e o stare a stărilor. Insurgența e definiția ultimă. Revelația nu e a răgazului, nu e nesfârșitul moment de tăcere și de odihnă. Lucrurile nu se termină aici și acum, aici și acum fiind un nonsens.

Eram convins de perfecțiunea mea și iată că imperfecțiunea enciclopediilor reconstruiește universul plin de universuri. Stările inițiale sunt negate. Sunt puse sub semnul întrebării. Nu era o tendință către perfecțiune, orgasmul universal fiind un nonsens. Pentru a nu construi o nouă incertitudine, ar trebui să admit existența unui atractor straniu care a manipulat subtil structurile

imaginare ale enciclopediilor, eliberându-le.

De ce miraculosul tot nu luptă împotriva acestui atractor pentru a-și apăra rolul? Poate că sensul ultim nu e pe măsura lui și atunci modelele hidoase întâlnite de mine sunt chiar construcțiile lui.

Poate că el a ordonat imaginarului enciclopedic să-și creeze un suport. Poate că miraculosul tot s-a descoperit imperfect și a hotărât să secretizeze universul plin de universuri înfășurând într-un punct ultim toate enciclopediile. Și atunci nu ar trebui să luptăm împotriva lui? Să luptăm? Dar serviciile secrete inamice nu luptă de la începutul acestei experiențe? Iar singurul lor adversar nu sunt eu, omogenitatea? Să fi fost tot timpul miraculosul? Să fiu eu cheia?

Acțiunile de dezinformare puse la cale de serviciile secrete inamice m-au ajutat să descopăr proprietățile uluitoare ale orizontalității mele și să intuiesc strategicele câmpurilor magnetice.

Reinventarea formelor, schimbarea codurilor, conflictul dintre sintaxe și sensuri, inventarea unor situații conflictuale imaginare, reconstrucția lumilor mici și a momentelor de torsiune sunt încercări ale insurgenței. Experiența însoțește sensul ascuns al misiunii mele și mă îndreptățește să cred că sunt liber să reinterpretez imperfecțiunea.

Construindu-și cu abilitate totalitățile, serviciile secrete inamice conspiră vrând să pună la cale nesfârșita totalitate.

Fiind a secretului ultim, nesfârșita totalitate ar putea guverna în toată splendoarea ei preotească a nepătrunsului. Conspirând, serviciile secrete inamice se pregătesc să dea o lovitură mortală tuturor enciclopediilor, forțându-le să se secretizeze la infinit pentru a-și păstra puterea. Conspirând, serviciile secrete inamice pun la cale o ambuscadă miraculosului, producând inflația astrologiei, a vrăjitoriei și chiromanției și pregătind imaginarului un întreg balet cosmic sub vâlul Maya.

Lucrând în contra mea, jinduind după mantia mea înstelată, serviciile secrete inamice urmăresc legarea lumilor prin secret, neavând habar de legările de taină prin care cel legat este de fapt cel care leagă.

Iminenta desecretizare stă în puterea mea.

Asemenea lucrare aparținătoare lui unu care se multiplică inspiră evoluția formelor. Produce bifurcații esențiale. Schimbă regimul imaginar al enciclopediilor prin catastrofe. Le îndreaptă către miracol împotriva voinței lor. Astfel că, în mod aparent, universul plin de universuri mustește în punctul lui de torsiune de nesfârșite enciclopedii.

Ele se explicitează prin vecinătăți.

Având în vedere aceasta, se pare că teribilul adevăr al tuturor lumilor e că, dacă zidurile ar fi fost limită absolută, atunci n-ar mai fi fost nimic.

Teribilul adevăr ar putea fi și o altă propoziție pe care o putem construi pornind noi și noi războaie matriceale.

Căci, dacă stă în putința mea să fiu miracolul, tot așa ar putea sta în puterea mea să nu fiu.

Cu ce mă confrunt în spațiul imaginar lucrând asupra enciclopediilor? Iată o întrebare chinuitoare care îmi dă târcoale atunci când mă orizontalizez aruncându-mă printre vârtejurile virtuale care mătură Qiatotocoatl, Marsila Molé, Tale Kalevo și Quanko Koqué și Adamville, reînviind morții.

Să fie toate aceste structuri descriptive exterioare mie? Să nu am influență asupra evenimentelor mici care le compun și le dau sens?

Limita, fiind un nonsens, rămâne la discreția vulgarizatorilor din Guaribo care o închid în ecuații și comunicări savante. Limita e însă explicitată de vecinătăți iar vecinătățile nu sunt altceva decât câmpurile magnetice. Și nici chiar câmpurile magnetice nu sunt în întregime expresia vecinătăților ci structurile lor imaginare.

Un spațiu în care novicele, ignorantul, naivul și scriitorul lipsit de experiență se rătăcesc cu ușurință. Jocul

ficțiunilor puse la cale de serviciile secrete inamice dau naștere unor vârtejuri virtuale devastatoare care mătură lumile din Guaribo, din Bulbona, din Upândâva și din Marsila Mole.

Nu cantitatea, nu masa ci calitatea și nesfârșirea imaginarului ar fi dezlegarea, superbia și mizeria textelor lumii. Cum e construit eroul când în fiecare zi mulțimile din Adamville, din Beauburg și din Puerto Pico dăruie de soclu mii și mii de eroi în aplauzele augustei oficiale deghizată fie în elan revoluționar, fie în stare conspirativă?

Un erou pentru fiecare? Să fie un nonsens? Un erou pentru mulțimile înfometate de senzațional? Mă bântuie melancolia. Nici limitele, nici vecinătățile nu ne explicitează ci eroul. Să fiu ca cine? Să-l urmez pe cine?

Să-l urmez pe care?

Trăim periculos într-o lume zvârcolitoare pe care magicienii secretului o construiesc după bunul lor plac, în timp ce serviciile secrete inamice încearcă să le dea lovituri mortale. Predispușe la acte ficționale nesfârșite, formele să-și piardă suplețea genetică și simțul interpretării.

Într-o lume plină de eroi, construiți după instrucțiuni enciclopedice subtile, a te raporta devine, în fapt, un prim pas către manipulare. Scriitorii enciclopediilor din întreg universul plin de universuri își construiesc lumile ficționale cu minuție și fervoare, pregătindu-se pentru un ipotetic orgasm universal.

Unii își numără cărțile cu înfrigurare, curtând-o pe suprema contabilă, așa cum se întâmplă în Molina Mar, alții își rescriu cartea de debut convinși că pot reinterpretă imperfecțiunea, așa cum se petrece în Burbansk, Kamol Pator, Quzo, Kalombra, Doga Noga și Galeea.

Chemăți să construiască imagini și lumi înșelătoare, scriitorii din Nulome, din Kasumbo Kasa și din Foga Fogari se dovedesc a fi neguvernabili. Augusta oficială îi îmbie cu medalii și titluri. Serviciile secrete inamice le flutură pe sub nas cauze iluzorii sau bancnote sau pliante incitante

ale unor lumi exotice de dincolo de orizontul vizibil.

Să construim eroul!

E strigătul de luptă al tuturor serviciilor secrete pornite către sensul ultim.

Metabolismul mulțimilor are nevoie de eroi. Eroul e fermentul.

Aș putea fi eu eroul, sau e doar un gând arogant tâșnit neinspirat de pe infinita mea suprafață informațională deschisă către sensul ultim?

Aș putea fi chiar Takla Makan?

Astfel de vorbe umblă printre spionii care vin din toate colțurile universului plin de universuri înghesuindu-se să prindă un locșor la marele bal din Takla Makan!

Toți se visează a fi miraculosul tot, nesfârșirea secretului, cunoașterea absolută a lumilor și conul de lumină veche care dezvăluie teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Eu am construit Takla Makan sau Takla Makan mă conține, biată formă a lui, dimensiune fractală.

Să fie Takla Makan omogenitatea ultimă, căderea noastră în profunzime? Să fie colapsul informațional despre care toți spionii vorbesc cu o frenezie periculoasă?

Să fi fost miracolul aici, în vecinătate, nu ascuns în profunzimile către care m-am mișcat aparent de la începutul acestei experiențe?

Să mă fi înșelat asupra misiunii mele? Să fiu o structură liberă și nu o structură a secretului și procedurilor manipulatorii? Să fi fost o aparență și nu o călătorie? Să fi fost o capcană pusă de serviciile secrete inamice pentru a mă lua prizonier?

Sunt prizonierul?

Să fiu o biată formă al cărei imaginar a fost alterat cu ajutorul unor tehnici subtile?

Să fi căzut în penumbra lunii?

Iminenta desecretizare să fie doar trezirea, evadarea dintr-o structură imaginară construită, un uriaș obiect cosmic? Dar dacă eu sunt manipulatorul?

Dacă eu am construit această experiență pentru a putea deruta serviciile secrete inamice și pentru a-mi putea îndeplini misiunea? Dacă eu sunt orgasmul universal în plinătatea lui? Dacă sunt miracolul lucrând asupra lui în fel și chip pentru a scăpa de plictis? Sunt bulversat.

Să fi fost serviciile secrete inamice atât de vulnerabile încât să câștig războiul atât de ușor? Să fie centralele lor de informații inferioare mie din punct de vedere energetic și atunci presiunea câmpurilor magnetice a fost tot timpul aliatul meu?

Probabil că serviciile secrete inamice au fost păcălite de aparenta mea perfecțiune. Tocmai de aceea au căutat încă de la începutul acestei experiențe o breșă, o trecere de nivel sau o bifurcație în regimul meu imaginar folosindu-se de grile de lectură inadecvate.

Am crezut tot timpul că aceste grile sunt corecte și eficiente iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putință ca această convingere a lor să se adâncească.

Profunzimile mele le-au tentat mereu iar eu le-am chemat tot timpul acolo unde de fapt nu eram, încercând să le îndreptățesc așteptările.

Am construit false structuri narative și descriptive în timp ce interogațiile mele au avut un efect devastator.

Sunt o imperfecțiune și tocmai reinterpretarea acestei imperfecțiuni mă face mai puternic. Aparenta mea omogenitate a bulversat serviciile secrete inamice pe care le-am virusat în toate direcțiile și în toate stările construindu-le fronturi false și adversari iluzorii.

Nu serviciile secrete m-au inventat pentru a scăpa de plictis ci eu le-am căutat prin universul plin de universuri pentru a grăbi înfruntarea și a le anihila.

Hoinărind prin lumile enciclopedice am descoperit și structuri narative lipsite de protecție dar le-am inventat servicii secrete pe măsură pentru plăcerea experimentului.

Am construit revolte și polemici filosofice imaginare, adevărate capcane pentru spionii din Gangazara și Combreone. Am construit imaginea unei omogenități

informaționale în derivă, sfâșiată de interogații și vicioasă la interogatoriu. Am înjghebat structuri narative de circumstanță. Am folosit frânturi de texte pentru a clădi o falsă perfecțiune, un continuum ideal, o sarcină informațională de o aparentă claritate.

Eu sunt fractura.

Voi construi Takla Makan îndreptându-mă spre el într-o mișcare aparentă.

Am pus la cale momentul de torsiune al secretului. Am călătorit spre o structură imaginară liberă căreia i-am pus numele de Takla Makan. Acesta fiind codul de acces așa cum numele meu este, el nefiind de găsit.

Dar înainte de toate, maiorul Farigot și-a găsit sfârșitul în fața plutonului de execuție. A fost acuzat de spionaj de tribunalul din Cretona.

Colonelul Sharun s-a multiplicat iar multiplicantul său s-a substituit maiorului Farigot datorită unor vârtejuri virtuale.

Nu pot spune că multiplicantul nu a condus serviciile secrete din Marsila Mole fără să aibă câteva succese notabile. Tocmai de aceea a primit și el o invitație la marele bal din Takla Makan.

Dacă nu mă înșală memoria, multiplicantul Sharun a deconspirat cârțițele din centrala de informații cu ajutorul eremiților reformați în timp ce Obin Oba i-a trimis în mare secret lista oamenilor de afaceri care făceau trafic de arme în Puerto Pico.

Oamenii lui Harum din Sango Mano i-au trimis multiplicantului Sharun planurile invaziei gomulilor în Molina Mar iar generalul Baškaev l-a informat despre mișcările de trupe ale begunului din Bagoda.

Baškaev, care era interesat de diamantele de lumină veche de la Qiatotocoatl, a pus la punct o vastă acțiune de dezinformare căreia i-au căzut pradă enciclopediile din Prusela, Mazo și Klotta. El intenționa să provoace un război între Bulbona și Guaribo pentru a construi o vecinătate de foc.

Vecinătățile de foc erau mult mai eficiente din punct de vedere tactic și strategic decât vecinătățile de apă, așa că zvonurile că Bașkaev ar avea ceva împotriva marelui scut de la Gozeh s-au dovedit neîntemeiate.

Diamantele de lumină veche s-ar fi găsit în minele care se aflau în proprietatea lui Agonge Abebe care investise într-un program spațial ultrasecret. Programul urmărea capturarea unui număr neprecizat de enciclopedii, pentru ca instrucțiunile lor să poată fi folosite în războaiele semantice care erau pe cale să izbucnească de la o zi la alta.

Agonge Abebe a fost asasinat la reședința lui din Kalombra de un comando al serviciilor secrete din Kamol Pator. Bietul Abebe a fost ars cu acid sulfuric, poliția dând un comunicat laconic, potrivit căruia miliardarul ar fi murit într-un schimb de focuri cu o fracțiune rivală care voia să controleze traficul de carne vie și de droguri cu Bolenga Hason.

Având o puternică influență asupra președintelui din Marsila Mole, multiplicantul Sharun a reușit să-l determine să trimită un corp de armată în Kalombra, în timp ce generalul Bașkaev i-a trimis un mesaj secret împăratului Ogawa prin care se arată dispus să negocieze o posibilă alianță cu trupele imperiale.

Vicepreședintele Weinberger a cerut marinei să folosească pentru prima oară vârtejurile virtuale și a declarat opiniei publice că salvagardarea democrației impune în asemenea momente luarea unor decizii radicale.

Cavalerii rățăcitori din Tale Kalevo și-au făcut apariția pe frontul de luptă dar multă vreme nimeni n-a știut cui se vor alătura. Serviciile secrete din Quanqo Koqué au întocmit o serie de rapoarte dar oamenii lor din Galeea au fost uciși într-o singură noapte de soldații întunericului.

Vicepreședintele Weinberger a pornit într-un periplu prin Nulome, Kasumbo Kasa și Foga Fogari, căutând să convingă opinia publică de justetea opțiunilor sale și a

promis că enciclopediile capturate de serviciile secrete ale marinei nu vor fi folosite pentru inițierea unor vecinătăți de foc în zonă.

Gomulii din Polga Polganii s-au retras în dezordine spre Puerto Pico, fiind împinși într-acolo de milițiile lui Obin Oba, dar în apropiere de Nogogobemba au căzut într-o ambuscadă pusă la cale de oamenii colonelului Sharun care își făcuseră niște calcule. Multiplicantul său se descurca de minune iar Sharun avea de gând să joace la cacealma prinzându-i în corzi pe generalul Başkaev, pe împăratul Ogawa, pe begonul din Bagoda, pe Obin Oba, pe generalul Monteores și pe hemolul din Galeea.

Analizând buclele Davi, mi-am dat seama că încercând să construiesc Takla Makan, îndreptându-mă spre el, voi produce o serie de fracturi în regimul imaginar al enciclopediilor și că aparenta enciclopedie informațională le va împiedica să se transforme în totalități.

I-am scris un mesaj lui Obin Oba substituindu-mă domnișoarei Margareta din micul Beauburg și am trimis o depeșă urgentă agenților îngăduitori din Wuno Kazal făgăduindu-le că vor afla adevărul despre uriașul obiect cosmic care amenință comunitatea lor informațională. Agenții îngăduitori s-au grăbit să răspundă generalului Başkaev. Mesajul lor a fost interceptat de guvernatorul de Togai care a făcut un scandal monstru la conferințele apriliee.

Teritoriile Hossa au devenit obiect de dispută între eremiții reformați și Cavalerii rățăcitori din Tale Kalevo iar eu am avut grijă ca gunoierii din Guaribo să pătrundă în teritorii prin tunele săpate de viermii kotango pe care Elal Belal îi adusese la viață folosind o celulă descoperită într-un meteorit din enciclopedia Terrariei.

Recitind cărțile de la Soko, am înțeles că războaiele matriceale se vor sfârși în niște banale acțiuni de dezinformare. Marele asalt de la Bunga Buno, șarja de cavalerie de lângă lacurile Ontero, armistițiul de la Kalaha,

înțelegerile de la Gala Gabo, tratativele de pe Muna Mun, întâlnirile de pe Omango și de pe Combaro care, asediul de la Ab Jawal, răzmerița pneumaticilor din Ghile Gam, raidul electricilor din Susa Mabusa, lovitura de stat dată de informaționalii din Pitra Pora, decorporarea centralelor de informații din Grana Kale, Gobo și Selimo Salah, măcelul spionilor din Quale Piteque erau doar pure fantezii puse la cale de oamenii colonelului Sharun, de agenții împăratului Ogawa, de locotenenții lui Obin Oba și de serviciile secrete ale vicepreședintelui Weinberger care visa să se transforme într-o bună zi într-o structură imaginară liberă pentru a colinda nestingherit frumoasele lumi ale miraculosului tot.

Printr-un intermediar din Ogunda Do, generalul Bașkaev s-a întâlnit în mare secret cu generalul Monteores și l-a convins că trupele sale interceptaseră un transport de diamante de lumină veche. Căraușii din Gongora Maza se pregăteau să le predea lui Obin Oba care voia astfel să pună monopol pe nemurire în toate lumile unde democrația dădea lovituri mortale filosofiei totalitarienilor din Nulome.

Totalitarienii masacraseră câțiva reprezentanți ai augustei oficiale din Galeea și aveau de gând să-și extindă influența și asupra teritoriilor Hossa și asupra tuturor enciclopediilor aflate dincoace de orizontul vizibil.

Zvonurile despre Mandhala au torpilat întâlnirea dintre Bașkaev și Monteores, amândoi suspectându-se că ar fi pus mâna pe matricea ei.

Eremitii reformați i-au învrăjbit pe cei doi generali, după ce au primit un mesaj secret de la un necunoscut intrigant, despre care cărțile de la Soko spuneau că va avea o influență covârșitoare asupra războaielor matriceale, dându-le noi înțeleșuri.

Vicepreședintele Weinberger l-a contactat în secret pe Obin Oba promițându-i o enciclopedie din Qinzacoatl pentru a putea obține nemurirea fără prea multă cheltuială. Obin Oba trebuia în schimb să-i țină în șah pe

împăratul Ogawa și pe generalul Bașkaev și să simuleze o invazie în Upândâva.

Multiplicantul colonelului Sharun a fost deconspirat de un cotidian de seară din Marsila Mole și întreaga opinie publică s-a inflammat peste măsură. Sute de scenarii au fost vândute pe sub mână serviciilor secrete din Cretona, Bulbona și Molina Mar iar studiourile din Guaribo au scos bani frumoși din toată povestea turnând un serial de mare succes.

Procesul a durat mai multe luni de zile, serviciile secrete din Marsila Mole fiind convinse că întreaga afacere avea legătură cu iminenta desecretizare despre care toată lumea vorbea cu un soi de frenezie periculoasă.

Multiplicantul colonelului Sharun a pledat nevinovat și cei o sută de inspectori au fost cât pe-aici să se lase impresionați de ținuta lui demnă în timpul procesului care a fost transmis în direct pe toate rețelele informaționale.

Jurnaliștii au ținut opinia publică cu sufletul la gură nebănuind că vârtejurile folosite de forțele maritime ale vicepreședintelui Weinberger produc bifurcații în cascadă, întreg domeniul virtual scăpând de sub control.

În fața ghilotinei, președintele din Marsila Mole a citit un discurs emoționant despre apărarea patriei și a lansat câteva sloganuri electorale pregătite cu minuție de consilierii lui.

La trei minute după ce multiplicantul colonelului Sharun a fost ghilotinat, președintele a primit un glonț drept în inimă.

Atentatul a fost pus pe seama viermilor zburători din Kan Sa la care ar fi fost nemulțumiți că augusta oficială din Marsila Mole refuzase să le acorde un statut privilegiat de vreme ce puseseră la dispoziția serviciilor secrete hărțile stelare ale tuturor structurilor imagineare libere care gravitau dincolo de orizontul vizibil.

Relațiile internaționale s-au tensionat dar în urma unor tratative dramatice, evenimentele au reintrat sub control pentru o perioadă relativ scurtă.

Amenințarea unui uriaș obiect cosmic a relansat criticile asupra marilor scuturi din Adamville, Beauburg și Qiatotocoatl și a pus sub semnul întrebării eficacitatea serviciilor secrete.

Preoteasa Enciclope a vizat câteva capitale încercând să găsească puncte de convergență dar oamenii politici din Nulome, din Salsa și Batona au încercat s-o compromită în ochii opiniei publice.

Colonelul Sharun a îndemnat un editor din Guaribo să publice memoriile lui Abebe, evenimentul redeschizând problema spinoasă a diamantelor de lumină veche.

Potrivit unui pasaj de la pagina 1342, diamantele de lumină veche puteau produce schimbarea de cod a întregii enciclopedii dându-i posibilitatea de a intra în conul de lumină veche.

Ideea a prins atât de bine încât mulțimile din Gozeh, din Molina Mar și din Tambora au ieșit pe străzi cerând noi reglementări internaționale în problema nemuririi.

Isteria a cuprins enciclopedii întregi. Guvernatorul din Togai s-a sinucis. Obin Oba a fost crucificat, generalul Bașkaev a murit într-un atentat cu bombă iar colonelul Sharun și-a pierdut viața într-o încăierare cu hingherii din Galeea.

Generalul Monteores a fost asasinat de locotenenții săi iar vicepreședintele Weinberger a fost implicat într-un scandal de proporții căruia nu i-a făcut față, trebuind să recunoască implicarea sa în experimentele din domeniul virtual.

Sute de spioni au fost măturați de un vârtej iar multe enciclopedii au colapsat din cauza unor încercări de decorporare nereușite.

Cărbunarii din Galedo au ridicat baricade. Oțelarii din Burbansk au atacat palatul guvernamental. Plasmoizii din Kula l-au ridicat în ștreang pe colombonianul atotstăpânitor iar femeile din Mandhala au bântuit stabilimentele până la sfârșitul verii.

Pescarii din Bulbona l-au înjunghiat pe Bonal Banono

care voia să-i convingă pe toți că e alesul noilor vremuri iar vânătorii de stele din Bolenga Hason și-au ucis starostele cu pietre pentru că acesta refuzase să fie crucificat spre pilda muritorilor de rând. Muzeografii din Uran Buran au atacat pachebotul Tubaro iar gemiții din Gemsala s-au sinucis în masă.

Însoritele singurătăți din Gambala au fost torpilate de submarinul lui Abu Kadîr iar ciupercile plângărețe din Hanna au fost alungate de spionii din Kumbra Kumbrali care voiau să prindă Mandhala cu ajutorul unor plase de pescuit oceanic. Agamelorii din Buzafa și-au incendiat locuințele și au chemat agonicele din Bunga Buno să se hrănească cu structurile lor imaginare.

Balamiții din Doga Noga au pus la cale un festival al berii și s-au îmbătat atât de tare încât n-au reușit să miște un deget atunci când gândacii hoha noha i-au înfulecat din ordinul împăratului Ogawa.

Capetele rase din Puerto Pico au scufundat navele aliate iar albatroșii imperiali din Molina Mar au scos ochii tuturor naivilor care s-au aventurat pe faleză în așteptarea uriașului obiect cosmic care, chipurile, ar fi venit de dincolo de orizontul vizibil ca să descătușeze imaginarul tuturor mulțimilor.

Serviciile secrete au pornit un război fulger. Spionii din Quzo au ars Molina Mar iar împăratul Ogawa a fost ucis cu un harpon de un vânător de balene din Nulome.

Lesbienele din Guaribo s-au vânturat printr-o mulțime de enciclopedii în căutarea preotesei Enciclope. Guarzii din Basoka și-au crestat nasurile la sfârșitul unui ritual închinat împăratului întunericului.

Mulțimile din Ponema Katai au văzut un înger albastru. Agomanian Agomanianos a ieșit din catacombe gata, gata să spună tuturor teribilul adevăr al tuturor lumilor. Genialii din Tona Gal au emis bula fantasmagorică iar suprema contabilă din Tulule a fâgăduit tuturor scriitorilor desecretizarea enciclopediilor și marea orgie a structurilor narative și gloria, gloria în carne și oase.

Adamville a fost aruncat în aer de Obin Oba. Obin Oba? Ah, e mort. Bine, fie, Adamville a fost aruncat în aer de multiplicantul lui Obin Oba.

Poporul confuz din Qiatotocoatl s-a strâns în rotonda îngerilor să înalțe imnuri de slavă necunoscutului intrigant care le-a promis printr-un interpret basconian că le va trimite în dar întreaga sectă a puțișoarelor vesele care se dovediseră mult mai voluptuoase decât femeile din Mandhala.

În vacarmul informațional, am făcut unele corelații necesare. Am reinterpretat imperfecțiunea și am schimbat codurile. Îndreptându-mă către Takla Makan și construindu-l în mișcarea mea aparentă, am recuperat o mulțime de forme care-mi erau necesare unor acțiuni de dezinformare a serviciilor secrete inamice de același rang care își trimiseseră agenții în proximitatea mea informațională.

Se naște primul stat virtual. Adamville protestează în timp ce Guaribo pregătește trupe de intervenție. Tulule votează pentru distrugerea domeniului virtual.

Gamboa propune betonarea lui. Qiatotocoatl își trimite spionii în noul stat virtual pentru a stabili legături de cooperare cu spionii virtuali considerați a fi teribil de eficienți în războaiele matriceale.

Beauburg face o plângere la organisme internaționale. Marsila Mole promite sprijin logistic în cazul unui război stelar. Tona Gal combate o asemenea idee pledând pentru calm și rațiune. Warola Wola se arată gata să se unească cu noul stat virtual punând în discuție vechile frontiere.

Pala Guzan construiește un tun de proporții impresionante cu care va distruge dintr-o singură lovitură tânărul stat virtual. Kuali Kualibo antrenează oameni-broască pentru a ataca de pe mare. Kyo Sao anunță mobilizarea generală.

Mastrokas constituie miliții cetățenești. Nulome experimentează noi gaze toxice extrem de mortale.

Gualimbo cere încetarea pregătirilor de război. Bagoda votează pentru embargo. Ehrenul fierbe gata, gata să dea în clocot.

Galeea, scuipată de balena albastră pe un țărm silicios, încă nu s-a dezmeticit și vrea să fie în întregime virtuală. Togai e gata să trimită infanteria.

Gugombe, Kalabrar și Area Komburo stau în așteptare. Doga Noga, Omah și Kamol Pator cheamă tinerii să se înroleze în detașamentele mecanizate.

Evila Evao nu e încă pregătită din punct de vedere militar, acuzând o imaginară criză de muniție. Farina Mofin, Kaga Kumani și Kimbala votează pentru o intervenție în forță. Bunao cere un răgaz pentru tratative.

Puerto Pico a pregătit flota și așteaptă semnalul de luptă. To Terrei crește producția de obuze. Sumba Subaraio, Tomei Taiom și Kauna Kunaó vor ca detașamentele lor să deschidă lupta. Bankusai pune la dispoziție corpul de balerine pentru programe artistice pe linia frontului. Cardena, Hamma și Fovila se abțin.

San Gastoban vrea să fie avocatul tânărului stat virtual.

Takla Makan?

El să fie secretul?

Dar nu e secretul dimensiunea fractală a universului plin de universuri?

Takla Makan? Fie.

Întreaga mea omogenitate informațională vibrează trecând prin stări de convexitate sau concavitate fracturând conul de lumină veche.

Să înceapă marele bal!

Uite-mă printre mese. Chel, chel. Năucind masele cu fricțiunile mele aiuritoare. Imberbul cenaclist ratând orgasmul supremei contabile. Magician al secretului, construind și reconstruind structurile narrative și structurile descriptive după cele șapte utopice.

Mă tot învărt printre mese pe terasa teraselor din Takla Makan. Terasa? Ah, terasa! Aici se pun la cale mare

parte din conspirațiile lumii. Pe terasă, doamnelor și domnilor. Vă rog, la o parte. Gunoierii vor strânge resturile. Femeile de serviciu mătură praful. Nu, acolo nu sunt microfoane. Sunt structuri descriptive în care se cuprind treptele de marmură, florile de migole, cerul azuriu, paietele, penele de struț și diamantele de lumină veche pe care le poartă la gât voluptuoasele din Mandhala și din Marsila Mole. Marsila Mole? E și el un oraș bântuitor?

Editura LiterNet Prima pagină Pagina anterioară

E vocea lui Pitoșkin. A îmbrăcat un frac cumpărat de la solduri și se tot zgâiește după pricoliciul de la arsenal. Multiplicantul!

Mă tot învârt printre mese printre ambasadorii occidentalelor și orientalelor.

Au ștaif. Se dau în vânt după enciclopediile de dincoace de orizontul vizibil, au ei înțeleșurile lor, codurile lor. Înclină din cap, vor negocia în Molina Mar. Se ating pe umăr, urmează noi războaie matriceale. Bat ușor din picior, urmează înțelegeri secrete asupra noilor vecinătăți de foc.

Mă învârt printre mese, trag cu urechea, pregătesc mantia înstelată pe care o voi arunca peste lume în momentul de torsiune.

Ce moment magnific!

Colonelul Sharun umblă de colo, colo printre spioni, secondat de multiplicantul său care e plin de sânge pe cămașa albă, scrobită impecabil. Nimeni nu vede sângele, fiind un nonsens.

Ies pe peron. Gata, gata să-mi pun în mișcare trupele, armata mea invizibilă și glorioasă!

Ideile!

Ce armată imbatabilă sunt ideile!

Generalul Monteores mă bate pe umăr. Mă confundă cu Obin Oba. E supărat că nu i-am livrat diamantele de lumină veche. Își cere scuze. Îmi cer scuze, Bobolina, zice generalul Monteores privind hulpav cei trei sâni imenși pe care îi dezvălui cu un zâmbet languros.

Ah, generali!

Başkaev îmi aține calea, unde fugi Melisa Hari, mă întreabă, ți-a căzut batista, pișicherule îi spun și generalul se înroșește și mă invită la dans, îi acord un dans și Obin Oba mă oprește în drum spre toaleta doamnelor, zice, domnișoară Margareta, m-am îndrăgostit de tine!

Sunt cu toții vrăjiți. Îmi dau târcoale.

Oh, Mandhala, șoptește împăratul Ogawa. Petra Petronius mă numește Rahab iar Elal Belal îmi sărută mâna încurcat. Puțișoarele vesele? Așa întreabă Pitoșkin plescăind din buze. Vânătorii de balene scot un chiot iar spionii din Marsila Mole, Qiatotocoatl și Bulbona pun tot felul de pariuri în timp ce un organist din Guaribo compune în cântecel porcos numai și numai pentru mine.

Begonul de Bagoda mă pișcă de fund, nesimțitul ah, Bobolina, zice, ce țâțe ai, porcule, îi șoptesc, porcușorule, îi șoptesc și-l pocnesc cu umbreluța peste degetele butucănoase. Melisa, iubito, îți dăruiesc butonul nuclear, se jură vicepreședintele Weinberger târând după el secretarul apărării, gras, cu bretele și cumplit de deștept.

Elvina, zice generalul Monteores, îmi strecoară între sâni cartea lui de vizită și se fălește cu cizmele de călărie primite în dar de la armatorii din Puerto Pico.

Armatorii se țin după mine, îmi oferă țigarete din San Gastoban. Domnișoară Margareta, am vrea să lucreți pentru noi, sunteți un înger, șoptește colonelul Sharun.

Maiorul Farigot îmi ridică și el batista de pe pardoseala care pulsează ca o inimă. Se reped și alții numiți în această experiență dar pe care nu-i mai numim găsind alte personaje. Gazam Gamzelan se repede să-mi toarne șampanie.

Îmi toarnă.

Egdar Ikovlev zice, sunt spionul șef din Burbansk, vei fi a noastră și numai a noastră. Are niște fotografii cu Tokoma Takoma. Împăratul Ogawa ar da orice să le vadă. Pelias Paso se îngheșuie și el cu niște fotografii, șoptește, Melisa Mari, ești pe mâinile noastre, maiorul Pluckart ar

da un pumn de diamante de lumină veche să te aibă pe biroul său. E vremea să lucrezi pentru noi, îmi declară libidinosul domn Kuwak, ministrul de interne din Galoma.

Domnișoara Margareta, nu am ce-ți face. Fratele dumitale e arestat. A mărturisit. Ai pus la cale asasinarea președintelui din Marsila Mole. Colonelul Sharun e la curent cu acțiunile tale, nu-i așa?

Presiunea câmpurilor magnetice e de partea noastră, zice Kon Bakon aprinzându-și pipa, cred că nu trebuie să mai stai pe gânduri, te vom îmbrăca, te vom parfuma ca pe o prințesă, adu-ți aminte de unde-ai plecat, Contessina! Amiralul Von Kripke mă invită la vals, nu-i lua în seamă iubito, vocea ta e nemaipomenită, o vom folosi ca armă sonică în războaiele matriceale care se tot pun la cale de o mie de ani încoace, Bertha!

Directorul centralei de informații din Bongono împinge ușurel scaunul, o limonadă? Atenție la scobitoare, e un microfon acolo! E un microfon aici, zice curtenitor colonelul Walewska dăruindu-mi o brățară, fi atentă Polenka!

Un evantai pentru Bobolina, strigă doi locotenenți de marină gata să-mi schimbe identitatea. Vă rog, o scrumieră, cere cu un glas moale prim-ministrul guaribian interesându-se dacă nu știu câte ceva despre marile scuturi instalate dincolo de Qiatotocoatl. Domnișoarelor, zice Pericleu Peclatis, vă invităm să vizitați insulele, oh, ce minunate locuri, zice Peclatis, ne-ar interesa structurile imaginare libere de dincolo de orizontul vizibil, știm cu exactitate că le-ați zărit cu telescopul, domnișoarelor Vafakis, nu vă sfiți, patria vă va fi recunoscătoare, pe cuvânt!

Noi nu explicităm periferia în raport cu centrul prin puncte cardinale și tocmai de aceea vă invităm stimată domnișoară Frasela să luptați sub stindardul nostru, ne întâlnim pe terasă, după cafea? Dacă v-ați putea infiltra în cercurile de literați de la Gozeh v-am fi recunoscători, Parusala, ce nume încântător, cum, serviciile secrete din

Bulbona v-au contactat înaintea noastră? Nu e nicio problemă, se rezolvă.

Se rezolvă cererea dumneavoastră, stimată doamnă Aghata Pantadoglu, vă eliberăm soțul în schimbul unor informații nevinovate despre bancherii din Nulome, îi frecvențați de multă vreme, nu are niciun rost să negați, avem câteva sute de videocasete și fotografii, suntem profesioniști, stimată doamnă!

O, Alberta, ți-a ieșit de minune escapada cu prințul Borisov! Dar, Antoanela, noi nu am falsificat hârtiile de o sută! Bună seara, bună seara, nu-i așa că nu vă așteptați să ne întâlnim tocmai aici, în Takla Makan, domnișoară Calsemla, ce mai faceți? Cum, curierul nostru nu v-a transmis noile ordine?

A fost ucis într-un schimb de focuri în cafeneaua Magala? Și treceți întâmplător pe acolo, nu-i așa? Să nu spuneți nu, îi oferiți o noapte de neuitat și vă uitați un pic în portofelul lui, numai un pic, vă rog, Alsimtestra! Mânuiți armele extraordinar, Bobolina! Preferați otrava?

Aha, înțeleg, îl veți ucide cu o vibrație Ka La! N-am mai auzit de așa ceva! Ce faceți, amețesc, Bobolina, m-ați nenorocit! Să recapitulăm, vă substituiți reginei! Nu e bine să vă expuneți, Kundhala e un tip extrem de periculos, v-am sugera să evitați o apropiere de el, sunt anumite riscuri, nu, nu citește gândurile dar nu-i rezistă nicio femeie! Colonelul e foarte mulțumit de serviciile tale Marsaliina, te va propune pentru o diplomă de merit, nu, haina de blană a fost oferită Gambelei!

Gambela a furat planurile marilor scuturi, nu am nicio vină, nu eu am hotărât.

Cred că te vom retrage din Nulome, Baldara, înțelege Baldara, șeful serviciilor secrete a pus ochii pe tine, nu insista, știm că te-ai îndrăgostit de el, nici nu poate fi vorba să devii agent dublu, renunță! Te credem Bobolina.

Sigur, Bobolina. Fără îndoială, Bobolina. Nici nu intră în discuție, Bobolina, așa vom face, Bobolina. În mod foarte clar, Bobolina.

M-ai călcat pe picior, Bobolinaaa!

Mă învârt printre mese. Chelnerii se tot lovesc unii de alții. Trag și ei cu urechea. Lucrează pentru Obin Oba, pentru serviciile secrete din Qiatotocoatl, pentru împăratul Ogawa, pentru cardinalul din Popocatepetlán, pentru Chiramo Charamo, pentru bancherii din Azego Bazego, pentru spionii din Kumure, pentru fumătorii de trabuc din Tutumbe, pentru plutonierul Slatt din Pitonga Batonga, pentru centralele de informații din Morena și Gugumbe, pentru maiorul Argabraiev din Mokason, pentru inspirații secretoși din Bitambo Marakas și pentru confreriile din Tontura și Gargo Bagablas.

Hoțomanii!

Dinspre bucătărie vin tot felul de arome, îți gâdilă nările, te îmbie, te năucesc, îți dau aripi, te poartă pe deasupra meselor, printre candelabre.

Arome de foline, migole și merigori.

Se aud cuțitoaiele bucătarilor feliind o uriașă balenă albastră. Feliind. Feliind.

Stropi sprintari de bere se preling pe bărbia magicianului, se înghesuie, își rotesc burticile spre lumina candelabrelor, au aurul soarelui din Gatanga Masai, din Gubole Babo și din Kamcean Kaman. Se împing unii într-alții, se pupă, se întrepătrund, explodează fericiți, e o conspirație împotriva celulei, zice comandorul Blakerson, ura, ura, strigă bucătarii iviți de după ușile batante, poc, poc, ce de cucuie, înapoi la balena albastră, răcnește șeful de sală, acolo, în măruntaiele ei, e ascuns teribilul adevăr al tuturor lumilor!

Mă învârt printre mese. Generalul Baškaev aduce un fruct de mare. Zice, pufnind printre mustățile-i mari, stufoase și roșii, băiete, ia fructul acesta și rumenește-l!

Bucătarii valsează. Bobolina valsează. Împăratul Ogawa valsează. Colonelul Sharun valsează.

Se rotesc cu toții sub presiunea câmpurilor magnetice, tipând de plăcere.

Celulele, nebunele, intră-n vibrație, au ele cântecul

lor de luptă, trec succesiv prin stări de convexitate și concavitate, membranele lor zbârâie, atenție, o să mă îndrăgostesc de tine, zice o celulă altei celule.

Regiunile îndepărtate ale universului plin de universuri colapsează haotic, anunță Petra Petronius desfăcând o sticlă de șampanie, Bobolina îl pocnește cu umbreluța, colonelul Sharun mă ia în brațe strigând fericit, ce țâțe ai Bertha, oamenii lui Obin Oba fură niște instrucțiuni enciclopedice îndopând un purcel de lapte cu ele, instrumentiștii cântă pe ruptealea, le țâșnește sânge din urechile clăpăuge.

Maiorul Farigot se luptă cu un jambon cât toate zilele, năvălesc prin ușile larg deschise o mulțime de spioni, bine v-am găsit iubiților, răcnește starostele agenților dubli din Guaribo, bucătarii asudă printre canțarole, un sturion se trezește din moarte sperind domnișoarele din Marsila Molé.

Abu Kadîr trece printre mese cu submarinul lui galben, bum, trage o torpilă, hemolul din Galeea citește un studiu despre strategiile magnetice, cine să-l audă, nu-l aude nimeni, generalul Monteores se giugiulește cu niște madrilere, elvine și columbule, Petra Petronius strigă în gura mare că procesele informaționale pot avea loc fără consum de energie, taci, limbutule, răcnește Bobolina pocnindu-l cu poșeta, agenții împăratului Ogawa transmit întreaga scenă prin rețelele informaționale, bateristul chinuie tobele, bam, bam, bam, pornește un marș.

Generalul Bașkaev își netezește vipușca, bibliografia, nu uitați bibliografia, răcnește unul dintre vulgarizatorii din Omah, tocmai a sosit cu misiune de dezinformare, zice nu știu ce despre câmpurile magnetice, despre orgasmul universal, despre enciclopedia din San Gastoban, ba nu, e vorba de revelația din San Gastoban, murmură domnișoara Margareta, spionii se rotesc amețitor, valsează, din ce în ce mai mulți în lumina veche ce se revarsă din candelabrele care pâlpâie sub presiunea diavolească a câmpurilor magnetice.

O să ne rupem gâtul tot umblând după Mandhala, zice colonelul Fuskas sosit din Ehren, să fie cumva vreo cacealma? Di Giorgio, vestitul poet torinez, agent de influență și consilier de imagine pe lângă vicepreședintele Weinberger, scrie fanteziile erotice inspirat de bulele de gaz care țâșnesc din siajul Mandhalalei și preotesele din Bankusai îl ridică la rangul de fermecător invitându-l la una din petrecerile lor în pielea goală. Pitoșkin are și el niște planuri, îi arde de giurgiuleală.

Vinul curge în valuri. Rubiniu. Auriu. Perlat. Spionii se avântă pe marea vinului cântând cântecele porcoase și dându-și ochisorii peste cap.

Să ne desecretizăm!

Așa strigă cu toții cerșind, implorând, rugând pe șeful de sală să înceapă desecretizarea.

Toți strigă la mine, băiete, trage cortina, gata, gata cu secretele.

Cum de se grăbesc așa cu toții către sensul ultim, către nebănuita și miraculoasa torsiune a câmpurilor magnetice?

Să fie Takla Makan.

Takla Makan!

E Bobolina. Roșie în obraji. Se-nvârte de nebună în mijlocul ringului de dans și mă confundă când cu colonelul Sharun când cu Melisa Hari, când cu generalul Başkaev sau cu împăratul Ogawa care stă gata, gata să cadă în penumbra lunii.

Trece o umbră prin texte și textele iau foc. Mesele, lumânările, armele, magneții prinși discret la acul de cravată să atragă secretul secretelor, pardoseala, candelabrele, toate iau foc.

Dar a sosit oare momentul?

Iată cum dănțuiesc spiralele de cașcaval, elicea de maioneză, spiralatele salate!

Nu e momentul.

Serviciile secrete inamice primesc mesaje contradictorii. Reinterpretarea imperfecțiunii a împins

omogenitatea noastră informațională către reorganizarea unor structuri narative și descriptive conținute în inventarul enciclopedic, după o temeinică cercetare a bibliografiei.

Alcătuirea lumilor nesfârșite se revendică a fi a codurilor construite după deliciul interpretării iar maliția sau aroganța celui care interpretează sunt dovezi sigure de vulnerabilitate.

E o brambureală, se zvonește printre agenții serviciilor secrete inamice care, în aroganța lor, nu reușesc să interpreteze efectul de oglindă.

Bobolina trage de ei, iubiților!

Îi arunc în vârtejul valsului. Îi virusez. Le restructurez imaginarul.

Enciclopediile intră în momentul de torsiune temătoare, plăcut înfiorate, timide. Dar ard de nerăbdare să fie torsionate de războaiele matriceale, ard de nerăbdare să cunoască orgasmul, să cadă în mâna spionilor care să le violeze cu sălbăcie. Sunt grăbite să dezbrace hainele de lumină veche. Sunt grăbite să devină.

Se aruncă orbește în vârtejul torsiunii neluând în seamă formele care sfârșesc în nesfârșit, neluând seama la vârtejurile virtuale.

Bietele forme!

Se risipesc fără să bage de seamă. Le aspiră universul plin de universuri pentru buna funcționare a lui. Le secătuiește sorbindu-le imaginarul și modelând din el curioase forme care se găsesc într-o mișcare aparentă.

Putem să ne risipim în mai multe feluri. Risipa asta se face potrivit unei bibliografii. Înghițim texte după o grilă dată închipuindu-ne că vom ajunge la adevăr preschimbându-ne într-o ultimă totalitate.

Odată sfârșită călătoria, în Marsila Mole, în Qiatotocoatl sau în Puerto Pico, suntem încredințați că dincolo de orizontul vizibil nimic nu mai este, nimicul fiind un nonsens.

Mulțimile din Takla Makan se înghesuie să

deslușească secretul, teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Dar nu plăcerea lecturii e căutată, nu plictisul duminical e căutat. Nici sfârșirea elenului prin refuzul reflecției și reflexiei.

Mulțimile de spioni din Takla Makan vor să știe adevărul despre orgasmul totalității. Fără a mișca un deget. Îl vor pe degeaba.

Caută înțelesuri despre plăcerea miracolului dar e ca și cum ar umbla după femei. Ard de nerăbdare să se giurgiulească nițel cu miracolul dar nu se avântă în vârtoarea universului plin de universuri pentru a-l afla.

Suprema plăcere stă însă prin săvârșirea prin miracol așa cum fluturii arzând pe lampă descoperă ei singuri covârșitoarea lumină veche.

Bobolina se prăbușește printre mese, imensă, speriată și grea.

Un doctor!

Spionii își dau coate.

Colonei, generali, maiori. Cine a făcut-o?

Doctorul scoate o exclamație.

Ei, doctore, nu ne mai ține în tensiuni! Spune-ne adevărul. Doctore?

E mort. I-a explodat inima sub presiunea câmpurilor magnetice.

Iar Bobolina?

Crește. Crește din ce în ce mai mult. Procesul inflaționist o ia razna. Uite-o ce mare e! Ne turtește. Ne strivește. Ne cuprinde. Cădem cu toții printre catacombele ei plăcut mirositoare. Bobolina, briza mării! Bobolina, parfum de iasomie! Bobolina, ploaie de primăvară. Alo, domnule, situația e critică, zice colonelul Fuskas călcându-mă. Știi unde ne aflăm? Nu știu care strigă cuprins de disperare, se văd stelele!

Dar nu sunt stelele, e sigur. Sunt structuri imagineare libere care ard ca niște candelă prin universul plin de universuri. Sunt în inima totalității, strigă vulgarizatorii din Molina Mar pregătindu-se să preia puterea în noile

condiții.

Se iscă certuri. Spionii se iau la hartă. Hoinăresc prin corpul totalității descoperind corporalitatea și punând la cale noi acțiuni subversive. Serviciile secrete inamice le trimit mesaje de încurajare și se arată dispuse să coopereze. Înregistrăm fluctuații magnetice semn că unii spioni din Takla Makan defectează. Le urmărim cu atenție secretele. Dăre luminoase prin universul plin de universuri.

Consultăm bibliografia. Punem la cale conflicte între sintaxe și semne, aparente contradicții și incertitudini. Amețitorul nostru balet cosmic confuzionează serviciile secrete inamice.

Sunt cuprinse de disperare și recurg la diverse manipulări în cascadă.

Structurile noastre narrative reorganizate sunt tot atâtea false puncte vulnerabile care le vor atrage în capcană.

Suntem discontinuitate și tendință către sensul ultim și nimic nu ne mai poate sta în cale. Obiectele magiei noastre nu sunt legile, legile fiind un nonsens.

Nimicul pare să ne fi însoțit în mișcarea noastră aparentă prin universul plin de universuri, presiunea câmpurilor magnetice prilejuindu-ne plăcerea experimentului.

Experiența însoțește sensul ascuns al misiunii noastre și ne îndreptățește să credem că sensul ultim e o construcție simbolică.

Construim.

Personajele fabuloase conținute în enciclopedia noastră tind să se organizeze într-un continuum construindu-și referințe imaginare.

În aroganța noastră am crezut că imperfecțiunea vorbește despre sfârșitul istoriei dar ne-am înșelat.

Totalitățile sunt și ele construcții simbolice necesare unor stări similare morții termice. Serviciile secrete inamice au avut astfel de experiențe. E un prim mesaj

coerent. Nu vedem în el nimic altceva decât un semn al unor posibile negocieri.

Navigăm prin universul plin de universuri sondând enciclopediile care au fost la un pas de a se transforma în totalități. Sunt corpuri moarte ale unor lumi tăcute, spuzite de lumină veche. Fluidele lor s-au risipit fiind absorbite de vârtejurile virtuale care trec razant pe deasupra omogenității noastre informaționale.

Purtăm cu noi totalitatea ultimă în timp ce serviciile secrete inamice pregătesc ritualul miraculosului tot. Ne-au urmărit de la începutul acestei experiențe, când presiunea câmpurilor magnetice ne-a scos din letargia unui periferic neștiut.

Schimbăm diverse mesaje. Respectăm protocolul. Ne punem întrebări. Ne-am refăcut omogenitatea trecând printr-o singularitate fabulatorie. Am traversat astfel moartea termică, stările de neomogenitate, bifurcațiile.

Ne-am sustras influenței nefaste a unor atractori stranii pe care îi conțineam și care nu ne erau exteriori, așa cum în mod fatal am crezut până în momentul de torsiune pe care l-am codificat a fi Takla Makan. E multă tăcere în jurul omogenității noastre informaționale. Nu suntem în funcțiune și nu producem comportamente observabile.

Dacă am fi priviți de dincolo de orizontul vizibil, am arăta ca o pată de lumină veche uitată printre uneltele ruginite ale unei magazii. Dacă ne-am privi noi înșine de dincolo de orizontul vizibil, ne-am putea vedea ca mici oaze de omogenitate rotindu-ne în corpul unei uriașe orizontalități, sclipind.

Nu știm însă cum ne percep serviciile secrete inamice. Ne ghidează către miraculosul tot, acolo unde va fi punctul de convergență cu totalitatea noastră.

Ne ferim să mai producem turbulențe și nu suntem interesați să capturăm structuri imaginare libere sau vârtejuri virtuale care să dea viață unor structuri narrative aiuritoare. Păstrăm coerența la doar câțiva pași de

miracol.

Totalitatea noastră pare liniștită. Cândva bobolină, acum uriaș obiect cosmic structurat potrivit unor instrucțiuni clare, convenabile. Ne îndreptăm spre sensul ultim încercând o furtună de sentimente deși suntem lipsiți de suport, nefiind în funcțiune și neavând a produce comportamente. E din ce în ce mai frig. Stelele se îndepărtează unele de altele în mare viteză. O cometă se aruncă orbește în hăul care se cascadează sub noi și se strivește de corpul inert al unei enciclopedii.

Vuietul războaielor semantice a murit, nu se mai aud strigătele de luptă din Marsila Mole, din Adamville și din Beauburg. Războinicii informaționali și-au lăsat chipurile prinse de inele rotitoare care trec în zbor spiralat prin proximitatea noastră informațională ca un ultim gest de bărbăție.

Întreaga noastră omogenitate trimite inele rotitoare către lumile rămase în urmă și care încă mai petrec în Takla Makan, împrôșcându-se cu șampanie și giugiulindu-se cu voluptuoasele din Mandhala fără pic de rușine. Din când în când întâlnim câte un uriaș obiect cosmic dezactivat de serviciile secrete inamice și folosit ca depozit pentru copiile enciclopediilor care au candidat fără succes la ultimul rol din existența lor.

Printre epave se zăresc structurile narative ale unor spioni dezactivați care plutesc în derivă și care vor fi aspirate de câte un vânător sau de câte o enciclopedie care încă mai dă semne de viață compunând melodii fără noimă. Serviciile secrete inamice își iau tot timpul măsuri de precauție și verifică proximitatea noastră informațională vrând să știe dacă presiunea câmpurilor magnetice nu ne produce o orizontalizare periculoasă pentru misiunea lor.

Stările noastre interrogative disipează în plinătatea omogenității eliberându-ne de subversiv. Jocul e deschis, superbia manipulării. Serviciile secrete inamice se relaxează și promet un apropiat contact vizual. Ele acceptă că mesajele schimbate între noi de-a lungul acestei

experiențe au fost marcate de confuzie și de contradictoriu.

Echilibrăm luminile lucrând asupra vitezelor lor și urmăm cursul indicat.

Întâlnirea cu miraculosul tot ar trebui să aibă loc în maximum trei secunde, suficient timp pentru a intui strategicile câmpurilor magnetice și pentru a pregăti procedurile de convergență.

Totalitatea construită de noi în iureșul războaielor semantice își păstrează consistența deși e lipsită de instrucțiuni. Aparența ei e atât de perfectă încât ne lăsăm înșelați fiind tentați de plăcerea experimentului.

Ne jucăm rolul magistral.

Formele și fluidele noastre, bine protejate, sunt arhivate într-una dintre omogenități, fiind secretizate.

Admitem că în decursul acestei experiențe am înregistrat lumini cu viteze variabile și tocmai de aceea am recurs la o necesară echilibrare.

Vitezele variabile ne vorbesc despre o posibilitate fascinantă pe care o descifrăm cu ajutorul unor utopice al căror rang ne ferim să-l gândim pentru totala protecție a misiunii noastre.

Analizând evenimentele în cascadă care au marcat experiența noastră de până acum și având în vedere că secretul este dimensiunea fractală a universului plin de universuri, intuim că textul atașat lui are un lector care cunoaște instrucțiunile în profunzimea lor.

Asupra actelor sale subtile putem emite o serie de ipoteze. Asupra privirii lui ca și construcție simbolică putem decreta o bulă fantasmagorică pentru a ne sustrage ridicolului.

Posibilitatea de-a dreptul fascinantă ar fi ca, în exercițiul lor, câmpurile magnetice să compună tocmai această privire pe care o considerăm, aici și acum, o construcție simbolică bazată pe structuri narative și descriptive al căror sens încă ne scapă.

Serviciile secrete inamice inițiază o simultaneitate ce

se suprapune celor trei secunde care ne despart de sensul ultim. Nu am primit niciun mesaj de avertisment dar facem față tangajului magnetic.

Verificăm codurile de acces. Declanșăm operațiunile premergătoare contactului vizual. Negociatorii noștri primesc ordinele de lucru.

Ar putea fi momentul așteptatei vizualizări?

Procedurile noastre se derulează conform acestui scenariu. Ne vom așeza la masa negocierilor? Vom face un schimb de prizonieri? Ne vom cunoaște codurile periferice în semn că de-o parte și de alta nu există suspiciuni? Vom ajunge la anumite înțelegeri? Aici și acum.

În apropierea punctului de convergență?

E semnul sigur al plăcerii experimentului? E un ritual pe care trebuie să-l urmărim? Sau e vorba de proceduri standard? Va avea loc o depresurizare a structurilor narrative și descriptive? E un răgaz? Trebuie să salutăm miraculosul tot? E ca și cum am depune o ofrandă? Dar noi cunoaștem operațiunile de torsionare și știm că o astfel de simultaneitate nu e prevăzută în instrucțiuni.

Vom negocia înainte de momentul de torsiune al totalității? În ce scop? Știm că orgasmul nu poate avea loc fără ca totalitatea să ia o formă specifică. Trimitem un mesaj. Nu primim răspuns. Simultaneitatea e netedă, fără trecut, prezent și viitor. Nu detectăm fluctuații magnetice. Înregistrăm un optic termic.

Scanăm zona.

E doar o celulă.

O neînsemnată celulă organică pierdută în spuma întunecoasă a universului plin de universuri. Cum a ajuns aici? Omogenitatea noastră informațională e cuprinsă de un imens hohot de râs.

Celula e protejată de un micuț vârtej virtual. Are un imaginar propriu. S-a folosit de efectul nostru de oglindă și ne-a indus în eroare. Se rotește ușor spre stânga și trimite un mesaj omogenității noastre care se orizontalizează către infinit.

Atenție, o să mă îndrăgostesc de tine!

Ideile noastre despre universul plin de universuri se găsesc într-o dificultate intelectuală de ordinul șapte de ambiguitate.

Suntem perechea unei celule? Aceasta ar dovedi că textul atașat universului plin de universuri nu reprezintă o singularitate, așa cum am fost înclinați să credem.

Ne aflăm într-un conflict cu noi înșine. Ar putea fi o subtilă acțiune de manipulare a serviciilor secrete inamice? Au ajuns ele la un stadiu care să le permită inițiative asupra textului ultim?

Ar putea fi teribilul adevăr al tuturor lumilor?

Sau poate că textul ultim a fost virusat de un alt text aparținător unui al doilea univers plin de universuri?

Și atunci cum ar trebui să interpretăm pluralitatea și nesfârșirea?

Să fie oare punctul de convergență al enciclopediei devenită totalitate cu miraculosul tot doar o simplă construcție simbolică?

Această experiență a noastră este doar iluzorie, noi fiind un nonsens?

Un al doilea univers plin de universuri nu poate fi acceptat căci noi definim universul plin de universuri a fi nesfârșirea.

Dar poate că în aroganța noastră ne-am imaginat doar că ne putem orizontaliza la infinit, infinitul fiind un nonsens de prim rang.

Suntem într-un aparent impas. Dacă inițiem operațiunile de distrugere a celulei ne vom anihila pulverizând perechea compusă aici și acum.

Dacă nu întreprindem nimic, celula ne va îngloba schimbându-ne sensul de rotație și instrucțiunile, noi nemaifiind ce-am fost.

În acest caz ne vom pierde memoriile.

Dintr-un anumit punct de vedere, nu suntem sub presiunea unei decizii pentru că simultaneitatea ne avantajează.

Oare celula nu are știința fluidelor și nu intuiește strategiile câmpurilor magnetice și e doar o primitivă de prim rang?

Construim.

Verificăm codurile de acces și limbajele de protecție deși aceste măsuri de prevedere par inutile.

Construim un model.

Probabil că celula va încerca să ne decorporeze pentru ca apoi să redefinească instrucțiunile cuprinse în inventarul nostru enciclopedic.

Omogenitatea noastră informațională nefiind în funcțiune și neavând a determina comportamente, celula nu are nevoie de energie pentru această acțiune.

Ne întrebăm însă dacă are inițiativă!

Din punctul ei de vedere, putem rămâne pereche la nesfârșit în această simultaneitate.

E convenabil pentru ea din punct de vedere al acțiunii dar rămâne deficitară în raport cu durata.

Pentru noi e vital să ieșim din acest moment pentru a nu ne pierde instrucțiunile dar suntem avantajați de simultaneitate.

Nu putem negocia neexistând limbaje acceptabile și condițiile unui protocol avantajos de ambele părți.

Atenție, o să mă îndrăgostesc de tine!

E un mesaj standard pe care celula îl conține în memoria ei fără a fi aceasta o dovadă de intenționalitate clară? Sau e doar o instrucțiune care se activează pentru buna funcționare a metabolismului ei în condiții prielnice?

Atenție, o să mă îndrăgostesc de tine!

Ne obsedează o întrebare cheie. De cât timp suntem împreună? Când am devenit pereche?

Experiența noastră de până acum să fi fost doar imaginară? Această neînsemnată celulă a manipulat structurile noastre narrative și descriptive ducându-ne într-o zonă a universului plin de universuri optimă pentru ea?

Atenție, o să mă îndrăgostesc de tine!

Ne-a indus stări imaginare de decorporare și ne-a

stimulat imaginarul producând fie înfășurările, fie desfășurările?

Obiectele magiei noastre ne apar ca fiind inutile în timp ce subiectele nu sunt, ele fiind un nonsens.

Ne imaginăm.

Sfârșit de secol nebun. Ne sorbim cafeaua. Manson din Bankusai l-a ucis pe Fergusso cu cinci focuri de armă. Cursa de Guaribo a fost pulverizată de o rachetă sol-aer. Au mai omorât încă vreo câteva mii de ființe.

Ne sorbim cafeaua. Ne-am brânșat la nodurile informaționale. O să ieșim pe stradă așa brânșați cum suntem.

Pitoșkin o să-și bată joc de noi. Pufăie un trabuc. Ce-i pasă?! O să ne tragă un pumn în nas și o să ne ușureze de toate părăluțele.

Dar ieșim în stradă așa brânșați cum suntem, cu tâmplele pline de implanturi argintii. Pitoșkin e teribil. Se dau în vânt după el fufele din cartier. Și alea organice și alea electronice. Pitoșkin are un pumn cât toate zilele.

O să coborâm în stradă gata brânșați. Avem în gură un gust sălcii.

Din robinet curge nisip. Prin țevile caloriferului se scurge rugina. De pe acoperiș cad în stradă niște albatroși imperiali morți.

Sunt morți de câteva zile. I-au împușcat polițiștii care străbat văzduhul în lung și-n lat cu elicopterele lor aurii. Fac un haz nebun. Uneori împușcă o târfuliță electrică. Aia explodează.

Ce frumos e! Sar jerbe multicolore în toate părțile.

Mulțimea de golănoi bate din palme de nebună. Dar am reușit să ne brânșăm la nodurile informaționale. Știm că am încălcat legea. E nemaipomenit să încălci legea.

Sfârșitul ăsta nebun de secol nu mai are nimic sfânt în el. Stau cu toții și se uită la marile ecrane de pe străzi. Tot felul de capsomani se strâmbă în fel și chip. Ne arată cum vor arunca cu bombe în capul celor din inima sudicilor. O să le-o tragă mișto de tot, urlă crainicul ăla cu

capul chel de la con.

Și golănoii râd cu gura până la urechi. Rânjesc periculos. Pitoșkin le dă apă la moară. Îi îndeamnă să se înroleze în marele război matriceal. Da, da' nu mai au nicio scăpare. O să-i facem terci să ne lărgim spațiul vital. Pitoșkin e omul guvernatei naționale.

Guvernul ăsta din Takla Makan e plin de ticăloși. Sunt miniștri grași și sunt miniștri slabi. Unii perversi, alții evlavioși. Când țin discursuri împrășcă microfoanele cu salivă. Saliva lor e acidă din cauza poluării. Microfoanele sunt schimbate după fiecare discurs, mi-a zis mie un șmecher de la wrt.

Tipii de la wrt pun la cale o mare conspirație. Și guvernanta națională pune la cale o conspirație. Și sudicele pun la cale o conspirație.

Și Pitoșkin conspiră. Și târfulițele electrice conspiră. Se duce dracului ființa umană. O facem harcea-parcea. Cui îi mai trebuie carcasa asta umblătoare?!

Nimănui.

O tranșează, o mitraliază, o îmbălsămează de sute de ani și nimic. Așa, în vis, alerg prin osuare nesfârșite. Câte o hârcă strigă la noi. Pune întrebări încuietoare. Că cine ar fi ea. Că pe cine s-a supărat ea în timpul vieții. O mare de umbre se învâltuțește peste osuare. Ne prindem ca de perdele zdrențuite.

Umbrele pătrund în noi.

Sigur că pun la cale o conspirație împotriva membranelor noastre celulare. Să ne desfacă. Așa, ca pe o conservă. Să ne înfigă hârca într-un par de argint pe care se înfășoară focul sfântului Elm. Astea-s visele acestui sfârșit de secol nebun.

Nimeni nu e cu adevărat stăpân.

Toți secretă conspirații. Ne strivesc bocancii lor. Ne strivesc grămezile lor de bani. De jetoane. Ne-au tras pe cap un prezervativ care să ne apere împotriva poluării, împotriva efectelor distrugătoare ale unor noi experiențe nucleare.

Dar nu ne pasă pentru că, împotriva legii, ne-am brânșat la nodurile informaționale. O să ieșim pe stradă. O să coborâm pâș, pâș pe scara asta murdară și periculoasă. Pe balustradă se dau tot felul de cufuriți înarmați până în dinți. Stau cu șişul pregătit să-ți dea drumul la sânge.

Au ucis eroii.

I-au băgat în cutii de mucava și joacă fotbal cu ele. Se îngrașă. Se îmbolnăvesc de ficat. Crapă de atâta senilitate și plictis. Plictisul e dușmanul nostru din toate timpurile.

Plictisul. Parșiva delăsare.

Trece un elicopter. Polițistul ochește un albatros. Trage. Albatrosul imperial se lovește de scările de incendiu ruginite. Câțiva picuri de sânge se preling pe treptele mâncate de ploaie. Pitoșkin rânjește. Strivește albatrosul imperial sub bocancul lui plin de ținte. Umbra albatrosului e luată de vântul solar și dusă aiurea, dincolo de marginile universului plin de universuri.

Carnavalul e în toi.

Artificii, discursuri, campanii electorale, votați-mă, votați-mă, gherile furibunde, agenți secreți care te spionează printr-o lunetă electronică, bombe, rachete, mine, morți tragice, filosofi de închiriat. Dar nu ne pasă, suntem pe cale să încalcăm legea.

Gata.

Pitoșkin o să moară fix peste cinci minute. O lume întreagă va muri exact peste cinci minute. Elicopterele poliției vor fi lovite de taifun. Filosofi de închiriat și savanții desueți vor sfârși elanul lor critic. Secolul nebun aflat pe sfârșite.

Începe mileniul.

Coborâm scara, nici nu mișcăm în aparenta noastră mișcare prin universul plin de universuri. Coborâm printre cufuriți și târfulițe electrice. Nici nu mișcăm.

Iată primii morți. Li se usucă gâtul. Li se zbate inima ca un albatros. Zidurile se zguduie. Se crapă scările. Coborâm dar nu mișcăm așa brânșați în nodurile

informaționale.

Accesăm un cod. Cei din Nulome au și ei probleme. Ne-au zărit. Se bulucesc spre gară. Spre aeroport. Spre catacombele metroului. În Burbansk, da, la fel. Și depravații din Gyula țipă îngroziți. Coborâm dar nu mișcăm.

Nu putem să mișcăm. Trupul ni s-a împuținat. Sigur că suntem pe sfârșite.

Celulele noastre se rup în bucăți, ne descompunem, ne metamorfozăm.

Începem să cuprindem lumea asta nebună de sfârșit de secol. Pentru că și-au dorit-o. Pentru că ne-au. Pentru că au chemat-o, pentru că au vrut să facă în pantaloni de frică. Ne umflăm dar nu mișcăm.

Ne întindem pe trotuar. Ne ridicăm pe zidurile caselor, ne zărim în oglinda lacurilor din Adamville. Noi suntem umbra care umple întregul năvod de noduri informaționale, noi suntem umbra care înghite fiecare fractal, fiecare bifurcație, fiecare revoluție, fiecare periferie, fără milă, noi suntem umbra înfricoșătoarei goddzila, certitudinea certitudinilor, gata să înghițim celula.

Dar pentru a ieși din imperiul incertitudinii am putea considera această neînsemnată celulă ca fiind imaginea noastră în oglindă. Ne-am contrazice în afirmația noastră că limită nu există.

Am putea admite că este un invers informațional de o exemplaritate uimitoare.

Dar nu am cădea în eroarea euclidiană a lui Petra Petronius potrivit căruia iminenta desecretizare ar fi o deschidere a secretului?

Să fie un virus mortal produs de serviciile secrete inamice?

Interogațiile manipulatorii nu ne mai sunt de mare folosință în această simultaneitate în care nu sunt decât două prezențe.

Analizând buclele Davi, ne dăm seama că încercând

să construim Takla Makan am produs o serie de fracturi în regimul imaginar.

Admitem că noi am construit această pereche mortală sfidând legile universului plin de universuri și considerându-le a fi un nonsens.

Potrivit unor idei, torsiunea finală ar fi reușit iar celula nu ar fi decât fructul miraculos al totalității pătrunsă de miraculosul tot. Nu suntem mulțumiți de acest scenariu. Îl refuzăm. Întreaga noastră omogenitate informațională era pregătită să dejoace planurile serviciilor secrete inamice și să anuleze punctul de convergență folosind cu abilitate presiunea câmpurilor magnetice.

E ideea amețitoare conform căreia, textul atașat universului plin de universuri ar avea un lector care cunoaște instrucțiunile în profunzimea lor. Ne-a fascinat într-o asemenea măsură încât am hotărât să manipulăm evenimentul astfel încât să ne continuăm călătoria către ceea ce ne apare acum a fi într-adevăr sensul ultim.

Numai așa am putea explica turbulențele și catastrofele care au condus la nașterea enciclopediilor. Numai așa am putea să ne mișcăm aparent către adevărul ultim. Șirul întreg de incertitudini nu putea fi generat de o celulă neînsemnată chiar dacă micuțul ei vârtej virtual a reușit să identifice o simultaneitate în memoria noastră și s-o inițieze obținând un cuplu mortal.

Reinterpretarea imperfecțiunii ne împinge către reorganizarea structurilor narative și descriptive conținute în inventarul nostru enciclopedic. Vedem imperfecțiunea acum și aici nu doar ca o stare generată de vitezele diferite ale luminilor vechi ci și ca manifestarea tulburătoare a strategicilor aparținătoare câmpurilor magnetice.

Pare de necrezut că drumul nostru către adevărul ultim se împotmolește într-o simultaneitate fiind învăluit în chip simbolic de membrana unei celule.

Am putea să încercăm să-i mărim suprafața informațională așa cum bucătarii din Takla Makan pentru a duce la bun sfârșit menirea lor taie ceapa în felii subțiri

aruncând-o cu îndemânare în canțarole.

Ceapa sfârâie fericită că are o nouă viziune asupra universului plin de universuri iar bucătarii o pocnesc strașnic cu linguroiul de lemn, na, na să o sature de atâta liberate de informare!

Dar la ce ne-ar servi un uriaș obiect cosmic care ar confunda profunzimea și fervoarea cunoașterii cu biata copiere a unor enciclopedii?

Am putea să ne orizontalizăm și, trecând prin stări succesive de convexitate și concavitate să lansăm strigătul nostru de luptă.

Dar clopotul sonor s-ar sparge în adâncurile universului plin de universuri.

Lunga noastră așteptare produce mici scânteieri între câmpurile magnetice.

Încercăm să întrezărim o iluminare dar scânteierile sunt neînsemnate.

Lucrând asupra structurilor noastre informative, poate că am putea descoperi proceduri necunoscute până acum.

Inventariem instrucțiunile plini de înfrigurare dar nu găsim decât lumile noastre virtuale încleștate în nimicitoare războaie matriceale. Bulbona atacă Molina Mar în timp ce flota din Puerto Pico asediază Qiatotocoatl iar Marsila Molé invadează minunatul Bankusai.

Nici vorbă de pacea de o mie de ani!

Pitoșkin e scuipat pe țărm de balena albastră, begonul de Bagoda îl urmărește pe Obin Oba prin deșert, Bobolina îl duce cu zăhărelul pe împăratul Ogawa, plutonierul Slatt îl împușcă pe maiorul Farigot drept în inimă.

Îngerii din Qiatotocoatl vestesc apocalipsa, Petra Petronius ține o cuvântare despre iminenta desecretizare de la Takla Makan, generalul Bașkaev o răpește pe Melisa Hari într-o noapte fără lună și o duce într-o direcție necunoscută.

Vânătorii de stele se războiesc cu vânătorii de balene,

pricoliciul de la Arsenal e linșat de mulțimile dezlănțuite, generalul Monteores îl spânzură pe colonelul Sharun, domnișoara Margareta sfâșie mantia înstelată a unui magician, gunoierii îi măcelăresc pe vidanjori.

Elal Belal se luptă cu o întreagă armată de femei de serviciu, chelnerii din Takla Makan umplu tomberoanele cu note informative despre o presupusă cădere în penumbra Lunii, elvinele poartă sâmbetele Tokomei Takome, femeile din Mandhala dansează despletite pe țărmul oceanului Alal.

Agonicele pătrund în sufletele mulțimilor sosite în pelerinaj la San Gastoban ca să vadă marea trandafirilor, gândacii hoha noha îi înfulecă pe gândacii de bucătărie, armatorii din Puerto Pico se ascund într-o balenă albastră de frica lui Egdar Ikovlel, spionul șef din Burbansk care le-a promis o bătaie soră cu moartea pentru că au fosloit banițele cu grâu.

Pelias Paso face tot felul de fotografii compromițătoare pe front și e scurtat de cap de oamenii lui Obin Oba, maiorul Pluckart își trage un glonț în cap lăsând o scrisoare în care enunță teribilul adevăr al tuturor lumilor, amiralul Von Kripke se îndrăgostește nebunește de multiplicantul colonelului Sharun.

Gamzai Gaiaz pornește revoluția din Bankusai, Pericleu Peclatis pune la cale o crimă odioasă în insule, domnișoara Frasela este executată prin împușcare pentru că a dezertat la inamic, prințul Boris își dă foc în rotonda îngerilor din Qiatotocoatl pentru că nu e iubit de Bobolina.

Bobolina îl ucide cu un ac de păr pe bietul guvernator din Togai, domnișoara Galsemla îl omoară pe Agaturian cu o vibrație Ka la iar Baldara se căsătorește cu șeful serviciilor secrete din Nulome.

Și toți vorbesc despre moarte cu un soi de frenezie de-a dreptul periculoasă. Ard de nerăbdare să se-arunce în brațele ei. Ca fluturii pe lampă.

Nu le pasă.

Teribilul adevăr al tuturor lumilor? O gogoriță, de

bună seamă.

Totalitatea? Vorbă-n vânt. Orgasmul universal, o minciună gogonată!

Se vânzolesc cu toții prin timp râzând în nas augustei oficiale care ține morțiș să-i încoloneze, să-i disciplineze.

Dar mulțimile îmbrățișează moartea cosmică pline de fervoare și dezinvoltură.

Filosofii dacă mai îndrăznesc să spună ceva, niște savanți și vreo câțiva astrofizicieni.

Cine să-i asculte?

Pornind în această fascinantă călătorie, am dat glas întrebărilor puse de unii dintre ei. Căderea în penumbra lunii nu e calea către mister ci privirea care refuză adevărul ultim.

Dar noi suntem încrezători în misiunea noastră și nu vrem să ne dăruim morții, fie ea și o construcție simbolică. În mișcarea noastră aparentă către sensul ultim am reușit într-o mică măsură să descoperim o parte din proprietățile uluitoare ale orizontalității noastre.

E un adevăr!

Alcătuirea lumilor nesfârșite se revendică a fi a codurilor constituite spre deliciul interpretării.

Interpretând te dăruiești incertitudinii, construind un aparent stabil. Un sistem de coordonate, de referințe care să te protejeze și să te motiveze.

Știm că interpretarea este a stărilor libere ale conștiinței și nu a vulgarului sau augustei ignoranțe.

E lesne de înțeles că maliția sau aroganța celui care interpretează sunt dovezi sigure ale vulnerabilității.

Am construit convenția și coerența. Am reinterpretat imperfecțiunea. Dar am inventat cumva serviciile secrete inamice ale căror acțiuni au dat Savoare experienței noastre, stârnind în noi plăcerea experimentului?

Așa cum interogațiile noastre au creat falsa impresie a unei posibile vulnerabilități, multe dintre afirmațiile noastre au darul de a confuziona adversarul și de a-l atrage în capcană.

Noi construim ceea ce pare de neconstruit. Noi spunem că este ceea ce de fapt nu e. Ne-am putea imagina că suntem invenția serviciilor secrete inamice și atunci ele s-ar găsi pereche cu noi fiind în pericol de moarte.

Ideea că textul atașat universului plin de universuri e plin de ambiguități care aparțin unor alte asemenea texte ne umple de speranță.

Suntem hotărâți să ne aruncăm în vârtoarea câmpurilor magnetice care par a fi însăși privirea lectorului necunoscut, acesta nefiind decât un concept spațio-temporal pe care rămâne să-l interpretăm.

Neînsemnata celulă nu are a lucra asupra lectorului, metabolismul fiindu-i efectul de oglindă iar membrana fiindu-i întreg orizontul vizibil.

Se pare că suntem într-o situație fără ieșire. În inventarul nostru enciclopedic nu există instrucțiuni pentru astfel de evenimente.

Suntem blocați fără speranță în această simultaneitate extrasă din omogenitatea noastră. Simultaneitatea e un invers temporal al ultimelor trei secunde care ne despărțeau de punctul de convergență.

Cât de abil l-am construit!

Am putea alege moartea atacând celula. Am putea să o înghițim transformându-ne apoi într-o jerbă de date și informații care se vor risipi în universul plin de universuri. Am putea să ne evaporăm odată cu perechea noastră sub presiunea câmpurilor magnetice.

Necunoscutul lector a cărui prezență o intuim încă nu a pătruns preaplinul aspirației noastre. Luminile vechi care ne scaldă omogenitatea ar putea să-i atragă atenția?

Am putea să-l transformăm astfel într-un straniu atractor care să modifice structurile narrative și descriptive ale universului nostru plin de universuri?

Dar dacă această experiență a noastră este doar un uriaș obiect cosmic? Dacă ar putea extrage copia lectorului punându-ne în imposibilitatea de a iniția procedurile de vizualizare și interpretare?

Intrăm din nou în imperiul incertitudinii în timp ce serviciile secrete inamice se apropie de punctul de convergență.

Acesta ar putea fi punctul zero al războaielor noastre informaționale. Ar putea fi iminenta desecretizare despre care spionii au vorbit toată vara cu un soi de frenezie de-a dreptul periculoasă.

Toate acestea ne duc cu gândul la faptul că neînsemnata celulă a avut certitudinea că existăm în proximitatea ei informațională încă de la începutul acestei experiențe fascinante.

În timp ce noi eram bântuiți de incertitudini, neînsemnata celulă avea un adevăr al ei, un adevăr puternic.

Tocmai de aceea a construit cu migală o țesătură fină în care ne-am zbatut asemenea balenelor albastre prinse în plasele de oțel ale vânătorilor.

Intrând brusc în conul de lumină veche înțelegem că singura noastră salvare ar fi un invers informațional, o structură narativă iluzorie care să spulbere certitudinea acestei neînsemnate celule.

Încălcăm teribilul adevăr al tuturor lumilor și, orizontalizându-ne imperfecțiunea, ne transformăm într-un zid nesfârșit care produce un ecou ca și cum omogenitatea noastră nu ar fi existat niciodată.

Atenție, mă voi îndrăgosti de tine!